

Alfons Lewandowski
adwokat
Toruń, ul. Szeroka 18
telefon 647

D
1-454

Przepisy

o przymusowym postępowaniu
w drodze administracyjnej

(Egzekucja polityczna)

z I. dodatkiem

———— Zebrał ————

Dr. M. Bielak

Naczelnik Wydziału w Wydziale Skarbowym Województwa Śl.

SKŁAD GŁÓWNY
W KSIĘGARNI LUDWIKA FISZERA
KATOWICE, Rynek Nr. 2.

3266476

Przepisy

o przymusowym postępowaniu w drodze administracyjnej (Egzekucja polityczna)

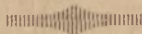
[Cz. 1]

———— Zebrał ————

Dr. M. Bielak

Naczelnik Wydziału w Wydziale Skarbowym Województwa Śl.

~~Alfons Lewandowski
advokat
Toruń, ul. Szeroka 15
tel. 877.~~

P.A. 4436

X15

Biblioteka
Uniwersytetu Gdańskiego

1100855865

D 61/5/77

151

Wstęp.

Na zachodnich ziemiach Rzeczypospolitej obowiązują w dziedzinie przymusowego postępowania w drodze administracyjnej dawne przepisy z czasów zaborczych.

Podstawowym przepisem jest rozporządzenie z 15. listopada 1899 r. z krótką nowelą (§ 50a) z 18 marca 1904 r. Zmiany wprowadzone przez Niemcy w okresie powojennym i przez Polskę możemy podzielić na dwie grupy zależnie od tego, jakiej dziedziny dotyczą i jakiego obszaru.

Wspomniane rozporządzenie z 15. listopada 1899 r. normuje administracyjne postępowanie przymusowe w celu ściągnięcia wszystkich danin, dochodów i innych kwot pieniężnych (§ 1), słowem należności o charakterze publiczno-prawnym; wydane zostało dla całego obszaru państwa pruskiego. Jak widzimy z powyższego, według postanowień wymienionego rozporządzenia mają być ściągane: a) podatki, b) inne należności publiczne, i to tak na obszarze A) Poznańskiego i Pomorskiego, jak również B) Górnego Śląska.

Uwzględniwszy podany wyżej podział należności publicznych i podział obszaru, tudzież uwzględniwszy czas, w jakim wymienione obszary przeszły pod suwerenność Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymamy następujący obraz stanu prawnego co do przymusowego administracyjnego postępowania:

O ile chodzi o przymusowe ściąganie innych należności publicznych (wyżej pod b), a nie podatków, rozporz. z 15. listopada 1899 r. obowiązuje nadal na wymienionych obszarach Poznańskiego, Pomorza i Górnego Śląska. *) Jeżeli zaś chodzi o ściąganie podatków (wyżej pod a), inaczej przedstawiają się stosunki na Pomorzu i w Poznańskim, inaczej na Górnym Śląsku. Różnica w wspomnianych stosunkach powstała stąd, że Górny Śląsk przeszedł pod suwerenność Polski przeszło dwa lata później od

*) Na Górnym Śląsku obowiązują jeszcze zmiany wprowadzone rozporządzeniem z dnia 21. kwietnia 1921 r.

Poznańskiego i Pomorza. Gdy na tych ostatnich obszarach sposób ściągania podatków normowały już władze polskie, to na Górnym Śląsku czyniły to jeszcze władze niemieckie. Niezaprzeczenie poważne dzieło Erzbergera zjednoczenia Niemiec pod względem finansów doprowadziło do uchwalenia ordynacji podatkowej z 13. grudnia 1919 r., która, regulując, jak się wyraża prof. uniwersytetu w Kolonii Dr. Eckert *), całe formalne prawo skarbowe z punktu widzenia jednolitej administracji podatkowej i jednolitego poboru danin i przenosząc władztwo podatkowe całkowicie z państw związkowych na Rzeszę, uregulowała też jednolicie sposób ściągania podatków. W Polsce poświęcono w tym czasie całą niemal troskę wewnętrznej konsolidacji przez zacieranie różnic dzielnicowych i troskę o losy wojny z bolszewikami. Dopiero rok 1922 przyniósł rozporządzenie Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17 z 1922 r.) z dnia 26. VI. 1922, które normuje odmiennie tylko sposób pobierania podatków bezpośrednich przez sekwestratorów (egzekutorów) i prowadzenia ksiąg; nie wprowadza zaś w samym postępowaniu zmian istotnych.

Ordynacja podatkowa Rzeszy z 19. grudnia 1919 r. t. zw. Reichsabgabenordnung, opiera się zasadniczo na rozporządzeniu z 15. listopada 1899 r.; postępowanie jednakowoż jest więcej rozbudowane.

Jak wspomnieliśmy na początku, rozporządzenie z 15. listopada 1899 r. jest fundamentalne. Poniżej podajemy za Dr. Ball'em **) radcą min. w Ministerstwie Skarbu w Berlinie krótką charakterystykę tegoż rozporządzenia:

„Administracyjne postępowanie egzekucyjne opiera się na (cywilno) prywatno-prawnym postępowaniu wykonawczem, jest atoli różnem w zasadniczych częściach. Nie potrzeba bowiem wykonanego tytułu, gdyż wykonanie następuje już na podstawie oświadczenia władzy, że chce dochodzić swych roszczeń. Objawia ona swą wolę w ten sposób, że udziela organowi wykonawczemu zlecenia, by poczynił kroki w celu ściągnięcia pretensji (§ 13 rozp. z 15. XI. 1899). Każda władza, której przysługuje prawo ściągania, stanowi sama dla siebie władzę egzekucyjną (§ 4), przeprowadzającą egzekucję przez własny organ egzekucyjny

*) Finanzwissenschaft. **) Einführung in das Steuerrecht.

§ 6). Egzekucja na majątku ruchomym jest podobną do egzekucji sądowej z tem, że zajęcie wierzytelności dokonywa się na zarządzenie tylko egzekwującej władzy (§ 25). Droga prawa w toku postępowania egzekucyjnego przysługuje tylko osobom trzecim, zgłaszającym swe prawa do zajętego przedmiotu, w formie skargi interwencyjnej (§ 19). Egzekucji na majątku nieruchomym dokonuje się według przepisów dla egzekucji imobilarnej. Stosowne wnioski mają zgłaszać władze egzekucyjne (§ 51). Te ostatnie stawia się w toku postępowania na równi z wierzycielem prywatnym; tylko za podstawę do wdrożenia postępowania ma wystarczyć ich oświadczenie, że chcą dochodzić wykonalności dla swych pretensji w oznaczonej wysokości“.

W niniejszej pracy starałem się zebrać dawne przepisy niemieckie, podając je w tłumaczeniu i polskie, wydane przez władze, chcąc uprzystępnić omawiany materiał zainteresowanym urzędnikom państwowym i komunalnym i tym wszystkim, którzy mogą się znaleźć w bezpośredniej lub pośredniej potrzebie zaznajomienia się z temi przepisami.

Katowice, w styczniu 1926 r.

Dr. M. Bielak.

Rozporządzenie

z 15. listopada 1899 w sprawie przymusowego ściągania należności pieniężnych w drodze administracyjnej (zb. ust. pruskich str. 545).

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przymusowe ściągnięcie wszystkich tych danin, dochodów i innych kwot pieniężnych, które podlegają wedle obowiązujących przepisów ściąganiu w drodze przymusowego postępowania administracyjnego *), będzie się odbywać wyłącznie wedle postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Jak dalece ma być dla stwierdzenia obowiązku uiszczenia żądanych kwot pieniężnych stosowaną drogą prawa, regulują wydane w tej mierze przepisy.

W kwestji atoli przypuszczalnych wadliwości w postępowaniu egzekucyjnym — mogą się one odnosić już to do formy zarządzenia względnie wykonania albo też dotyczyć pytania, czy zajęte przedmioty podlegają zajęciu — należy niezależnie od szczególnych przepisów co do środków prawnych na wypadek przymusowego wykonania zarządzeń policyjnych, wnieść zażalenie u władzy przełożonej urzędnika, którego postępowanie się zabezpiecza.

§ 3.

O ile wedle przepisów ustawy cywilnej osoby trzecie, w szczególności spadkobiercy, małżonkowie, rodzice albo użytkownicy z mocy prawa samego są obowiązani poddać się egzekucji albo zachować się względem niej biernie, postępowanie egzekucyjne może być wdrożone także przeciw tym osobom. Przepisy §§ 735 do 749, 778, 779, 781 do 784, 786 proc. cyw. stosuje się odpowiednio z tem, że zarządzenie postępowania egzekucyjnego zastępuje miejsce wymaganego albo dostatecznego tytułu wykonalności po myśli §§ 735 do 749 proc. cyw. w celu dopuszczenia sądowej egzekucji.

Wykonanie przez spadkobiercę przysługującego mu w myśl §§ 2014, 2015 ust. cyw. sprzeciwu nie wstrzymuje egzekucji na majątku spadkowym, jeżeli egzekwowanej pretensji przysługuje

*) Tak zw. egzekucji politycznej

prawo pierwszeństwa przewidziane w § 61 Nr. 2 wzgl. 3 ordynacji konkursowej.

Jeżeli jedna z wymienionych w ustępie pierwszym osób za kwestionuje obowiązek poddania się egzekucji albo zachowania się względem niej biernie lub też bywają podnoszone zarzuty na podstawie §§ 781 do 784, 786 proc. cyw., to co do tych kwestji rozstrzyga ten, na czyj rachunek egzekucję się przeprowadza. *) Przeciw odmownemu rozstrzygnięciu na sprzeciw albo na podniesione zarzuty, przysługuje zażalenie do przełożonej władzy nadzorczej albo skarga sądowa w nieprzekraczalnym terminie jednego miesiąca.

Wniesienie jednego środka prawnego wyklucza wniesienie drugiego. Skargę należy wnieść przeciw wierzycielowi popierającemu. Do zastanowienia egzekucji i do zniesienia dokonanych już kroków egzekucyjnych stosować należy odpowiednio przepisy §§ 769, 770 proc. cyw.

§ 4.

Te władze i ci urzędnicy, którym przysługuje prawo ściągania w drodze administracyjnego postępowania egzekucyjnego kwot pieniężnych, takiemu ściąganiu podlegających, tworzą właściwe władze egzekucyjne, powołane do zarządzenia i kierowania postępowaniem egzekucyjnym. Postanowienie to nie odnosi się do urzędników korporacji, które nie są wedle dotychczasowych przepisów uprawnione do prowadzenia własnej egzekucji.

Władza, której przysługuje prawo ściągnięcia sądownie przyznanej kary pieniężnej, jest zarazem uprawniona jako władza egzekucyjna do ściągnięcia obok grzywny pieniężnej także narosłych kosztów. Ściąganie tych ostatnich odbywa się wedle przepisów miarodajnych dla ściągania grzywny samej.

Jeżeli niema właściwej po myśli powyżej wymienionych przepisów władzy egzekucyjnej, ma takową oznaczyć władza okręgowa **).

Właściwym wyższym władzom administracyjnym i nadzorczym zezwala się na przejęcie na siebie funkcji władzy egzekucyjnej.

§ 5.

Jeżeli pewne kroki egzekucyjne mają być przedsięwzięte poza obrębem działania władzy egzekucyjnej, to postępowanie egzekucyjne ma wykonać na wniosek władzy egzekucyjnej dotycząca władza tego okręgu, w którym ma nastąpić wykonanie egzekucji. O ile proszona władza ma dokonać zajęcia przedmiotów i ich publicznej sprzedaży, wstępuje w miejsce władzy egzekucyjnej.

*) W dalszym ciągu będziemy go nazywali wierzycielem popierającym.

***) (Bezirksregierung) w Prusiech Rejencia, w Polsce Urząd Wojewódzki. (Uwaga tłumacza).

§ 6.

Władza egzekucyjna ma przeprowadzić postępowanie egzekucyjne za pomocą przydzielonych organów wykonawczych albo tych funkcjonariuszów, którymi jako takimi ma się posługiwać.

Jeżeli jej takich urzędników brak, to władza okręgowa może wyznaczyć inną władzę egzekucyjną.

Organa wykonawcze jako funkcjonariusze publiczni muszą być zaprzysiężeni.

Wykonanie egzekucji w celu ściągnięcia kwot pieniężnych w sprawach dotyczących zarządu sprawiedliwości dokonywa się za pomocą egzekutorów sądowych *); egzekutorom sądowym może być powierzane przeprowadzenie egzekucji także i w innych wypadkach. Egzekutorzy sądowi mają przestrzegać przepisów obowiązujących dla procesu cywilnego w miejscu przepisów §§ 9, 10, 14, 15, 22 do 31 **).

§ 7.

Egzekucję powinno z reguły wyprzedzić tego, przeciw komu ma być ona podjęta, upomnienie z trzydniowym terminem płatności. Co do kosztów sądowych upomnienie zastępuje wręczenie rachunku kosztów.

§ 8.

Przeciw osobom pełniącym czynną służbę w wojsku lub marynarce może być wdrożoną egzekucja dopiero wówczas, gdy o niej zostanie zawiadomiona przełożona władza wojskowa. Na żądanie władzy egzekucyjnej ma jej być udzielone potwierdzenie odbioru zawiadomienia.

Jeżeli egzekucja przeciw osobie stanu żołnierskiego należącej do czynnej armii albo czynnej marynarki, ma być dokonana w koszarach lub innych wojskowych budynkach służbowych albo na wojennych okrętach, to władza egzekucyjna ma prosić władzę wojskową o wykonanie egzekucji. Zajęte przedmioty należy wydać urzędnikowi wyznaczonemu przez władzę egzekucyjną.

§ 9.

Do doręczeń należy stosować odpowiednio przepisy procedury cywilnej o doręczeniach uskutecznianych z urzędu przy uwzględnieniu następujących uzupełnień.

§ 10.

Uwierzytelnienie wręczyć się mającego przy doręczeniach odpisu (§ 210 proc. cyw.) nie jest wymagane.

Pozwoleń potrzebnych (§ 188 proc. cyw.) dla doręczeń w porze nocnej, w niedzielę i powszechnie obowiązujące dni świąt

*) Tak zw. komorników sądowych.

**) Rozumie się niniejszego rozporządzenia.

teczne udziela władza egzekucyjna. Złożenie pisma w wypadkach przewidzianych w § 182 proc. cyw. uskutecznia się u władzy miejscowej albo urzędzie pocztowym miejsca doręczenia.

Prace należące do sekretarza sądowego i sługi sądowego oznacza wyznaczony do tego urzędnik.

§ 11.

W wypadkach przewidzianych w §§ 199 do 201 proc. cyw. uskutecznia się doręczenie w sposób tam przepisany.

Doręczenie w innym niemieckim państwie uskutecznia się w drodze korespondencji z odnośną władzą. *).

Że doręczenia uskuteczniiono, uproszona władza lub urzędnik stwierdza fakt doręczenia, przesyłając pisemne poświadczenie.

§ 12.

Jeżeli miejsce pobytu dłużnika nie jest znane, doręczenie z skutkiem prawnym dla niego może być uskuteczniione przez umieszczenie doręczyć się mającego pisma w miejscu przeznaczonem dla ogłoszeń władzy egzekucyjnej. Doręczenie uważa się za dokonane, jeżeli od dnia przybicia na miejscu ogłoszeń upłynęło dwa tygodnie. Nie ma żadnego wpływu na ważność doręczenia okoliczność że pismo za wcześniej usunięto z miejsca ogłoszeń.

Powyższy rodzaj doręczenia jest dopuszczalny także w tych wypadkach, jeśli zastosowanie obowiązujących przepisów przy doręczeniach uskutecznić się mających zagranicą jest nie do wykonania, albo nie rokuje żadnej skuteczności lub też jeżeli doręczenie z tego powodu nie może być spowodowane, ponieważ miejscem doręczenia jest mieszkanie osoby nie podlegającej właściwości sądowej po myśli §§ 18, 19 ustawy o ustroju sądownictwa.

§ 13.

Organ wykonawczy jest upoważniony do przeprowadzenia egzekucji przeciw dłużnikowi i osobie trzeciej na podstawie udzielonego mu przez władzę egzekucyjną pisemnego zlecenia, które ma na żądanie interesowanej strony okazać.

§ 14.

Organowi wykonawczemu przysługują prawa i obowiązki przewidziane dla egzekutorów sądowych w § 758 z wyjątkiem ostatniego zdania, jakoteż w §§ 759, 762 proc. cyw.

*) Powyższe zdanie reguluje sposób przeprowadzenia egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego władz pruskich w jednym z państw związkowych. W Polsce przepis ten ma o tyle znaczenie, że możemy go zastosować przy uwzględnieniu poszczególnych okręgów administracyjnych (okręgi wojewódzkie).

Postanowienia § 761 proc. cyw. stosuje się z tem, że dla udzielenia pozwolenia na podjęcie czynności egzekucyjnej właściwą jest miejscowa władza policyjna.

§ 15.

Wezwania i innego rodzaju zawiadomienia, które należą do czynności egzekucyjnych, winien organ wykonawczy skutecznie ustnie i w całej rozciągłości umieścić w protokole.

Jeżeli wykonanie ustne jest niemożliwe, winna władza egzekucyjna temu, do kogo było skierowane wezwanie lub zawiadomienie, przesłać odpis protokółu.

§ 16.

Koszty upomnienia i egzekucji obciążają dłużnika; ściągnąć je należy łącznie z pretensją, będącą przedmiotem egzekucji.

II. Egzekucja na majątku ruchomym.

A. Postanowienia ogólne.

§ 17.

Egzekucji na majątku ruchomym dokonywa się przez zajęcie. Nie może ono sięgać dalej, aniżeli wymaga tego pokrycie egzekwowanych sum pieniężnych i kosztów egzekucji.

Zajęcia należy zaniechać, jeżeli z sprzedaży przedmiotów mających być zajętemi nie należy się spodziewać sumy wyższej ponad koszty egzekucji.

§ 18.*)

Dłużnik może się ochronić przed zajęciem, jeżeli okaże albo zezwolenie na przedłużenie terminu albo wykaże kwitem, iż egze-

*) W postępowaniu przymusowem w drodze administracyjnej może się dłużnik bronić przed zajęciem, jeżeli a) przedłoży zezwolenie na odroczenie lub b) jeżeli udowodni pokwitowaniem, że ściąganą kwotę w zupełności zapłacił, albo c) przedłoży poświadczenie pocztowe, z którego wynika, że ściąganą kwotę wpłacił na rzecz urzędu powołanego do jej ściągnięcia.

To postanowienie zawarte w § 18 rozporz. z 15. listopada 1899 r. zlewa się z stanowczym przepisem § 775 proc. cyw. Nic jednak w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym nie stoi na przeszkodzie, aby władza egzekucyjna upoważniła organ wykonawczy, któremu zlecono dokonanie zajęcia, do stosowania dalej idących ulg względem dłużnika. Podobne upoważnienie będzie celowe, gdy dłużnik przedłoży nie pokwitowanie wierzyciela, lub poświadczenie pocztowe na wpłacaną gotówkę, ale zawiadomienie Pocztowego Urzędu czekowego (w Polsce P. K. O. przyp. tłum.), lub banku o dokonany przekazie ściąganej kwoty na rzecz wierzyciela. W takich wypadkach ma organ wykonawczy odstąpić od dokonania zajęcia i zwrócić się do władzy egzekucyjnej o rozstrzygnięcie, przedkładając jej w oryginale lub w odpisie odnośne zawiadomienie, lub przedstawiając jej przynajmniej istotną jego treść. Gdyby się podobnego rodzaju przekazów nie uwzględniało, wstrzymywałoby się niezmiernie akcję rozszerzania bezgotówkowego obrotu w uiszczaniu podatków,

kwowaną kwotę w całości zapłacił lub też udowodni poświadczeniem pocztowym, że egzekwowaną kwotę wpłacił dla urzędu powołanego do jej ściągnięcia.

Do przyjmowania kwot pieniężnych jest organ wykonawczy uprawniony tylko w granicach udzielonych mu zleceń pisemnych.

§ 19.

Jeżeli osoba trzecia twierdzi, że przysługują jej do zajętego przedmiotu prawa, które nie dopuszczają jego sprzedaży, albo podniesiono zarzuty po myśli §§ 772, 773 lub 774 proc. cyw., to sprzeciwu należy w danym razie dokonać w drodze skargi.

Przy postanowieniu dalszych kroków egzekucyjnych i zniesieniu już poczynionych, należy stosować przepisy §§ 769, 770 proc. cyw.

Zajęciu pewnej rzeczy nie może się sprzeciwić na podstawie prawa zastawu lub prawa pierwszeństwa osoba trzecia, nie będąca w jej posiadaniu; może jednakowoż dochodzić swej pretenzji co do uprzywilejowanego zaspokojenia jej z uzyskanej ceny sprzedażnej w drodze skargi bez względu na to, czy jej wierzytelność jest zapadłą czy też nie.

W wypadkach przewidzianych w ustępie 1 i 3 należy wnieść skargę wyłącznie w tym sądzie, w którego okręgu dokonano zajęcia. Jeżeli skargę wniesiono przeciw wierzytelowi popierającemu i przeciw dłużnikowi, wówczas ich obu należy uważać za współuczestników w sporze.

§ 20.

Jeżeli pewien przedmiot wskutek zajęcia sprzedano, to nabywcy nie przysługuje prawo żądania rękojmi z powodu braku w pełnem prawie lub z powodu wad sprzedanej rzeczy.

§ 21.

Jeżeli zajęcie nie dało pełnego pokrycia egzekwowanej kwoty pieniężnej, albo stwierdzono wiarygodnie, że przez zajęcie nie uzyska się pełnego pokrycia, to dłużnik jest obowiązany na wniosek urzędu właściwego do ściągnięcia kwoty pieniężnej przedłożyć spis swego majątku, odnośnie swych wierzytelności określić podstawy i dostarczyć dowodów, tudzież zeznać pod przysięgą:

że swój majątek podał wedle najlepszej woli i z taką ścisłością, z jaką tylko może to uczynić.

dłużnik bowiem ceniłby wyżej, a tem samem wybrałby drogę gotówkowych wpłat, by się w przyszłości skutecznie móc obronić przed zajęciem. Gdyby się miały z uwagi na osobę dłużnika i z uwagi na inne okoliczności wyłonić pewne zastrzeżenia co do natychmiastowego poniechania zajęcia, należy na ten wypadek funkcjonariusza odpowiednio pouczyć. Funkcjonariusz powinien mieć również możliwość odmówienia ulg, gdyby doszedł do przekonania, że przedłożony dowód nie jest wolny od zarzutów. (Reskr. Prusk. Min. skbu. i spraw wewn. z 5. listopada 1921; Min. Bl. 363, miarodajny dla Górnego Śląska).

Do odebrania przysięgi wyjawienia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu dłużnik ma swe miejsce zamieszkania lub w braku tego ostatniego swoje miejsce pobytu; dla postępowania miarodajne są przepisy §§ 900 do 915 proc. cyw.; nie jest jednakowoż wymagana przedpłata kosztów wyżywienia, jeżeli postawiono wniosek na odebranie przysięgi wyjawienia z powodu kwot pieniężnych, które należy uiścić państwu.

B. Egzekucja na przedmiotach zmysłowych.

§ 22.

Zajęcia przedmiotów zmysłowych będących w przechowaniu dłużnika dokonywa się w ten sposób, że organ wykonawczy zabiera je w posiadanie.

Inne rzeczy jak pieniądze, kosztowności, papiery wartościowe należy pozostawić w przechowaniu dłużnika, o ile przez to zaspokojenie wierzyciela nie będzie narażone na żadne szkody. Jeżeli pozostawia się rzeczy w przechowaniu dłużnika, to skuteczność zajęcia oznacza się w ten sposób, że czyni się je widocznem przez położenie pieczęci lub w inny odpowiedni sposób.

Organ wykonawczy winien dłużnika powiadomić o dokonaniem zajęcia.

§ 23.

Powyższe przepisy stosuje się odpowiednio przy zajęciu rzeczy, będących w przechowaniu osoby trzeciej, gotowej do ich wydania.

§ 24.

Owoce, nie oddzielone jeszcze od ziemi, mogą być zajęte, jak długo ich zajęcie nie nastąpiło w drodze egzekucji na majątku nieruchomości. Zajęcie może być dokonane nie wcześniej jak miesiąc przed normalnym czasem dojrzewania.

Wierzyciel, któremu przysługuje prawo zaspokojenia swych pretensji na gruncie, może się sprzeciwić zajęciu po myśli przepisów § 19 ustęp 1 niniejszego rozporządzenia, o ile nie dokonano zajęcia dla wcześniejszej pretensji w razie egzekucji na gruncie.

§ 25.

Rzeczy wymienione w § 811 proc. cyw. nie podlegają zajęciu. Przepisy § 812 i 813 proc. cyw. stosuje się odpowiednio.

§ 26.

Zajęte rzeczy mają być na mocy pisemnego zarządzenia władzy egzekucyjnej i to z reguły przez organ wykonawczy sprzedane w drodze publicznego przetargu; kosztowności mają być przed przetargiem oszacowane przez rzeczoznawcę. — Zajęte pieniądze ma organ wykonawczy odesłać władzy egzekucyjnej; zabranie pieniędzy przez organ wykonawczy należy uważać za zapłatę ze strony dłużnika.

§ 27.

Publiczny przetarg zajętych rzeczy nie może się odbyć przed upływem jednego tygodnia, licząc od dnia zajęcia, o ile dłużnik nie wyrazi zgody na wcześniejszy przetarg albo jest on konieczny, by uniknąć niebezpieczeństwa znacznego zmniejszenia się wartości sprzedać się mającej rzeczy lub też, by uniknąć niestosunkowo wysokich kosztów dłuższego przechowywania.

Publicznego przetargu dokonywa się w gminie, w której przeprowadzono zajęcie. Czas i miejsce przetargu należy publicznie ogłosić z podaniem w sposób ogólny rzeczy mających być przedmiotem przetargu. Na wniosek władzy egzekucyjnej jest naczelnik danej miejscowości obowiązany uczestniczyć w akcie przetargu albo zlecić uczestniczenie urzędnikowi gminnemu lub policyjnemu.

Przepisy § 18 mają przy publicznym przetargu odpowiednie zastosowanie.

§ 28.

Przy przetargu należy postępować według przepisów §§ 816 ustęp 4, 817 ustęp 1 do 3, 818 proc. cyw.

Przyjęcie licytacyjnej ceny kupna przez urzędnika przeprowadzającego przetarg uważa się za zapłatę ze strony dłużnika.

§ 29.

Przybicie targu rzeczy złotych i srebrnych nie może nastąpić poniżej ich wartości jako kruszcu. Jeżeli nie znajdzie się nabywca po cenie wywoławczej, sprzedaż może nastąpić z wolnej ręki za cenę przedstawiającą wartość złota wzgl. srebra.

§ 30.

Zajęte papiery wartościowe, jeżeli posiadają cenę giełdową lub rynkową, należy sprzedać z wolnej ręki po kursie dziennym, a jeżeli takiej ceny nie posiadają, należy je sprzedać w drodze przetargu wedle ogólnych przepisów.

§ 31.

Przetarg zajętych a jeszcze od ziemi nie oddzielonych owoców jest dopuszczalny dopiero po dojrzeniu. Może być przeprowadzony przed albo po oddzieleniu; w ostatnim wypadku ma organ wykonawczy zarządzić ich oddzielenie.

§ 32.

Jeżeli zajęty papier wartościowy jest imienny, władza egzekucyjna jest uprawniona spowodować przepisanie na nazwisko nabywcy względnie jeżeli chodzi o papier na okaziciela zamieniony na imienny, spowodować przemianę z powrotem na papier na okaziciela i złożyć za dłużnika potrzebne oświadczenia.

§ 33.

Na wniosek dłużnika albo ze względu na szczególną celowość może władza egzekucyjna zarządzić, aby sprzedaż zajętej rzeczy

odbyła się w inny sposób lub w innym miejscu, niż postanowiono w poprzednich paragrafach albo też, aby przetarg przeprowadziła inna osoba a nie organ wykonawczy.

§ 34.

Do zajęcia już raz zajętych rzeczy wystarcza umieszczenie w protokóle przez organ wykonawczy wyjaśnienia, że bierze w zastaw owe rzeczy na pokrycie kwot pieniężnych, które należy określić według ich rodzaju i wysokości. Dłużnik winien być powiadomiony o dalszem zajęciu.

Jeżeli pierwszego zajęcia dokonano na wniosek innej władzy egzekucyjnej albo dokonał go egzekutor sądowy, należy doręczyć odpis protokołu teje władzy wzgl. egzekutorowi sądowemu.

Analogiczny obowiązek spoczywa na egzekutorze sądowym, jeżeli w drodze egzekucji sądowej zajmuje rzeczy wzięte już w zastaw na wniosek władzy egzekucyjnej.

§ 35.

Jeżeli ten sam przedmiot zajęto kilkakrotnie na wniosek różnych władz egzekucyjnych lub też na wniosek władzy egzekucyjnej i przez egzekutora sądowego, to dla przeprowadzenia publicznego przetargu miarodajnem jest wyłącznie pierwsze zajęcie.

Publicznego przetargu dokonuje się na rzecz wszystkich zainteresowanych wierzycieli na wniosek każdego z nich z osobna.

Rozdział uzyskanej ceny licytacyjnej następuje według porządku zajęć, albo według porozumienia, o ile takowe między uczestnikami co do rozdziału nastąpiło.

Jeżeli cena licytacyjna nie wystarcza na pokrycie wierzytelności, a wierzyciel, na rzecz którego dokonano zajęcia wtórego lub jednego z następnych, żąda, nie mając na to zgody pozostałej reszty wierzycieli, innego rozdziału, a nie według porządku zajęć, wówczas należy przekazać sprawę z równoczesnem zdeponowaniem ceny licytacyjnej temu sądowi powiatowemu, w którego okręgu dokonano zajęcia. Do doniesienia sądowego należy dołączyć pisma odnoszące się do postępowania licytacyjnego. Rozdział następuje na zasadzie przepisów §§ 873 do 882 proc. c.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli zajęcia dokonano równocześnie dla kilku wierzycieli.

C. Egzekucja na wierzytelnościach i innych prawach majątkowych.

§ 36.

Jeżeli ma być zajęta pretensja pieniężna, to władza egzekucyjna ma w drodze pisemnego zarządzenia zakazać dłużnikowi głównemu pisemne polecenie, aby się wstrzymał z wydawaniem dalszemu dokonywania zapłaty dłużnikowi głównemu.

Równocześnie ma władza egzekucyjna wydać dłużnikowi

jakichkolwiek dyspozycji co do owej pretensji, w szczególności z jej ściągnięciem.

Przez doręczenie zarządzenia dłużnikowi dalszemu uważa się zajęcie za dokonane. Dłużnik główny winien być o doręczeniu zarządzenia powiadomiony.

§ 37.

Przy zajęciu pretensji hipotecznej potrzeba obok uchwały egzekucyjnej jeszcze wydania władzy egzekucyjnej dokumentu hipotecznego. Przepisy § 830 proc. cyw. mają tu odpowiednie zastosowanie.

§ 38.

Zajęcia pretensji wypływających z wekslu i innych papierów przenaszalnych za pomocą indosu dokonuje się w ten sposób, że organ wykonawczy bierze te papiery w posiadanie.

§ 39.

Zajętą pretensję pieniężną należy przekazać za pośrednictwem władzy egzekucyjnej do ściągnięcia wierzycielowi popierającemu; władza egzekucyjna ma spowodować doręczenie uwierzytelnionych odpisów zarządzenia dłużnikowi głównemu i dłużnikowi dalszemu.

§ 40.

Przekazanie zastępuje formalną deklaracją dłużnika, od której zawisło po myśli przepisów ustawy cywilnej uprawnienie do ściągnięcia pretensji. Przy przekazywaniu pretensji hipotecznej stosuje się odpowiednio przepisy § 837 proc. cyw.

Uchwałę przekazową, choćby była wydaną nieprawnie, uważa się tak długo za prawnie obowiązującą dłużnika dalszego wobec dłużnika głównego, jak długo nie zostanie zniesiona, a dłużnik trzeci nie dowie się o jej zniesieniu.

Dłużnik jest obowiązany udzielić wyjaśnień potrzebnych dla ustalenia pretensji i wydać dokumenty dotyczące tych pretensji. W razie oporu ma organ wykonawczy na zarządzenie władzy egzekucyjnej dokumenty dłużnikowi zabrać.

Jeżeli dokumentów, mających być wydanymi, nie można znaleźć, to można zażądać od dłużnika złożenia przysięgi wyjawienia, że dokumentów nie posiada, a także nie wie, gdzie się one znajdują.

Sąd może postanowić stosownie do istoty rzeczy odpowiednią zmianę roty przysięgi.

Dla oznaczenia właściwości sądu i dla postępowania stosuje się odpowiednio przepisy § 21.

Jeżeli dokument mający być wydanym znajduje się w przechwaniu osoby trzeciej, to roszczenie dłużnika o jego wydanie należy po myśli § 39 przekazać wierzycielowi popierającemu.

§ 41.

Na żądanie wierzyciela ma dłużnik dalszy w przeciągu dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia zarządzenia wymienionego w § 36 ustęp 1 złożyć deklarację:

1. czy i w jakim stopniu uznaje pretensję za uzasadnioną i czy jest gotów uskutecznić zapłatę;
2. czy i które osoby zgłaszają do wierzytelności swoje roszczenia;
3. czy i z powodu jakich roszczeń została wierzytelność ewentualnie zajęta na rzecz innych wierzycieli.

Wezwanie do złożenia takiej deklaracji może być umieszczone w wymienionem wyżej zarządzeniu. Dłużnik dalszy odpowiada wobec wierzyciela za szkody powstałe z powodu niewypełnienia nałożonych nań zobowiązań.

Przepisy §§ 841 do 843 proc. cyw. mają w powyższych wypadkach zastosowanie.

§ 42.

Już przed zajęciem może właściwy organ wykonawczy spowodować za pośrednictwem władzy egzekucyjnej zawiadomienie dłużnika głównego i dłużnika dalszego o zamierzonym zajęciu z wezwaniem wystosowanym do dłużnika dalszego, by nie uskutecznił wypłat do rąk dłużnika głównego, do dłużnika głównego zaś, by się wstrzymał z wydawaniem dyspozycji co do wierzytelności a szczególnie z jej ściąganiem.

Powiadomienie dłużnika dalszego jest równoznaczne z aresztem (§ 930 proc. cyw.), o ile zajęcie wierzytelności nastąpi w przeciągu trzech tygodni. Termin powyższy zaczyna się z dniem, w którym doręczono powiadomienie.

§ 43.

Egzekucji na roszczeniach, dotyczących wydania lub złożenia pewnych przedmiotów, dokonywa się według przepisów §§ 36 do 42 przy uwzględnieniu poniżej podanych postanowień.

§ 44.

Przy zajęciu roszczenia, odnoszącego się do przedmiotu ruchomego, winna władza egzekucyjna zarządzić, że przedmiot ten należy wydać wyznaczonemu organowi wykonawczemu.

Przy pozbywaniu rzeczy stosuje się przepisy dotyczące sprzedaży zajętych rzeczy.

§ 45.

Przy zajęciu roszczenia odnoszącego się do rzeczy nieruchomości winna władza egzekucyjna zarządzić, aby tę rzecz wydano ustanowionemu na jej wniosek przez sąd powiatowy właściwy dla tej rzeczy nieruchomości przymusowemu zarządcy.

Jeżeli roszczenie odnosi się do przeniesienia prawa własności, to deklaracja hipoteczna ma być skierowaną do przymusowego

zarządcy jako zastępcy dłużnika. Z przejściem prawa własności na dłużnika uzyskuje wierzyciel popierający zabezpieczenie hipoteczne dla swej wierzytelności. Przymusowy zarządca ma zezwolić na wpis hipotecznego zabezpieczenia.

Egzekucji na już wydanych rzeczach dokonywa się wedle przepisów dla egzekucji na rzeczach nieruchomości.

§ 46.

Zajęciu nie podlegają: *)

1. pretensje z tytułu alimentów oparte na ustawowych przepisach i renta pieniężna, jaką należy zapłacić po myśli § 844 ust. cyw. z tytułu zniesienia podobnej pretensji;
2. bieżące dochody jakie pobiera dłużnik z zakładów lub też wskutek pieczy i szczodrości ze strony osoby trzeciej, o ile dłużnik potrzebuje tych dochodów na opędzenie niezbędnego utrzymania własnego, swego małżonka i swych niezaopatrzonych dzieci;
3. Datki otrzymywane z kas chorych, kas zapomogowych lub pogrzebowych w szczególności z kas brackich i kas spółek brackich;
4. żołd i pensje podoficerów i żołnierzy jako też zasiłki dla rodzin powołanych do służby żołnierzy na zasadzie ustawy z dnia 28. lutego 1888 (Reichsgesbl. S. 59);
5. pobory służbowe osób wojskowych należących do uruchomionego oddziału wojskowego lub do załogi pełniącego służbę okrętu wojennego;
6. pensje wdów i sierót i należne im kwoty z kas wdowich i sierocych, datki na wychowanie, stypendja naukowe, jako też pensje inwalidów-robotników;
7. pobory służbowe oficerów, lekarzy wojskowych i technicznych oficerów, urzędników, duchownych, jakoteż lekarzy i nauczycieli publicznych szkół; zaopatrzenie powyższych osób po przeniesieniu ich w tymczasowy albo stały stan spoczynku jak również przyznane po ich śmierci pozostałym rodzinom pośmiertne lub dar z łaski.

Przekracza w wypadkach pod 6 i 7 dochód służbowy, pensja lub innego rodzaju pobory sumę 1500 zł rocznie, to zajęciu może podlegać jedna trzecia część nadwyżki.

Przy ściąganiu bieżących danin publicznych, kar dyscyplinarnych i takich kar przymusowych, które ustala przełożona władza, przepisów wymienionych pod 7 nie stosuje się, jeżeli chodzi o pobory służbowe i pensje urzędników cywilnych, duchownych, jakoteż lekarzy i nauczycieli szkół publicznych.

*) Co do poszczególnych punktów tego paragrafu patrz niżej wyliczki z dotyczących ustaw.

Rentę płaconą po myśli § 843 ustawy cyw. z powodu uszkodzenia na ciele lub zdrowiu można wtedy zająć, jeżeli ogólna suma przekracza kwotę 1500 zł rocznie.

Dochody przeznaczone na opędzenie wydatków służbowych, dodatek służbowy oficerów, lekarzy wojskowych i urzędników wojskowych nie podlegają zajęciu ani też wliczeniu celem wy-
pośrodkowania, czy i do jakiej wysokości pobory służbowe pod-
legają zajęciu.

Co do dopuszczalności zajęcia pracy robotniczej i za wysługę obowiązują przepisy ustawy z 21 czerwca 1869 (Bundesgesetzbl. 1869 S. 242 i 1871 S. 63).

§ 47.

Przepisy §§ 851 i 852 proc. cyw. mają odpowiednie zastosowanie

§ 48.

Jeżeli zajęto pewną wierzytelność na skutek zarządzenia kilku władz egzekucyjnych lub władzy egzekucyjnej i sądu, należy stosować przepisy §§ 853 do 856 proc. cyw.

W braku właściwego po myśli §§ 853, 854 sądu powiatowego, należy dokonać zdeponowania w urzędzie depozytowym tego sądu powiatowego, w którego okręgu ma swą siedzibę władza egzekucyjna, której zarządzenie doręczono przed wszystkimi innymi dłużnikowi dalszemu.

§ 49.

Powyższe przepisy stosuje się analogicznie także do egzekucji na innych prawach majątkowych, które nie podpadają pod egzekucję na majątku nieruchomym.

Jeżeli dłużnik dalszy nie jest obecny, to zajęcie należy uważać za dokonane z chwilą doręczenia dłużnikowi głównemu zakazu dysponowania w jakikolwiek sposób przysługującym mu prawem.

Prawo niepozbywalne o tyle podlega zajęciu, o ile jego wykonywanie może być przekazane innej osobie.

Władza egzekucyjna może wydać specjalne zarządzenia, gdy chodzi o przeprowadzenie egzekucji na prawach niepozbywalnych, których wykonywanie może być przekazane innej osobie. Może w szczególności wprowadzić zarząd, gdy chodzi o egzekucję na prawie używania. W tym wypadku dokonuje się zajęcia przez oddanie przedmiotu użytkowego zarządcy, o ile się to już przedtem nie stało na mocy doręczonej uchwały o zajęciu.

Jeżeli jest dopuszczalną sprzedaż prawa, to tę także sprzedaż może zarządzić władza egzekucyjna na takich samych warunkach.

Przepisy o egzekucji na wierzytelnościach hipotecznych stosuje się analogicznie przy egzekucji na ciężarach realnych, długach gruntowych względnie długach rentowych.

Co do egzekucji i ponownego wydzierżawienia wydzierżawionych gruntów i uprawnień utrzymuje się nadal w mocy specjalne przepisy § 42 rozporządzenia z 26 grudnia 1808 (zbiór ustaw z 1806 do 1810 str. 464) i zarządzenie królewskie z 31 grudnia 1825 zb. ust. z 1826 str. 5).

§ 50.

Przepisy §§ 858 do 863 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 50 a. *)

O przeprowadzenie kroków egzekucyjnych dotyczących egzekucji wierzytelności i innych praw majątkowych może władza egzekucyjna prosić właściwą władzę tego okręgu, w którym dłużnik posiada swoje miejsce zamieszkania względnie pobytu.

W tym wypadku występuje uproszona władza — jeżeli sama przeprowadza egzekucję — w charakterze władzy egzekucyjnej.

III. Egzekucja na majątku nieruchomym.

§ 51.

Egzekucji na majątku nieruchomym dokonuje się wedle przepisów obowiązujących dla egzekucji sądowej. Stosowne wnioski należy stawiać za pośrednictwem władzy egzekucyjnej.

Wnioski o przymusową licytację albo przymusowy zarząd są tylko wtedy dopuszczalne, jeżeli się stwierdzi, że ściągnięcie sumy pieniężnej przez zajęcie pozostałoby bez skutku.

Wykonalność pretensji i dopuszczalność egzekucji według postanowień ustępu 2 nie podlega rozpatrywaniu sądu lub urzędu ksiąg gruntowych.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie zmieniają w niczem specjalnych praw przysługujących związkom kredytowym w razie przymusowej licytacji albo przymusowego zarządu dóbr do nich należących lub też przez nich oddanych na kredyt.

§ 52.

Jeżeli dokonano zabezpieczenia przez wpis hipoteczny, to egzekucja jest w razie sprzedaży gruntu obciążonego z uwagi na powyższy grunt dopuszczalną przeciw prawnemu następcy. Tu mają zastosowanie przepisy § 3 ustęp 3.

IV. Areszt.

§ 53.

O ile jest dopuszczalny areszt dla zabezpieczenia egzekucji celem ściągnięcia w drodze przymusowego postępowania admi-

*) W brzmieniu noweli z dnia 18. marca 1904. Zb. ust. str. 36.

nywa się przy odpowiednim zastosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia. Postanowień ustaw celnych i podatkowych o zajęciu przedmiotów podlegających opłatom celnym lub podatkom nie narusza się niniejszem rozporządzeniem.

stracyjnego wierzytelności pieniężnej, jego przeprowadzenie doko-

V. Koszty egzekucyjne.

§ 54. *)

Koszty postępowania egzekucyjnego należy obliczać wedle załączonej taryfy przy uwzględnieniu poniżej podanych bliższych postanowień:

- a) Klasę wartości oznacza się przy licytacji według ceny licytacyjnej sprzedanych przedmiotów, w wszystkich innych wypadkach według sumy pieniężnej ściągniętej od poszczególnego dłużnika łącznie z zaległemi kosztami.
- b) Przy zajęciu przedmiotów jako też przy ich przetargu powstaje roszczenie do należności z chwilą, gdy organ wykonawczy przystąpił do wykonania odnośnego zlecenia.
- c) Należności musi uiścić każdy dłużnik z osobna, choćby organ wykonawczy miał przeprowadzić w tej samej gminie i w tym samym dniu kilka egzekucji. Koszty publicznego ogłoszenia i licytacji należy jednakowoż raz uiścić

*) Na Górnym Śląsku obowiązuje:

Rozporządzenie z dnia 29. kwietnia 1921 (G. S. 381) zmieniające rozporządzenie z 15. listopada 1899 w sprawie przymusowego postępowania w drodze administracyjnej celem ściągnięcia kwot pieniężnych.

Art. 1. Rozporządzenie z 15. listopada 1899 w sprawie przymusowego postępowania w drodze administracyjnej celem ściągnięcia sum pieniężnych (Zb. ust. str. 454) zmienia się jak następuje:

1. Taryfę należności zastępuje się taryfą tu załączoną. (Taryfę wypuszczono, z powodów wyłuszczonych na końcu rozporz. Uwaga tłum.)

2. Paragraf 54 otrzymuje brzmienie następujące:

Koszty postępowania należy obliczać wedle załączonej taryfy przy uwzględnieniu poniżej podanych szczególnych postanowień:

- a) Klasę wartości oznacza się przy przeprowadzaniu licytacji wedle ceny pozbycia licytowanych przedmiotów, we wszystkich innych wypadkach wedle ściągniętej się mającej od każdego poszczególnego dłużnika sumy pieniężnej łącznie z zaległemi kosztami.
- b) Przy zajęciu rzeczy zmysłowych jako też przy ich publicznej sprzedaży roszczenie do należności powstaje z chwilą, gdy organ egzekucyjny rozpoczął wykonywanie odnośnego zlecenia. Należności za zajęcie rzeczy zmysłowych, pobiera się także wówczas, gdy już zajęte rzeczy zajmuje się dodatkowo, jak również, gdy kroki zmierzające do zajęcia pozostały bez skutku, ponieważ nie znaleziono przedmiotów nadających się do zajęcia, lub też nie należało się spodziewać nadwyżki ponad koszty.
- c) Należności muszą być pobrane od każdego dłużnika z osobna, choćby nawet organ egzekucyjny w tej samej gminie i w tym samym dniu wykonywał więcej czynności egzekucyjnych. Koszty

w jednej ogólnej sumie, jeżeli kilka mas egzekucyjnych bierze się łącznie; w tym wypadku dzieli się koszty pomiędzy poszczególnych dłużników w stosunku do uzyskanej ceny z każdej masy.

- d) Spowodowane egzekucją wydatki w gotówce pokrywa dłużnik; przy rozdziale kosztów transportu i innych wydatków w gotówce, które ma ponieść kilku dłużników wspólnie, należy mieć szczególny wzgląd na specjalne okoliczności jak wartość, objętość i ciężar przedmiotów.
- e) Oprócz należitości nie zalicza się kosztów podróży i strawnego dla organu wykonawczego.
- f) Należitości przybranych rzeczoznawców ustala się według norm przepisanych dla oszacowań sądowych.
- g) Należitości organu wykonawczego mają obejmować także innych funkcjonariuszów upoważnionych do przeprowadzenia poszczególnych czynności egzekucyjnych.

za publiczne obwieszczenie i za przetarg należy jednakowoż raz tylko pobrać, jeżeli czynność egzekucyjna obejmuje kilka mas, a to wedle łącznej sumy i podzielić je pomiędzy odnośnych dłużników w stosunku do uzyskanej z każdej masy ceny sprzedaży.

- d) Spowodowane przez egzekucję rzeczywiste wydatki pieniądze ma pokryć dłużnik.

Do wydatków takich należą między innymi:

1. należitości pocztowe, telefoniczne i telegraficzne;
2. koszty publicznych obwieszczeń i ogłoszeń w publicznych czasopismach. Tu należą opłaty za napisanie egzemplarza przeznaczanego na wywieszenie, nie należą natomiast wydatki powstałe wskutek publicznego obwieszczenia o upomnieniu;
3. odszkodowanie dla osób przybranych do otwierania drzwi i schowków, koszty przewozu zajętych rzeczy, przechowania i nadzoru nad przedmiotami, zebrania zajętych owoców (plonów) i utrzymania zajętych zwierząt;
4. należitości sądowe.

Przy podziale kosztów przewozu i innych gotówkowych wydatków, jakie ma ponieść kilku dłużników wspólnie, należy mieć wzgląd na szczególne okoliczności, jak wartość przedmiotów, ich objętość i wagę. Dłużnik egzekucyjny musi także wówczas pokryć powstałe wydatki, gdy już po wydaniu zarządzenia egzekucyjnego wyrównał dług w całości lub w części.

- e) Obok należitości nie można pobierać kosztów podróży i strawnego dla organu wykonawczego.
- f) Świadkom i rzeczoznawcom należy na wniosek przyznać odszkodowanie. Takowe nie może przewyższać należitości wraz z dodatkiem drożyznianym, jaka może być przyznana świadkom i rzeczoznawcom w postępowaniu przed zwykłymi sądami na zasadzie rozporządzenia o kosztach z dnia 20. maja 1898 r. i późniejszych jego zmian.
- g) Należitości przewidziane dla organu wykonawczego zalicza się także dla funkcjonariuszów, którym poruczono przeprowadzenie poszczególnych czynności egzekucyjnych.
- h) Należitości za upomnienie w drodze publicznego obwieszczenia, za zajęcie pretensji i roszczeń o wydanie lub dostarczenie rzeczy

Upoważnia się Radę Ministrów do przeprowadzenia rewizji i dalszego ustalania taryfy.

Powyższe przepisy nie będą stosowane, gdy egzekucję przeprowadza egzekutor sądowy.

§ 55.

Należność organu wykonawczego i inne koszty egzekucyjne pokrywa władza egzekucyjna z otrzymanych pieniędzy.

Jeżeli powyższe pieniądze nie wystarczają, a brak w pojedynczych wypadkach innych obowiązujących przepisów, pokrywa się przedewszystkiem wchodzące w rachubę koszty organu wykonawczego, a następnie pozostałe koszty egzekucyjne; o ile tych ostatnich nie można pokryć z zebranych pieniędzy, winien je pokryć wierzyciel popierający, przyczem nie narusza się obowiązujących odmiennych postanowień.

§ 56.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie równocześnie z ustawą cywilną.

Potrzebne zarządzenia w celu jego wykonania wydać wspólnie zainteresowane Ministerstwa.

ruchomej tudzież za zajęcie innych praw majątkowych, nie przypadają organowi wykonawczemu, lecz wpływają do kasy władzy egzekucyjnej.

Powyższe przepisy nie mają zastosowania, jeżeli egzekucji dokonuje egzekutor sądowy.

Uwaga. Taryfę należności ustanowioną tem rozporządzeniem zupełnie wypuszczono. Opiewa bowiem na marki niemieckie, których zwaloryzowanie nie da się przeprowadzić na zasadzie rozporz. Ministerstwa skarbu z 1. sierpnia 1924 Dz. U. R. P. Nr. 82 p. 785; nie da się zatem wogóle zastosować. Z konieczności zatem, z powodu nieuregulowania tej kwestji na właściwej drodze (rozporz. Rady Ministrów) odnośnie Górnego Śląska może być stosowaną jedynie taryfa w pierwotnem brzmieniu, po wstawieniu w myśl postanowień przytoczonego rozp. Min. skbu. w miejsce marek niemieckich wartości przedwojennej, złotego po kursie 1 Mk. = 1 zł.

Taryfa należności. ¹⁾

Załącznik 17.

	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.
	do 3 zł	nad 3 do 15 zł	nad 15 do 150 zł	nad 150 do 300 zł	nad 300 do 1000 zł	nad 1000 do 5000 zł	nad 5000 zł
	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr
1. Za każde upomnienie nie doręczone pocztą ²⁾	10	20	40	75	75	75	75
2. Za zajęcie rzeczy zmysłowych i za odebranie od dłużnika dokumentu łącznie z spowodowaniem wskutek zajęcia doręczeniem Jeżeli dłużnik spowoduje uchylene zajęcia (§ 18), pobiera się połowę tych należności.	40	80	1 60	3	4	5	6
3. Za opublikowanie przetargu przez wywieszenie ogłoszenia i wywołanie	20	20	40	75	75	75	75
4. Za przetarg (licytację) jako też za sprzedaż z wolnej ręki zajętych rzeczy łącznie z spowodowaniem doręczeniem Jeżeli dłużnik spowoduje uchylene przetargu (§ 27 ustęp 3), pobiera się połowę należności nie więcej jednak jak 2 zł 50 gr. Koszty zajęcia i przetargu wedle postanowień pod Nr. 2 ustęp 2 i Nr. 4 ustęp 2 przypadają tylko wówczas, jeżeli organ wykonawczy udał się na miejsce w celu przeprowadzenia zajęcia lub przetargu.	40	80	1 60	3	5	15	30
5. Za każdy odpis protokołu	10	10	10	10	10	10	10
6. Za każde doręczenie wymagane w postępowaniu przymusowym, o ile nie uskutecznia się go wedle postanowień pod Nr. 2 i 4 bezpłatnie	20	40	1 20	2	2	2	2
7. Należności świadków przybranych do zajęcia	20	20	40	50	50	50	50
8. Należności za przechowanie zajętych rzeczy Jeżeli przechowanie trwa dłużej niż 8 dni, przyznaje się od dnia 9 tylko połowę tych należności.	10	20	30	50	75	1	150

¹⁾ Tak w tekście rozporządzenia jak również w powyższej taryfie podano kwoty w złotych na podstawie rozporz. Min. skarbu z 1. sierpnia 1924 Dz. U. Rz. P. Nr. 82, poz. 785.

²⁾ Za udzielenie rachunku kosztów sądowych nie uiszczą się żadnych należności. Porto pocztowe za takie listy pokrywa się z kasy państwowej.

Instrukcja

z 20. listopada 1899 r.

o sposobie wykonania rozporządzenia z 15. listopada 1899 r. w sprawie przymusowego postępowania administracyjnego w celu ściągnięcia kwot pieniężnych.

I. Postanowienia ogólne.

Art. 1.

Które świadczenia pieniężne podlegają przymusowemu ściąganiu w drodze egzekucji politycznej, określają wydane w tej mierze ogólne przepisy i przepisy specjalne, obowiązujące w poszczególnych częściach kraju.

Stosowanie rozporządzenia (do § 1)

Art. 2.

Obok dłużnika głównego albo też zamiast niego może względem wierzyciela odpowiadać już to za cały dług już też za pewną jego część jeszcze inna osoba. Odpowiedzialność taka może się opierać na przepisach prawa publicznego. Jeżeli dług obciąża jako ciężar publiczny posiadłość gruntową — jak np. podatek gruntowy i budynkowy — to w celu uniknięcia egzekucji na odnośnym gruncie powyższy przepis stosuje się przy ściąganiu dotyczącej kwoty od posiadacza gruntu obok dłużnika głównego, a więc także od każdego następcy w posiadaniu. Według § 42 ust. 4 ustawy o podatku uzupełniającym n. p. odpowiadają solidarnie oprócz opodatkowanego także te osoby za część powyższego podatku, jaka przypada od ich majątku zaliczonego w myśl § 5 wymienionej ustawy opodatkowanemu do podstawy opodatkowania.

Egzekucja przeciw osobie trzeciej (do § 3)

We wszystkich tych wypadkach ma władza egzekucyjna dokonać egzekucji przeciw dalszym odpowiedzialnym osobom w taki sam sposób, jak przeciw dłużnikowi głównemu.

Art. 3.

Odpowiedzialność innych osób poza dłużnikiem głównym może się także opierać na przepisach ustawy cywilnej. O ile taka odpowiedzialność wynika z samej ustawy, egzekucję przeprowadza się także przeciw trzeciej osobie; wykluczonym jest natomiast takie postępowanie, jeżeli odpowiedzialność jest oparta na pewnym interesie prawnym, n. p. na poręce.

Art. 4.

Z mocy ustawy odpowiadają:

1. spadkobiercy pierwsi i następni, jako też nabywcy spadku w drodze odpłatnej za zobowiązania spadkowe po myśli ustawy cywilnej o odpowiedzialności;
2. mąż za pewne długi żony (ust. cyw. §§ 1388, 1459 ust. 2, 1530 ustęp 2, 1549); o ile istnieje prawny stosunek majątkowy, odpowiada mąż osobiście przez czas zarządzania majątkiem i jego używania za wszystkie przypadające na żonę publiczne ciężary z wyjątkiem ciężarów spoczywających na majątku wyłączonym, tudzież ciężarów nadzwyczajnych, które należy uważać za obciążające wartość zakładową wniesionego majątku;
3. ojciec i matka za pewne długi dziecka pozostającego pod władzą rodzicielską (§§ 1654, 1686 ust. cyw.); uwagi pod 2. co do odpowiedzialności za publiczne ciężary stosuje się odpowiednio i w tym wypadku;
4. ten, który przyjął pewien majątek na podstawie umowy (§ 419 ust. cyw.), albo prowadzi pod dotychczasową firmą interes handlowy nabyty w drodze umowy między żyjącymi (§ 25 ustęp 1 ust. handl.).

Wymienione wyżej osoby odpowiadają całym swoim majątkiem, wyjąwszy wypadki ograniczenia ich odpowiedzialności, określone w ustawach, w szczególności ograniczenia odpowiedzialności u spadkobierców. Ograniczeń tych przy egzekucji nie uwzględnia się w myśl § 3 ustęp 1. Rozporządzenia i przepisów §§ 781, 786 proc. cyw. tak długo, jak długo w myśl tych przepisów nie będą wniesione zarzuty przeciw egzekucji; załatwienie zarzutów ma nastąpić wedle postanowień § 3 ustęp 3. Rozporządzenia. Na podstawie przysługującego spadkobiercom po myśli §§ 2014, 2015 ust. cyw. odraczającego sprzeciwu nie można podnosić zarzutów, jeżeli chodzi o egzekucję uprzywilejowanych w konkursie w myśl § 61 Nr. 2, 3 ord. konk. wierzytelności z tytułu danin państwowych i komunalnych, z tytułu danin i świadczeń za ostatni rok, należnych na mocy ustawy albo statutu — kościołom, szkołom, publicznym związkom i publicznym zakładom ubezpieczeń od ognia.

Art. 5.

O ile osoby, którym przysługuje prawo zarządu lub użytkowania pewnych części majątku dłużnika, w szczególności mąż, rodzice, wykonawca testamentu, są obowiązane w myśl ustawy cywilnej do poddania się egzekucji, nie mogą się sprzeciwiać egzekucji na tych częściach majątku, która może być także wtedy przeprowadzona, gdy znajdują się one w ich posiadaniu. Do poddania się egzekucji są mianowicie obowiązani:

1. Mąż co do wniesionego majątku przez żonę po myśli §§ 1411 do 1414, 1525 ustęp 2, 1550 ustęp 2 ust. cyw.;

2. w wypadku wspólności majątkowej za życia małżonków lub też faktycznie prowadzonej po śmierci jednego z nich żona względnie uprawnieni potomkowie co do całego majątku za długi męża wzgl. pozostałego przy życiu małżonka (§§ 1459, 1488 ust. cyw.), jeżeli zobowiązanie, obciążające całość majątku, nie zostało zaspokojone przed jego podziałem, wstępuje odpowiedzialność osobista (§§ 1480, 1498 ust. cyw.);
3. rodzice co do majątku dziecka w myśl § 1659 ust. cyw.
4. użytkowca pewnego majątku co do przedmiotów podlegających użytkowi, o ile pretensje powstały przed ustanowieniem użytkowania (§ 1086 ust. cyw.);
5. Wykonawca testamentu co do przedmiotów, będących pod jego zarządem ze względu na zobowiązania spadkowe (§§ 2213, 2214 ust. cyw.).

W wypadkach wymienionego rodzaju można prowadzić egzekucję także przeciw osobie trzeciej lecz tylko co do odnośnej masy majątkowej.

Art. 6.

Jeżeli władza egzekucyjna przekona się po starannem rozważeniu faktycznych okoliczności i obowiązujących przepisów ustawowych, że egzekucja przeciw osobie trzeciej jest dopuszczalna, ma zarządzić postępowanie egzekucyjne przeciw niej przy zapodaniu w wypadku pod 5. masy majątkowej, na której jest egzekucja dopuszczalna.

Paragrafy 735 do 749 proc. cyw. zawierają bliższe przepisy, przeciw którym uczestnikom jest wymagany tytuł egzekucyjny odnośnie egzekucji na pewnej masie majątkowej (majątek towarzyszy lub spółek, majątek użytkowy, majątek małżonków i dzieci będących pod władzą rodzicielską, spadek przy istnieniu kilku spadkobierców lub wykonawcy testamentu). Powyższe przepisy stosuje się w ten sposób przy administracyjnem postępowaniu przymusowem, że, o ile według nich jest wymagany tytuł egzekucyjny, zachodzi potrzeba zarządzenia takiego postępowania. Władza egzekucyjna ma zatem w danych wypadkach na to zwrócić uwagę, aby w wydawanych nakazach egzekucyjnych oznaczono osoby, przeciw którym należy wdrożyć egzekucję. Jeżeli da się stwierdzić odpowiedzialność obojga małżonków (porównaj art. 4 ust. 2), zaleca się zarządzić nieograniczone postępowanie egzekucyjne przeciw obojgu małżonkom, a to w celu uniknięcia nieporozumienia, i to nawet w tych wypadkach, gdyby się wymagało według §§ 739 i nast. tytułu tylko przeciw jednemu małżonkowi, albo też z uwagi na jednego małżonka tytułu ograniczonego tylko na pewną oznaczoną masę majątkową.

Art. 7.

Jeżeli osoba przewidziana w art. 4 wzgl. 5 kwestjonuje swoje zobowiązania i podnosi na zasadzie §§ 781 do 784, 786 proc. cyw.

zarzuty, ma władza egzekucyjna spowodować rozstrzygnięcie ze strony wierzyciela popierającego, po przedstawieniu mu stanu rzeczy, stwierdziwszy przedtem bezpodstawność zarzutów. Jeżeli wierzyciela zastępuje jaka władza, to władza powołana do zastępowania go w procesie cywilnym, jest właściwą do wydania decyzji. Jeżeli sprzeciw względnie zarzut uznano za uzasadniony, egzekucji nie należy dalej prowadzić, a zarazem znieść powzięte już kroki egzekucyjne. Jeżeli zaś uznano sprzeciw wzgl. zarzut za nieuzasadniony, może oponent wnieść wedle własnego wyboru albo zażalenie do przełożonej władzy, albo skargę w nieprzekraczalnym terminie jednego miesiąca. Termin liczy się od dnia, w którym doreczono rozstrzygnięcie na podniesiony sprzeciw wzgl. zarzut. Skargę należy skierować przeciw wierzycielowi popierającemu. Wniesienie zażalenia wzgl. skargi nie wstrzymuje kroków egzekucyjnych, chyba że władza powołana do wydania rozstrzygnięcia na zażalenie, wzgl. sąd procesowy zarządzi co innego, a władza egzekucyjna ma się do tego zarządzenia zastosować.

Art. 8.

Śmierć dłużnika

Kroki egzekucyjne, wszczęte do chwili śmierci dłużnika, mają być dalej prowadzone na jego majątku.

Jeżeli przy czynności egzekucyjnej ma być obecny dłużnik, należy, w wypadku gdy spadku jeszcze nie objęto lub gdy spadkobierca nie jest znany albo nie jest pewnem, że spadek objął, postawić za pośrednictwem władzy egzekucyjnej w sądzie powiatowym, w którego okręgu przeprowadza się egzekucję, wniosek o ustanowienie tymczasowego specjalnego zastępcy. Wniosek taki jest zbędny, jeżeli ustanowiono kuratora spadku lub też jeżeli zarząd majątkiem spadkowym przysługuje egzekutorowi testamentu.

Art. 9.

Władze egzekucyjne (do § 4)

Te władze i ci urzędnicy, którym z mocy urzędu przysługuje prawo ściągania kwot pieniężnych, podlegających ściąganiu w drodze administracyjnego postępowania przymusowego, tworzą właściwe władze egzekucyjne, powołane do zarządzania i kierowania postępowaniem egzekucyjnym, bez potrzeby wydawania dalszych zleceń.

W tych nawet wypadkach, gdy pewnym urzędnikom poruczono ściąganie pieniędzy jako uboczne funkcje, stanowią oni właściwą władzę egzekucyjną co do tych pieniędzy.

Wyjątek od postanowień ustępu 1. stanowią urzędnicy takich korporacji, którym wedle dotychczasowych przepisów nie przysługuje prawo prowadzenia egzekucji w własnym zakresie, jak rendanci gmin kościelnych i związków szkolnych. Instytucje te nie mogą stanowić nigdy władzy egzekucyjnej, o ile nie są ewentualnie do tego uprawnione z tytułu funkcji głównych i o ile na

tej podstawie nie mają pełnić w myśl ustępu 2. funkcji władzy egzekucyjnej.

O ile gminy są obowiązane do ściągania kwot pieniężnych dla państwa, tworzą naczelnictwa gminne, względnie gdy gmina ustanowiła dla ściągania takich kwot samoistnych urzędników, to ci ostatni stanowią władzę egzekucyjną. Właściwemi władzami egzekucyjnymi są również ustanowieni przez kilka gmin złączonych w jeden okręg poborowy samoistni urzędnicy poborowi w obrębie swego zakresu działania.

Art. 10.

We wszystkich wypadkach, w których brak właściwej w myśl § 4 ustęp 1. i 2. Rozporządzenia władzy egzekucyjnej, winna miejscowo-właściwa władza administracyjna *) ustanowić specjalną władzę egzekucyjną albo z urzędu albo na wniosek dotyczącej władzy wzgl. korporacji. Takie ustanowienie może władza administracyjna skutecznie wedle swego uznania dla poszczególnego wypadku albo dla szeregu wypadków lub też na pewien oznaczony czas, przy czem ma w granicach najdalszej możliwości uwzględnić życzenia proszącej władzy wzgl. korporacji.

Władze administracyjne upoważnia się do ustalenia umiarkowanego dodatku do renumeracji dla władz egzekucyjnych i organów wykonawczych przy sposobności ustanawiania władzy egzekucyjnej w myśl § 4 ustęp 3. Rozporządzenia; dodatek ten ma uiszczyć władza wzgl. korporacja, na rzecz której ma się dokonać egzekucji.

Art. 11.

W których wypadkach zechcą odnośnie wyższe władze administracyjne i nadzorcze skorzystać z upoważnienia w sprawie całkowitego lub częściowego przejęcia funkcji władzy egzekucyjnej, pozostawia się ich własnemu uznaniu; będzie to musiało mieć miejsce przedewszystkiem wtedy, gdy będzie chodziło, jak n. p. przy wadliwych uchwałach, o ważne i ciężkie wypadki egzekucyjne. Jeżeli wspomniane władze skorzystają z wymienionych uprawnień, ustępują oczywiście z swych funkcji właściwe pozatem władze egzekucyjne.

Art. 12.

Ponieważ przepisy rozporządzenia w niczem nie zmieniały obowiązujących postanowień dotyczących konieczności złożenia oświadczenia, iż podatek jest należny i płatny, winna władza egzekucyjna zbadać, czy to twierdzenie jest wystarczające.

Art. 13.

Organy wykonawcze podlegają służbowo tej władzy, przez którą zostały ustanowione.

**Urzędnik
wykonawczy
(do § 6)**

*) W tekście niemieckim Regierung; w Polsce, Urząd Wojewódzki.

Art. 14.

Ci funkcjonariusze wykonawczy, którzy nie noszą specjalnych ubrań służbowych, muszą być zaopatrzeni podczas każdej urzędowej czynności w tarczę służbową; w jej środku winien się znajdować orzeł państwowy, a noszoną być winna na piersi z lewej strony.

Art. 15.

Zaprzysiężenie funkcjonariusza wykonawczego dokonuje się według ogólnie obowiązujących przepisów. Jeżeli zostali oni już zaprzysiężeni ze względu na inny objęty urząd, ponowne ich zaprzysiężenie odpada.

Art. 16.

Za legitymację wobec dłużnika i osoby trzeciej do podjęcia egzekucji służy organowi wykonawczemu wydane mu przez władzę wykonawczą pisemne polecenie, które winien okazać na żądanie interesowanej osoby.

Jeżeli kroki egzekucyjne wdraża się na skutek odezwy zagranicznej władzy egzekucyjnej (§ 5 Rozporz.), pisemnego polecenia udziela organowi wykonawczemu nie władza prosząca lecz władza proszona.

Art. 17.

Szefom resortowym zastrzega się ustalenie warunków, pod którymi przeprowadzenie egzekucji może być powierzone egzekutorom sądowym.

II. Postępowanie upominawcze.

Art. 18.

**Konieczność
upomnień**

Według § 7 Rozporządzenia winno egzekucją uprzedzić tego, przeciw któremu należy wdrożyć kroki egzekucyjne, upomnienie z podaniem trzydniowego terminu zapłaty.

Istnieje zatem obowiązek upomnienia nie tylko dłużnika głównego, lecz także każdego innego, przeciw komu wdrożyć można stosownie do art. 2 do 6 postępowanie egzekucyjne.

Art. 19

Władza egzekucyjna może wyjątkowo zaniechać upomnienia, jeżeli:

- a) według jej słusznej oceny należy się obawiać, że spowodowane upomnieniem opóźnienie egzekucji wywoła dla niej szkodliwe następstwa, albo jeżeli
- b) upomnienie, wedle niżej podanych postanowień, nie może być wykonane z powodu przeszkód leżących po stronie dłużnika.

Na inne wyjątki i odchylenia od zasady przewidzianej w § 7 Rozporządzenia mogą zezwalać tylko szefowie resortowi.*)

Art. 20.

Dotyczące władze i urzędnicy powołani do ściągania podatków bezpośrednich i innych w stałych terminach powtarzających się danin i dochodów skarbowych mają prowadzić wykaz zaległości, do którego należy wciągać bezpośrednio po zapadłości wszystkie zaległości w ściągnięciu się mających daninach i dochodach skarbowych według bieżącej liczby, umieszczając pod tą samą liczbą różne zaległości tej samej osoby.

Wykaz zaległości

Dla sporządzenia wykazu zaległości należy posługiwać się załączonym wzorem I; ilość szpał może być wedle potrzeby powiększona.

Załącznik I.

Pozostawia się decyzji szefów władz resortowych zwalnianie od obowiązku prowadzenia wykazu zaległości, zaprowadzenia innego wzoru lub wprowadzenia pewnych zmian. **)

Art. 21.

Upomnienia dokonywa się przez wręczenie karty upominawczej, sporządzonej według wzoru II przez organ powołany do ściągnięcia kwoty pieniężnej na podstawie wykazu zaległości w razie jego prowadzenia; różne zaległości tego samego dłużnika należy z reguły objąć jedną kartą upominawczą.

Karta upominawcza
Załącznik II.

Art. 22.

Doręczenie karty upominawczej dłużnikowi skutecznie organ wykonawczy lub inny specjalnie w tym celu ustanowiony funkcjonariusz albo wreszcie nadaje się na pocztę.

Wręczenie karty upominawczej

W wypadku pierwszym ma dotyczący funkcjonariusz wręczyć kartę upominawczą samemu dłużnikowi lub jego dorosłemu domownikowi, a fakt doręczenia uwidocznić w spisie upomnianych dłużników, jaki otrzymał łącznie z poleceniem; w spisie tym należy uwidocznić nazwisko tego, któremu wręczono kartę upomi-

*) Według zarządzenia z 15. marca 1888 (Dz. urz. Min. spr. wewn. str. 90) nie potrzeba upomnienia:

1. przy egzekucji kar pieniężnych nałożonych przez władze policyjne na mocy ustawy w sprawie wydawania policyjnych zarządzeń karnych z powodu przekroczeń (z 23. kwietnia 1883, zb. ust. str. 65).
2. przy egzekucji kar pieniężnych nałożonych przez władze administracyjne przy wykonywaniu przysługujących im na mocy § 132 nr. 2 ustawy o zarządzie kraju z 30. lipca 1883 (zb. ust. str. 195) uprawnień do wydawania zarządzeń przymusowych.

**) Patrz Rozporządzenie Min. Skarbu z 26. czerwca 1922, Dz. U. Min. Skarbu Nr. 17/22 niżej str. 83.

nawczą i dzień doręczenia. Jeżeli przyjęcia karty odmówiono lub nie można było dokonać doręczenia z powodu nieobecności osoby uprawnionej do przyjęcia, ma urzędnik dokonać doręczenia za pomocą przybicia karty na drzwiach mieszkania dłużnika lub przez oddanie jej władzy miejscowej, która ma następnie wręczyć ją dłużnikowi.

Funkcjonariusz upoważniony do doręczenia karty upominawczej jest tylko wtedy uprawniony do przyjmowania zapłaty długu, jeżeli otrzymał w tym kierunku pełnomocnictwo ze strony władzy egzekucyjnej.

W karcie upominawczej należy podać, czy wzgl. do jakiej kwoty jest funkcjonariusz doręczający upoważniony do przyjęcia zapłaty.

Doręczenie przez pocztę uskutecznia się w ten sposób, że się nadaje na pocztę kartę upominawczą w zamkniętej kopercie pod adresem dłużnika. W tym wypadku uważa się doręczenie za dokonane z chwilą potwierdzonego nadania na pocztę, nawet gdyby pomyłką zwrócono jako niedoręczalną. Potwierdzenie nadania na pocztę może wydać tylko zaprzysiężony urzędnik.

Art. 23.

Jeżeli organem ściągającym jest sama władza egzekucyjna, to ona decyduje o sposobie doręczenia karty upominawczej, w szczególności ma postanowić przy uwzględnieniu miejscowych i innych na uwzględnienie zasługujących stosunków, czy doręczenia karty upominawczej należy dokonać przez funkcjonariusza wykonawczego czy też przez pocztę. Jeżeli dłużnik nie posiada miejsca zamieszkania w okręgu leżącym w sferze kompetencji władzy egzekucyjnej, doręczenie musi z reguły nastąpić przez nadanie na pocztę.

Jeżeli doręczenie uskutecznia organ wykonawczy, ma otrzymać wyciąg z wykazu zaległości, szpalty 1, 3—5, a dotyczący dłużników mających być upomnianymi; funkcjonariusz ten ma w wyciągu w szpalcie 5 uwidocznić dokonane doręczenie za pomocą uwagi „doręczono N. N. dnia” albo jeżeli doręczenia dokonano przez przybicie na drzwiach wzgl. przez przekazanie władzy miejscowej, za pomocą uwagi „przybito dnia” „względnie „przekazano naczelnikowi (gminy) dnia”

Jeżeli doręczenia dokonano przez nadanie na pocztę, musi funkcjonariusz, który uskutecznił nadanie, uwidocznić to w wykazie zaległości, szpalta 5. za pomocą uwagi „nadano na pocztę dnia”

Art. 24.

Jeżeli natomiast władza egzekucyjna nie jest równocześnie organem egzekucyjnym, doręczenia karty upominawczej należy dokonać albo przez ustanowionego specjalnie na ten cel funkcyj-

narjusza, albo też wyznaczoną po myśli § 4 ustęp 3. Rozporządzenia władzę egzekucyjną. Wydanie bliższych postanowień zastrzega się dla odnośnych władz poszczególnych resortów.

W pierwszym wypadku ma organ powołany do ściągania udzielić ustanowionemu funkcjonariuszowi wypełnioną przez siebie kartę upominawczą wraz z wspomnianym w art. 23 ustęp 2. wyciągiem z wykazu zaległości; wymieniony funkcjonariusz ma dokonać doręczenia przy zachowaniu cytowanych wyżej przepisów i zwrócić wyciąg po umieszczeniu w nim wymaganych poświadczeń.

Jeżeli doręczenie ma nastąpić przez ustanowioną stosownie do postanowień § 4 ustęp 3. Rozporządzenia władzę egzekucyjną, ma organ powołany do ściągania przesłać władzy egzekucyjnej wystawioną przez się kartę upominawczą wraz z wykazem zaległości i wyciągiem z niego; władza egzekucyjna zarządzi dalej, co należy. W tych wypadkach ma wspomniany organ niezwłocznie powiadomić władzę egzekucyjną o każdej nadchodzącej pod jego adresem wpłacie na poczet objętych wykazem zaległości.

Art. 25.

Jeżeli w poszczególnych częściach kraju napotyka się w sporządzaniu lub doręczaniu kart upominawczych na znaczne trudności z powodu braku odpowiednich funkcjonariuszów, mogą władze prowincjonalne w zakresie swej kompetencji pozwolić na ustne upomnienia przez organ wykonawczy lub też przez specjalnie na ten cel ustanowionego funkcjonariusza publicznego. Mają one w tych wypadkach równocześnie postanowić, w jaki sposób ma być stwierdzone wykonanie upomnienia.

**Upomnienie
ustne**

Art. 26.

W kwestji zastąpienia upomnienia rachunkiem kosztów, gdy chodzi o koszty sądowe, potrzebne zarządzenia wyda Minister sprawiedliwości.

III. Postępowanie egzekucyjne.

A. Postanowienia ogólne.

Art. 27.

Po upływie określonego w upomnieniu terminu należy bez zwłoki przystąpić do egzekucji pozostałych jeszcze zaległości, które należy uwidocznnić w szpalcie 7. wykazu zaległości. Władza egzekucyjna nie jest upoważniona bez wyraźnej zgody w każdym poszczególnym wypadku ze strony władzy, której przysługuje prawo odraczania zapłaty wzgl. ze strony korporacji, na której rzecz dokonywa się egzekucji, do zezwalania na zwłokę w wdrożeniu postępowania egzekucyjnego wzgl. poszczególnych kroków egzekucyjnych. Wszystkie odroczenia udzielane przez władzę

**Wdrożenie
postępowania
egzekucyjnego**

egzekucyjną samowolnie, będą policzone wyłącznie na karb odpowiedzialnego urzędnika.

Udzielone dłużnikowi przez właściwą władzę względnie korporację odroczenie zapłaty już po doręczeniu karty upominawczej należy uwidocznic w szpalcie 12. wykazu zaległości z podaniem odroczonego terminu.

Nazwiska tych dłużników, przeciw którym nie zachodzi potrzeba odroczenia postępowania egzekucyjnego z powodu pełnej zapłaty zaległości, należy przekreślić w wykazie zaległości tak jednak, aby wpisy były w zupełności czytelne.

Art. 28.

**Doręczenia
(do §§ 9-12)**

Przy doręczeniach obowiązują, o ile nie uskutecznią ich egzekutor sądowy względnie nie odnoszą się do spraw z zarządu sprawiedliwości, następujące postanowienia:

1. Za doręczenie uważa się wręczenie wygotowania pewnego pisma, gdy ono ma być doręczone w oryginale, w innych wypadkach wręczenie zwykłego odpisu.
2. Doręczenia dla osób, nie posiadających zdolności procesowej, uskutecznia się do rąk ich ustawowych zastępców. Kto jest zastępcą w pewnym poszczególnym wypadku, ocenia się wedle ustawy cywilnej. Zasadniczo uskutecznia się doręczeń dla małoletnich do rąk ojca, po jego śmierci do rąk matki względnie opiekuna, dla umysłowo chorych, marnotrawców wzgl. osób, stojących pod kuratelą z innych takich powodów do rąk kuratora.

Co do władz, gmin i korporacji, tudzież towarzystw, które mogą wystąpić jako powód lub pozwany, wystarczy doręczenie na ręce przewodniczącego.

Przy zaistnieniu kilku ustawowych zastępców jak również kilku przewodniczących wystarcza doręczenie jednemu z nich.

3. Doręczenia dla podoficera lub żołnierza czynnej armii wzgl. czynnej marynarki uskutecznia się do rąk szefa bezpośrednio przełożonej komendy (szef kompanji, eskadry, baterji i t. p.).
4. Doręczenia uskutecznia się na ręce generalnych pełnomocników jekoteż na ręce prokurzysty — w sprawach dotyczących ruchu zakładu handlowego — z takim samym skutkiem jak na ręce samego adresata.
5. Doręczenia można dokonać na każdym miejscu, gdzie tylko dana osobę można napotkać.

Jeżeli odnośna osoba posiada w danej miejscowości mieszkanie lub lokal sklepowy, to doręczenie uskutecznione poza mieszkaniem wzgl. lokalem sklepowym należy w tych tylko wypadkach uważać za ważne, jeżeli przyłącza nie odmówiono.

6. Jeżeli osoby, której ma się się pismo doręczyć, niema w mieszkaniu, to doręczenia można dokonać w mieszkaniu na ręce dorosłego członka rodziny lub też na ręce służącej w tejże rodzinie dorosłej osoby.
- Jeżeli i takiej osoby nie można napotkać, doręczenia można dokonać na ręce mieszkającego w tym samym domu zarządcy domu lub podnajemcy, jeżeli oświadczy gotowości przyjęcia pisma.
7. Jeżeli doręczenia nie można dokonać według powyższych postanowień, można je skutecznie przez złożenie odnośnego pisma u władzy miejscowej wzgl. urzędzie pocztowym w miejscu doręczenia, a fakt złożenia podać do wiadomości za pomocą umieszczenia pisemnego doniesienia na drzwiach mieszkania jak również, o ile to jest możliwe, przez ustne zawiadomienie dwóch osób mieszkających w sąsiedztwie.
8. Przemysłowcom, posiadającym osobny zakład przemysłowy, można doręczać za pośrednictwem obecnego w zakładzie pomocnika, jeżeli przemysłowca tam nie napotkano.
- Jeżeli nie napotkano w lokalach urzędowych adwokata, notariusza wzgl. egzekutora sądowego, doręczenia można skutecznie na ręce obecnego pomocnika wzgl. sekretarza.
9. Jeżeli ustawowego zastępcy, przełożonego pewnej władzy gminy, korporacji wzgl. towarzystwa nie można napotkać w lokalu urzędowym podczas zwykłych godzin urzędowych albo zachodzą z jego strony przeszkody w przyjęciu, doręczenia można dokonać na ręce obecnego w lokalu urzędowym urzędnika lub innego funkcjonariusza.
- Jeżeli ustawowego zastępcy wzgl. przewodniczącego nie zastano w mieszkaniu, to w razie braku lokalu urzędowego stosuje się postanowienia podane pod 6 i 7.
10. Jeżeli odmówiono przyjęcia bez podania ustawowych przyczyn, należy odnośne pismo pozostawić w miejscu doręczenia.
11. Doręczenia w porze nocnej, w niedzielę i powszechnie obowiązujące święta można dokonać tylko za zezwoleniem władzy egzekucyjnej. Takiego zezwolenia należy udzielić tylko w nieodzownych wypadkach. Pora nocna trwa w czasie od 1. kwietnia do 30. września od godz. 9 wieczór do 4 rano, w czasie od 1. października do 31. marca od 9 wieczór do 6 rano.
- Zarządzenie, dotyczące powyższego zezwolenia, winno być również doręczone w odpisie.
- Doręczenie skuteczne z pominięciem powyższych postanowień uważa się za ważne, jeżeli przyjęcia nie odmówiono.

12. Jeżeli przy doręczeniach zastępcy kilku uczestników wzgl. jednemu z kilku zastępców jest wymagane wręczenie wypisu jakiegoś pisma wzgl. odpisu, wystarcza wręczenie jednego egzemplarza wypisu wzgl. odpisu.
13. Władza zarządzająca doręczenie względnie upoważniony do tego funkcjonariusz ma przeznaczone do doręczenia pismo, zamknięte w kopercie zaopatrzonej w pieczęć urzędową, adres osoby, której ma być doręczone tudzież liczbę czynności, wręczyć organowi wykonawczemu, albo ustanowionemu dla doręczeń funkcjonariuszowi lub też nadać na pocztę. Czy doręczenie ma nastąpić przez funkcjonariusza czy też przez pocztę, zadecydować należy przy uwzględnieniu przepisów art. 23. Na kopercie umieścić należy uwagę: „Doręczenie zwykłe“.

Liczbę czynności podaną na kopercie, należy zanotować w aktach.

14. Z czynności doręczenia ma doręczający funkcjonariusz wzgl. posłaniec pocztowy spisać akt. Musi on zawierać:
- a) miejsce i czas doręczenia,
 - b) oznaczenie osoby, której pismo ma być doręczone,
 - c) oznaczenie osoby, której doręczono; w wypadkach podanych pod 6, 8, 9 zaznaczyć należy powody, które skłoniły do doręczenia tej właśnie osobie; jeżeli postępowano wedle p. 7, należy zauważyć, jak te przepisy zastosowano,
 - d) gdy przyjęcia odmówiono, należy to wyraźnie zaznaczyć z dodatkiem, że przeznaczone do doręczenia pismo pozostawiono w miejscu doręczenia,
 - e) uwagę, że wręczono kopertę, którą należy opisać wedle jej zamknięcia, adresu i liczby czynności; na samej kopercie należy uwidocznić datę doręczenia, i zanotować w dowodzie doręczenia,
 - f) podpis doręczającego funkcjonariusza.

Dowód doręczenia należy odesłać władzy zarządzającej doręczenie.

Załącznik III. Na sporządzenie dowodów doręczenia należy używać wzoru III.

Art. 29.

Odezwy potrzebne przy doręczeniach w innym państwie niemieckiem (§ 11 ustęp 2. Rozporz.), jakoteż przy doręczeniach osobom wymienionym w § 201 proc. cyw. wystosować ma władza egzekucyjna. Przy doręczeniach natomiast mających być dokonaniem na skutek odezwy Prezydenta Ministrów, Ministra Spraw zagranicznych, (państw związkowych), konsulów lub zastępców dyplomatycznych państwa (§§ 199, 200 proc. cyw.) należy co do wydania odezwy przestrzegać ogólnych przepisów wydanych w

sprawie korespondencji urzędowej z powyższymi urzędnikami.

Przy doręczeniach za pomocą publicznego obwieszczenia (§ 12 Rozporz.) należy na wywieszonym piśmie uwidocznic datę wywieszenia.

Art. 30.

Wszystkie dowody i poświadczenia odnoszące się do doręczeń należy złożyć do aktów osobno; przedtem jednakowoż ma władza egzekucyjna zbadać je pod względem przepisowego ich sporządzenia, ewentualnie zarządzić ich sprostowanie wzgl. uzupełnienie. Akta mają być ułożone w porządku liczbowym wedle wykazu zaległości. Do powyższych aktów należy włączać wszystkie sporządzane w toku postępowania egzekucyjnego dowody, protokoły i poświadczenia, jak również koncepty wszystkich zarządzeń, zawiadomień i t. p., załączając je pod odpowiedni numer wykazu zaległości. Akta i wykazy zaległości należy przechowywać przez przynajmniej pięć lat.

**Założenie
aktów**

Art. 31.

Władzom egzekucyjnym zwrac się uwagę, że mogą zarządzać przeprowadzanie czynności egzekucyjnych przeciw członkom wyznania chrześcijańskiego w dniu uroczyste, nieuznane w tem wyznaniu jako powszechnie obowiązujące dni kościelnego święta, jak również przeciw żydom w soboty i żydowskie dni świąteczne tylko na wypadek niebezpieczeństwa w zwłóce.

**Zakaz prze-
prowadzenia
czynności
egzekucyjn.
w święta ko-
ścielne i sza-
bes (do § 14)**

B. Egzekucja na majątku ruchomym.

1. Postanowienia ogólne.

Art. 32.

Przy egzekucji na majątku ruchomym należy przedewszyst-
kiem ocenić ze względu na celowość, którego rodzaju zajęcie na-
leży przeprowadzić, w szczególności czy ma się ono rozciągnąć
na rzeczy zmysłowe, czy też na wierzytelności i inne prawa ma-
jątkowe dłużnika. Mogą atoli być zajęte — z zachowaniem prze-
pisów § 17 ustęp 1. Rozporządzenia — równocześnie rzeczy zmy-
słowe, wierzytelności i inne prawa majątkowe.

Z reguły należy wybrać ten rodzaj zajęcia, który przypo-
szczalnie doprowadzi najpewniej i najłatwiej do pokrycia egze-
kwowanej sumy; na drugim miejscu należy uwzględnić ten rodzaj
zajęcia, który będzie dla dłużnika najmniej dotkliwy i który spo-
woduje najmniejsze należytości i koszty.

**Różne rodza-
je zajęcia
(do § 17)**

Art. 33.

Jeżeli osoba trzecia zgłasza u władzy egzekucyjnej roszcze-
nia do zajętego przedmiotu tak, że mogą być przeszkodą w po-
kryciu egzekwowanej sumy z ceny licytacyjnej, i jeżeli okażą się
one uzasadnione, należy zbadać, czy istnieje możliwość zajęcia in-

**Roszczenia
osób trzecich
(do § 19)**

nych przedmiotów, dających wystarczające zabezpieczenie a zarazem wolnych od roszczeń osób trzecich.

Jeżeli takie warunki zachodzą, może władza egzekucyjna zarządzić zwolnienie pierwotnie zajętego przedmiotu po przeprowadzeniu atoli zajęcia innych rzeczy.

Jeżeli zajęcie innego przedmiotu nie jest możliwe, ma władza egzekucyjna bezzwłocznie donieść o stanie rzeczy wierzycielowi i wyczekać jego decyzji. Aż do jej nadejścia należy odstąpić od dalszych kroków egzekucyjnych, o ile zgłoszone roszczenia do wodnie wykazano.

Art. 34.

Jeżeli osoba trzecia dochodzi swych roszczeń do zajętego przedmiotu za pomocą skargi, ma władza egzekucyjna postąpić wedle wydanych przez sąd przy zastosowaniu §§ 769, 770 proc. cyw. (§ 19 ustęp 2. Rozporz.) zarządzeń względnie wedle wskazówek wierzyciela, zresztą postępowanie egzekucyjne dalej prowadzić.

Przeciw władzy egzekucyjnej można skierować skargę tylko w tym wypadku, jeżeli jest uprawnioną do procesowego zastępstwa wierzyciela.

Jeżeli władzy egzekucyjnej takie uprawnienie nie przysługuje, ma pod własną odpowiedzialnością na wniesioną przeciw niej skargę wnieść zarzuty braku legitymacji do ustawowego zastępstwa i odmówić udziału w rozprawie nad meritum sprawy (§§ 274, 275 proc. cyw.); zarazem ma władza egzekucyjna powiadomić o stanie rzeczy wierzyciela.

Art. 35.

**Przysięga
wyjawienia
(do § 21)**

Wniosek w sprawie odebrania przysięgi w celu wyjawienia majątku należy stawiać wówczas tylko, jeżeli dostateczne powody każą przypuszczać, że dłużnik ukrywa części swego majątku, aby uchronić je przed zajęciem.

Do postawienia takiego wniosku jest uprawniony organ, powołany do ściągnięcia należności. Jeżeli chodzi o sumy pieniężne należne państwu, potrzebna jest zgoda odnośnej władzy nadzorczej. O taką zgodę ma prosić w zachodzących wypadkach władza powołana do ściągania należności. Udzielenie generalnej zgody jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach, o ile według troskliwej oceny władzy nadzorczej nie należy się obawiać nadużyć.

2. Zajęcie rzeczy zmysłowych.

Art. 36.

**Nakaz zajęcia
(do §§ 13,
18 ustęp 2)**

Polecenia zajęcia rzeczy zmysłowych udziela władza egzekucyjna organowi wykonawczemu za pomocą nakazu zajęcia sporządzonego wedle przyległego wzoru IV. W tymże nakazie należy

także podać, czy wzgl. do jakiej kwoty jest organ wykonawczy upoważniony do przyjmowania zapłaty przy wykonaniu zajęcia.

Władza egzekucyjna ma nadzorować na podstawie uwag poczynionych w szpalcie 8a wykazu zaległości szybkie przeprowadzenie nakazu zajęcia.

Załącznik IV

Art. 37.

Organ wykonawczy może wykonania zajęcia zaniechać lub je ograniczyć tylko w wypadkach przewidzianych w § 18 ustęp 1 Rozporządzenia.

Wstrzymanie zajęcia (do § 18)

Zezwolenie na odroczenie terminu, następstwem czego będzie uchylenie zajęcia, ma wystawić władza egzekucyjna; innych zezwoleń organ wykonawczy nie ma respektować. Władze egzekucyjne mają przy udzielaniu powyższych zezwoleń przestrzegać zupełnie ściśle postanowień art. 27. Okazanie poświadczenia pocztowego na dowód wysłania listu pieniężnego nie wystarcza do wstrzymania zajęcia.

W wypadku wykazanej częściowej spłaty lub skutecznienia jej do rąk organu wykonawczego należy zajęcie odpowiednio ograniczyć.

Organ wykonawczy ma dłużnikowi wystawić pokwitowanie na dokonane przez niego spłaty.

Art. 38.

Jeżeli nakazu zajęcia na podstawie § 18 ustęp 1. Rozporządzenia wcale nie dokonano, ma organ wykonawczy odnośne powody jak również wysokość przyjętej ewentualnie przez niego kwoty zanotować na nakazie zajęcia i zwrócić go natychmiast władzy egzekucyjnej.

Art. 39.

Na podstawie nakazu zajęcia jest organ wykonawczy uprawniony wziąć w posiadanie nadające się do zajęcia rzeczy, jakie znajdują się w mieszkaniu dłużnika wzgl. w jego przechowaniu, o ile oczywiście będzie to potrzebnem z punktu widzenia pokrycia egzekwowanych zaległości i kosztów.

Wykonanie zajęcia (do §§ 22-25)

Art. 40.

Niedopuszczalnem jest zajęcie przedmiotów, stanowiących przynależność gruntu, ponieważ egzekucja na majątku nieruchomym obejmuje w myśl § 865 proc. cyw. także i te przedmioty. Co stanowi przynależność, określają postanowienia §§ 97 i 98 ustawy cywilnej. Do nich zaliczają się w szczególności przy budynkach używanych w celach przemysłowych przeznaczone do utrzymania ruchu maszyny i narzędzia, przy majątku ziemskim narzędzia i inwentarz żywy, płody rolnicze potrzebne do prowadzenia gospodarstwa do czasu, aż uzyska się przypuszczalnie takie same wzgl. podobne płody, a wreszcie istniejący na majątku i tam wytworzony nawóz.

a) wybrzeżczy w celu ich zajęcia

Takie przedmioty, które wprawdzie nie stanowią przynależności gruntu, na które jednakowoż rozciąga się w myśl §§ 1120 do 1122 ust. cyw. hipoteka obciążająca dany grunt, podlegają zajęciu, o ile ich już nie zajęto wskutek egzekucji na majątku nieruchomości.

Powyższe postanowienia stosują się także do korzyści płynących z pewnych uprawnień i do przynależności uprawnień, dla których miarodajne są przepisy odnoszące się do gruntów, jak również do przynależności okrętu wciągniętego do rejestru okrętów.

Art. 41.

Wszystkie rzeczy, niepodlegające w myśl § 811 proc. cyw. zajęciu, muszą być bezwarunkowo zwolnione. Zwolnione są dalej od zajęcia te przedmioty, względem których dadzą się zastosować postanowienia § 812 proc. cyw.

W celu stwierdzenia, czy rzeczy są niezbędne, może być przybrany rzeczoznawca.

W wypadkach przewidzianych w § 811 nr. 4 proc. cyw. tudzież przy zajęciu płodów rolnych, należy każdorazowo przybrać rzeczoznawcę rolnego, jeżeli należy przypuszczać, że wartość przedmiotów przewidzianych do zajęcia przekracza 300 zł. Przy wartości niższej przybranie rzeczoznawcy może nastąpić na żądanie dłużnika, jeżeli przez to nie spowoduje się opóźnienia egzekucji i niestosunkowego zwiększenia kosztów. Rzeczoznawca ma orzec, czy rzeczy mające być zajęte należą do przedmiotów, wymienionych w § 811 nr. 4 proc. cyw. wzgl. czy normalny okres dojrzewania płodów mających uleść zajęciu może nastąpić w przeciągu miesiąca (§ 24 Rozporz.), tudzież czy płody potrzebne są w całości lub w części do prowadzenia gospodarstwa aż do czasu, w którym przypuszczalnie uzyska się takie same wzgl. podobne nowe płody (§ 811 nr. 4 proc. cyw.). W celu wyznaczenia rzeczoznawcy winien się organ wykonawczy zwrócić do przełożonego gminy (obszaru dworskiego) i, jeżeli ten ostatni nie obejnie roli rzeczoznawcy, przybrać przez niego wskazaną osobę. Jeżeli dla pewnych gruntów (większe dobra, grunta obciążone hipoteką, na której oparto emisję listów zastawnych) są ustanowieni z góry rzeczoznawcy ze strony władzy nadzorczej, ma organ wykonawczy ten fakt uwzględnić. W razie jeżeli zachodzą przeszkody w przybraniu rzeczoznawcy lub go niema, należy przybrać inną odpowiednią osobę, o ile nie spowoduje to opóźnienia egzekucji. Osoby z dłużnikiem blisko spokrewnione lub spowinowacone, albo też w dotyczącej sprawie zainteresowane, nie mogą być przybrane za rzeczoznawców. Jeżeli przybranie rzeczoznawcy w myśl powyższych postanowień okazało się bezskuteczne, zajęcie może być dokonane bez jego udziału.

Rzeczoznawcy należy na żądanie przyznać odszkodowanie za jego świadczenie według cen lokalnych; wysokość oznacza władza egzekucyjna.

Art. 42.

Rzeczy, co do których:

- a) zachodzą wątpliwości, czy podlegają zajęciu lub też dłużnik podnosi zarzuty albo
- b) osoba trzecia względnie też dłużnik sam podaje, że zajęciu stoją na przeszkodzie roszczenia z tytułu własności względnie też inne nie pozwalające użycia licytacyjnej ceny kupna na pokrycie egzekuc. sumy pieniężnej lub wreszcie
- c) dokonał już zajęcia organ wykonawczy wzgl. egzekutor sądowy, który to fakt stwierdzają nałożone pieczęcie lub inne znaki,

muszą być zwolnione z pod zajęcia, jeżeli możliwe jest zajęcie innych rzeczy, dających dostateczne zabezpieczenie, a nie należących do kategorii wymienionych pod a) do c).

Jeżeli zajęcie innych rzeczy nie jest możliwe, należy według ogólnej reguły zająć rzeczy zaliczone do wyżej wymienionych kategorii. Na podstawie uwagi umieszczonej co do tej okoliczności w protokole zajęcia ma władza egzekucyjna w wypadku pod a) zadecydować o dopuszczalności zajęcia i wydać stosownie do tego dalsze potrzebne zarządzenia. Dłużnik, któremu należy treść decyzji zakomunikować, musi zażalenie, jakie mu przysługuje (§ 2 ustęp 2. Rozporz.) i chce z niego skorzystać, tak wcześniej wnieść, ażeby władzy egzekucyjnej można było dać zarządzenie co do wstrzymania licytacji.

W wypadku pod b) ma władza egzekucyjna postąpić wedle przepisów art. 33 ustęp 3; w wypadku zaś pod c) należy w dalszym postępowaniu stosować się do przepisów §§ 34, 35 Rozporządzenia.

Pozatem należy przy wyborze rzeczy w celu ich zajęcia postąpić przede wszystkim wedle ogólnych przepisów art. 32 przy uwzględnieniu jednakowoż w granicach możliwości ewentualnych życzeń dłużnika.

Gotówkę, papiery wartościowe i kosztowności, należy zająć w pierwszej linji.

Zajęcia inwentarza żywego i płodów nie oddzielonych jeszcze od ziemi należy o ile możliwości unikać.

Art. 43.

Zajęcia ruchomych rzeczy zmysłowych, będących w przechowaniu dłużnika, dokonuje się w ten sposób, że organ wykonawczy bierze je w posiadanie.

b) wykonanie zajęcia

Art. 44.

Przedmioty inne, nie wymienione w art. 42 ustęp 5, należy pozostawić w przechowaniu dłużnika, jeżeli przeto zaspokojenie

wierzyciela nie będzie zagrożone. W protokóle zajęcia należy umieścić uwagę, że dłużnik zobowiązał się do przechowania zajętych rzeczy.

Organ wykonawczy ma na każdej zajętej rzeczy, pozostawionej w przechowaniu dłużnika, położyć swoją pieczęć urzędową. Dozwolonem jest również złożenie zajętych rzeczy do zamkniętego ruchomego schowku, lub nadającej się do zamknięcia ubikacji w mieszkaniu, które należy następnie zamknąć, a zamknięcie zabezpieczyć przez nałożenie pieczęci urzędowej.

Jeżeli na zajętych przedmiotach pozostawionych w przechowaniu dłużnika nie można nałożyć pieczęci, fakt zajęcia musi być uwiidoczniiony w inny niedwuznaczny sposób. Rejencje*) mają po wysłuchania zainteresowanych w szczególnym stopniu władz okręgowych ustalić znaki na zajęcie i podać je do publicznej wiadomości.

Nałożenie pieczęci wzgl. innych znaków ma nastąpić, jeżeli przedmioty mające być zajętemi są już opatrzone przez organ wykonawczy wzgl. egzekutora sądowego pieczęcią lub innym znakiem wskutek wcześniejszego zajęcia.

Art. 45.

Jeżeli dłużnik wzbrania się przed obowiązkiem przyjęcia w przechowanie zajętych rzeczy albo istnieje podstawa do przypuszczenia, że w razie pozostawienia rzeczy w przechowaniu dłużnika zaspokojenie wierzyciela może być zagrożone, należy rzeczy z przechowania dłużnika usunąć.

Rzeczy wymienione w art. 42 ustęp 5, nie należy w razie ich zajęcia w żadnym wypadku pozostawiać w przechowaniu dłużnika.

Art. 46.

Dokładne przestrzeganie przepisów art. 43 do 45 ma szczególne znaczenie dla prawnej ważności zajęcia. Należy przeprowadzone zajęcie osiąga za sobą skutki § 804 proc. cyw. i § 5 Rozporządzenia wyk. do procedury cywilnej, że wierzyciel nabywa prawo zastawu, tudzież że prawo zastawu nabyte na mocy wcześniejszego zajęcia ma pierwszeństwo przed późniejszym. Dla zaspokojenia więc wierzyciela nabiera decydującego znaczenia akt zajęcia tak pod względem czasu jakoteż należytej formy. Dlatego też funkcjonariusze wykonawczy, powinni w każdym wypadku postępować z szczególną przezornością, aby się nie narazić na regres z powodu przeoczenia. Władze egzekucyjne mają z szczególną troską dozorować dokładnego przestrzegania przepisów art. 43 do 45.

Art. 47.

Co się tyczy umieszczenia rzeczy, nie pozostawionych w przechowaniu dłużnika, aż do ich licytacyjnej sprzedaży, to rzeczy wy-

*) Rozumie się w Polsce Urzędy wojewódzkie.

micnione w art. 45 ustęp 5 mają być niezwłocznie po ich zajęciu wydane władzy egzekucyjnej, która wyda zarządzenia co do ich dalszego przechowania.

c) umieszczenie i utrzymanie zajętych rzeczy

Umieszczenie innych rzeczy ma być dokonane w sposób zupełnie pewny, jednak możliwie oszczędny.

Rzeczą organu wykonawczego będzie postaranie się o utrzymanie rzeczy w stanie zdatnym do użytku, w szczególności przy rzeczach, ulegających łatwo zepsuciu, poczynić odpowiednie zabiegi.

Jeżeli zajęte rzeczy mogą być użyte bez spowodowania zmniejszenia ich wartości, albo jeżeli przynoszą pewne zyski, to w tym kierunku należy wydać stosowne zarządzenia.

Art. 48.

Przy zajęciu inwentarza żywego należy w razie zachodzącej konieczności ustanowienia osoby do nadzoru i pielęgnacji, ułożyć się z nią co do wynagrodzenia; w razie pozostawienia zajętych sztuk inwentarza celem używania go lub ciągnięcia z niego pożytków należy wynagrodzenie wtedy tylko przyznać, jeżeli korzyści z używania i ciągnięcia pożytków z przejętymi obowiązkami nie stoją w właściwym stosunku.

Przy układaniu się o wynagrodzenie należy mieć wzgląd na jego odpowiednią wysokość i zwyczaj miejscowy.

Art. 49.

Zajęte płody, od ziemi jeszcze nie odzielone, należy w każdym wypadku powierzyć nadzorowi specjalnego stróża; funkcje te należy z reguły powierzyć gminnemu strażnikowi polowemu, gdyby jednakowoż takiego nie było albo gdyby pozostawał do dłużnika w pewnym stosunku osobistym lub też gdyby nie nadawał z powodu innych ważnych okoliczności, należy postarać się o inną zaufania godną osobę. Strażnik ma się troszczyć nie tylko o ogólny nadzór nad płodami, lecz także o utrzymanie znaków zajęcia, które organ wykonawczy winien umieścić na każdym kawałku gruntu, którego płody zajęto. O wszystkich niekorzystnych zmianach wywołanych na płodach przez wydarzenia w naturze, działania dłużnika lub innych osób ma strażnik donieść niezwłocznie władzy egzekucyjnej.

Art. 50.

Układ zawarty z osobą przeznaczoną do nadzoru w myśl art. 48 i 49 należy umieścić w protokole zajęcia lub w dodatku do niego i podpisać go.

Pozostawia się urzędowi wojewódzkim*) sprawę bliższego oznaczenia stawek na wypłacać się mające wynagrodzenia pieniężne dla takich osób.

*) W oryginale „den Regierungen“ t. j. Rejencjom.

Art. 51.

Organ wykonawczy ma w celu wykonania czynności oznaczonych w art. 47 do 49 zwrócić się w razie potrzeby do władzy miejscowej, która jest obowiązana udzielić mu pomocy; ma w szczególności prosić władzę miejscową o wskazanie osoby nadającej się do wzięcia rzeczy w przechowanie, pielęgnację i nadzór nad zajętemi rzeczami, jeżeli taka osoba nie jest mu znana.

Art. 52.

d) protokół
zajęcia
Załącznik V.

Organ wykonawczy ma w myśl § 14 Rozporządzenia (§ 762 proc. cyw.) spisać bezpośrednio po dokonaniu zajęcia, na miejscu, według przyległego wzoru protokół zajęcia, przestrzegając co następuje:

1. Każdą zajętą rzecz należy opisać według jej rodzaju i jakości, w danym razie, jak n. p. przy towarach, płodach, produktach i innych podobnych rzeczach według ich rozmiarów i wagi tak, aby była wykluczona możliwość ich zamiany z innymi rzeczami. Przy zajętych a jeszcze nie oddzielonych od ziemi płodach należy ponadto możliwie dokładnie zapodać grunt, na którym się znajdują.
2. Przy każdej zajętej rzeczy ma organ wykonawczy podać oszacowaną przez siebie wartość.
3. Przy rzeczach zajętych i pozostawionych w przechowaniu dłużnika należy zauważyć, że zaopatrzone je w pieczęć urzędową wzgl. w znak inny, który należy szczegółowo opisać. Jeżeli zajęte rzeczy złożono w zamkniętym schowku wzgl. zamkniętej ubikacji, należy zaznaczyć w formie uwagi, że zamknięcie schowku wzgl. ubikacji zabezpieczono przez nałożenie pieczęci urzędowej.
4. Przy przedmiotach nie pozostawionych w przechowaniu dłużnika należy osobę, której powierzono je do przechowania, pielęgnacji lub nadzoru wzgl. mają być powierzone, podać po nazwisku.

Jeżeli organ wykonawczy wziął do siebie rzeczy w celu ich odstawienia władzy egzekucyjnej, winien o tem uczynić wzmiankę.

5. Organ wykonawczy ma przy przestrzeganiu postanowień art. 60 ustalić w protokóle zajęcia czas i miejsce publicznego przetargu i uwiadomić o tem dłużnika, tudzież osobę ustanowioną do wzięcia rzeczy w przechowanie, ich pielęgnacji wzgl. nadzorowania.
6. W wyznaczonym formularzu należy miejsca w danym wypadku nieodpowiednie przekreślić. Natychmiast należy zaznaczyć w właściwem miejscu protokołu, a w razie potrzeby w formie dodatkowych protokółów wszystkie kroki, wszystkie wezwania i komunikaty skierowane do dłuż-

nika, jak również umowy zawarte z osobami przeznaczonemi do wzięcia rzeczy w przechowanie, pielęgnację wzgl. nadzorowanie, jeżeli wedle ogólnych przepisów § 14 Rozp. (§ 762 proc. cyw.) jak również na podstawie ogólnych postanowień wymaga się wogóle protokółowania takich spraw.

7. W sprawie podniesionych przez dłużnika sprzeciwów winien być w każdym wypadku spisany osobny akt, który mają podpisać osoby zaproponowane na świadków.

Art. 53.

Jeżeli się przy wykonaniu nakazu zajęcia okaże:

- a) że u dłużnika nic zająć nie można lub
- b) że zajęcie ogranicza się u niego na takie rzeczy, iż nie należy się spodziewać, aby przy ich licytacyjnej sprzedaży uzyskano nadwyżkę ponad koszty egzekucji (§ 17 ustęp 2. rozporz.), albo co do których zachodzą warunki z § 812 proc. cyw., należy spisać protokół wedle wzoru VI. W wy-Załącznik VI. padku pod b) należy wykazać w nim rzeczy nadające się do zajęcia z podaniem ich wartości szacunkowej; pozatem nie potrzeba w żadnym z obu powyższych wypadków wyliczania rzeczy znajdujących się w posiadaniu dłużnika a nie podlegających zajęciu.

Art. 55.

Organ wykonawczy winien protokół zajęcia razem z ewentualnemi uzupełnieniami przedłożyć władzy egzekucyjnej zaraz po dokonaniu zajęcia. Powyższa władza ma starannie zbadać treść protokołu i zarządzić ewentualnie uzupełnienie postępowania.

3. Spieniężenie zajętych rzeczy.

Do §§ 26-33

Art. 56.

Jeżeli zajęto papiery wartościowe, posiadające kurs giełdowy lub rynkowy, należy sprowadzić ich sprzedaż po kursie dziennym za pośrednictwem głównej kasy rejencyjnej*) lub innej odpowiedniej publicznej kasy, albo też banku, a z otrzymanej ceny sprzedaży pokryć egzekwowaną kwotę.

Art. 57.

Jeżeli dłużnik zaproponował inny nadający się do przyjęcia sposób spieniężenia zajętych rzeczy, aniżeli w drodze licytacji lub też ważne a celowe względy przemawiają za innym sposobem spieniężenia (§ 33 Rozporz.), ma władza egzekucyjna wydać potrzebne zarządzenia z równoczesnem zawiadomieniem dłużnika.

*) Bezprzedmiotowe, gdyż w Polsce takich kas niema; czynności te mogą być powierzone Kasom skarbowym lub też wprost Bankowi Polsk.

Dozwolonem jest w szczególności wymłócone zboże, słomę, siano, środki żywności i inne przedmioty posiadające pospolitą cenę rynkową sprzedać z wolnej ręki za ostatnio notowaną taką cenę.

Art. 58.

Zajęte kosztowności jak, rzeczy z złota i srebra, szlachetne kamienie i przedmioty, posiadające wartość artystyczną, ma władza egzekucyjna przed udzieleniem nakazu licytacji polecić oszacować przez rzeczoznawcę, przedmioty z złota i srebra według ich pełnej wartości, a zarazem według wartości kruszcowej; oszacowaną wartość należy uwidocznnić w protokóle zajęcia.

Art. 59.

Władza egzekucyjna ma wydać nakaz licytacji w drodze zarządzenia opartego na protokóle zajęcia, z podaniem czasu i miejsca licytacji, osobę upoważnionego do jej przeprowadzenia funkcjonarjusza, a także ewentualne specjalne warunki licytacyjne. W tym zarządzeniu należy także uczynić wzmiankę co do upełnomocnienia funkcjonarjusza do przyjmowania egzekwowanej sumy (art. 66).

Art. 60.

Czas i miejsce licytacji należy wyznaczyć według norm zapodanych w §§ 27, 31, 33 Rozporządzenia przy uwzględnieniu jak najkorzystniejszego spieniężenia zajętych rzeczy i najdalej posuniętej oszczędności w kosztach transportu. Należy także ocenić, czy licytację przeprowadzić w domu, w którym znajdują się zajęte rzeczy, czy też w innym odpowiednim publicznem miejscu tej samej gminy lub sąsiedniej.

Należy zwrócić szczególną uwagę aby:

- a) płody zajęte, jeszcze od ziemi nie oddzielone (§ 24 Rozporz.) sprzedać na licytacji dopiero po dojrzeniu, lecz z reguły jeszcze przed oddzieleniem od ziemi. W zupełnie tylko wyjątkowych wypadkach, w których szczególne okoliczności podniesione w nakazie za tem przemawiają, można licytację przeprowadzić po zbiorze. W tym razie atoli należy wydać zarządzenie w sprawie dokonania zbioru;
- b) wymienione w art. 58 kosztowności, jak również zajęte papiery wartościowe nie posiadające kursu giełdowego wzgl. rynkowego, należy sprzedać publicznie za pośrednictwem właściwej władzy (§ 5 Rozporz.) w większem mieście.

Art. 61.

Do przeprowadzenia licytacji należy zasadniczo upoważnić tego funkcjonarjusza, który dokonał zajęcia; może jednak być do tego wyznaczony inny publiczny urzędnik. Dozwolonem jest także powierzyć takiemu urzędnikowi nadzór nad przebiegiem licy-

Licytacja:
a) nakaz licytacji

tacji i kierowanie nią przy współpracy organu wykonawczego. W tym ostatnim wypadku należy w nakazie oznaczyć dokładnie funkcje każdego z nich.

Art. 62.

Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia licytacji ma wydać publiczne obwieszczenie (§ 27, ustęp 2. Rozporz.); ma ono być uskutecznione według zwyczaju w danej miejscowości używanego przez wywołanie, opublikowanie pisemne w publicznych miejscach lub przez ogłoszenie w publicznych dziennikach, w gminie, w której dokonano zajęcia, ewentualnie także w gminie, w której ma się przeprowadzić licytację, przynajmniej na trzy dni przed dniem licytacji lub też w terminie krótszym, o ile taki wyrażnie przepisała władza egzekucyjna.

b) przygotowania do licytacji

Publiczne ogłoszenie należy uskutecznić na domu gminnym, miejscu licytacji i według możliwości także na innych publicznych miejscach.

Władza egzekucyjna jest uprawniona przepisać inne rodzaje ogłoszenia, a jest do tego obowiązana, jeżeli dłużnik stawia z równoczesnym złożeniem kosztów ogłoszenia nadające się do przyjęcia wnioski.

Art. 63.

Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia licytacji ma tylko wtedy obowiązek zakomunikowania dłużnikowi czasu i miejsca licytacji, jeżeli fakty zapodane w protokóle zajęcia i zakomunikowane dłużnikowi uległy zmianie względnie, jeżeli w protokóle zajęcia o tem nie ma żadnej wzmianki.

Ten sam funkcjonariusz ma poświadczyć na protokóle zajęcia, w jaki sposób dokonał obwieszczenia, a w razie potrzeby także w jaki sposób zawiadomił dłużnika.

Przy przełożeniu ogłoszonego już publicznie terminu licytacji jak również przy jego ponowieniu musi nastąpić powtórne publiczne obwieszczenie wzgl. zawiadomienie dłużnika.

Art. 64.

Wymieniony w poprzednim artykule funkcjonariusz ma dalekotrążyć się o przewiezienie zajętych rzeczy na miejsce sprzedaży i należyte ich ustawienie; ma także przez porównanie z treścią protokółu stwierdzić, czy wszystkie zajęte rzeczy są na miejscu i czy wszystkie są te same.

Art. 65.

Władza egzekucyjna ma wpisać dzień licytacji do szpalty 12 wykazu zaległości i wydać stosowne zarządzenia co do wstrzymania wzgl. ograniczenia egzekucji, jeżeli dłużnik do tej chwili dokonał wpłat na poczet egzekwowanej sumy. O zwolnieniu zajętych rzeczy dokonaniem jeszcze przed terminem licytacji, należy

dłużnika osobno zawiadomić; w tym wypadku jest on uprawniony do zdjęcia pieczęci urzędowej wzgl. innych znaków.

Art. 66.

c) postępowanie w dniu licytacji

Jeżeli dłużnik wykaże w dniu licytacji stosownie do przepisów § 18 ustęp 1, § 27 ustęp 3. Rozp., że egzekwowaną sumę w całości zapłacił albo też płaci ją w całości funkcjonariuszowi upoważnionemu do przeprowadzenia licytacji, należy wyznaczoną licytację odwołać, a zajęte rzeczy zwolnić.

Wspomniany funkcjonariusz jest upoważniony do przyjęcia pełnej egzekwowanej sumy, na co winien wystawić potwierdzenie odbioru.

Jeżeli dłużnik wykazał się wydanem przez władzę egzekucyjną zezwoleniem na odroczenie, następuje również odwołanie terminu licytacji przy utrzymaniu jednakowoż w mocy samego zajęcia.

Art. 67.

Przed rozpoczęciem licytacji należy wszystkim, chęć kupna mającym, wyjaśnić ogólne ustawowe warunki jak również warunki specjalne, ustalone ewentualnie w nakazie licytacyjnym.

Przy licytacji poszczególnych rzeczy należy ogłosić podaną w protokóle zajęcia wartość szacunkową, a przy kosztownościach wartość szacunkową podaną przez rzeczoznawcę (art. 58); przy licytacji rzeczy złotych i srebrnych należy wyjaśnić, że przybicie targu nie nastąpi poniżej wartości kruszcu.

Art. 68.

Skoro tylko uzyskana licytacyjna cena kupna wraz z częściami spłatami ze strony dłużnika pokrywa egzekwowaną sumę, należy dalszą licytację zastanowić przy równoczesnem zwolnieniu pozostałych zajętych rzeczy.

Art. 69.

Jeżeli licytacyjna cena kupna nie daje dostatecznego pokrycia, może dłużnik od dalszego postępowania egzekucyjnego uwolnić się w ten sposób, że przed zamknięciem licytacji dostarczy do licytacyjnej sprzedaży dostateczną ilość rzeczy niezajętych.

Art. 70.

Zajęte rzeczy należy ile możliwości sprzedawać pojedynczo, części składowe jednakowoż razem, o ile w sprzedaży pojedynczo nie należy się spodziewać wyższej ceny.

Rzeczy masowe należy sprzedawać według przyjętych w danej miejscowości miary wzgl. wagi.

Przy ustalaniu porządku sprzedaży należy uwzględnić życzenia dłużnika.

Art. 71.

Funkcjonariusze licytację przeprowadzający, do jej przeprowadzenia przybrani, jakoteż urzędnicy władzy egzekucyjnej, nie mogą brać udziału jako oferujący na swój rachunek ani osobiście ani przez inne osoby.

Art. 72.

Protokół licytacji należy spisać według przyległego wzoru VII bezpośrednio po zakończeniu licytacji przy zachowaniu przepisów §§ 14, 15 Rozporz. (§ 762 proc. cyw.).

d) protokół licytacji
Załącznik VII

Jeżeli termin licytacji stosownie do postanowień art. 66 odwołano, wystarczy spisanie w formie uwagi przyczyny odwołania i zanotowanie kwoty przyjętej w miejsce zapłaty.

Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia licytacji ma protokół wzgl. uwagi przesłać niezwłocznie władzy egzekucyjnej. Ta ostatnia ma na podstawie notatki, umieszczonej w szpalcie 12 wykazu zaległości co do czasu licytacji, dołożyć starań o terminowe odesłanie i poddać wszechstronnemu zbadaniu treść protokołu licytacji.

Art. 73.

Jeżeli przy licytacji uzyskano nadwyżkę, której nie wręczono dłużnikowi w dniu licytacji, należy spowodować jej wypłatę w przeciągu jednego tygodnia.

e) dalsze postępowanie

Jeżeli cena uzyskana na licytacji nie wystarcza na pokrycie egzekwowanej sumy, należy przystąpić natychmiast do dalszego zajęcia, o ile nie zachodzi u dłużnika zupełny brak przedmiotów nadających się do zajęcia.

Na żądanie dłużnika należy mu wydać odpis protokołu licytacji i wykaz użycia uzyskanej ceny licytacyjnej.

4. Zajęcie wierzytelności i innych praw majątkowych.

Art. 74.

Do zajęcia wierzytelności dłużnika należy tylko wówczas przystąpić, jeżeli według przeprowadzonych dochodzeń okaże się w przybliżeniu prawdopodobnem, że wierzytelność mająca uleść zajęciu w rzeczywistości prawnie istnieje i jeżeli dłużnik dalszy jest wypłacalny.

Warunki zajęcia wierzytelności pieniężnych

Wierzytelności warunkowe lub zbyt dawne, jakoteż takie, których ściągnięcie jest uzależnione od świadczenia wzajemnego

albo napotkałoby ono z innych powodów na trudności, nie należy z reguły zajmować. *)

Art. 75.

Wydanie zarządzeń (do §§ 36, 39, 41)

O ile żadne specjalne powody nie stoją na przeszkodzie, ma władza egzekucyjna zarządzić co do przekazania pretensji (§ 39 Rozp.), równocześnie z zarządzeniem zajęcia (§ 36 ustęp 1. Rozp.).

Doręczenie zarządzenia zajęcia dłużnikowi dalszemu ma ile możliwości nastąpić równocześnie z doręczeniem dłużnikowi głównemu (§ 36 ustęp 3. Rozporz.) i szybko. Po nadejściu dowodu doręczenia zarządzenia dłużnikowi dalszemu, należy o tem uwiadomić (§ 36 ustęp 3. Rozporz.), dłużnika głównego przy zapodaniu dnia doręczenia. Doręczenie zarządzenia uprawnionemu do przekazania (§ 39 Rozporz.) następuje ze względów celowych po doręczeniu zarządzeń dłużnikowi dalszemu i głównemu.

Uprawnionym do przekazania jest każdorazowo wierzyciel, na którego rzecz dokonuje się egzekucji, a więc n. p. przy podatkach i opłatach państwowych Skarb Państwa, przy opłatach komunalnych związek komunalny, przy podatkach kościelnych gmina kościelna i t. d. Według tego określa się też, komu należy doręczyć zarządzenie co do przekazania.

Art. 76.

Wezwanie do złożenia deklaracji określonej w § 41 Rozporz. należy umieścić w omówionem wyżej zarządzeniu, jeżeli wierzyciel już przed doręczeniem dłużnikowi dalszemu zarządzenia zajęcia postawił odpowiedni wniosek.

Władzy egzekucyjnej może właściwa władza wzgl. korporacja raz na zawsze polecić wzgl. ją uprosić, aby wspomniane wyżej wezwanie umieszczała w zarządzeniu zajęcia, ilekroć będzie chodziło o dokonanie zajęcia pretensji pieniężnych celem ściągnięcia pobieranych przez nią danin.

Jeżeli umieszczono takie wezwanie w zarządzeniu zajęcia, będzie rzeczą celową, aby organ wykonawczy doręczył to zarządzenie dłużnikowi dalszemu, by mu w ten sposób dać sposobność do natychmiastowego złożenia żądanej deklaracji. Uskuteczniający doręczenie organ wykonawczy ma przy doręczaniu zwrócić dłużnikowi dalszemu szczególną uwagę na odnośną część za-

*) Obok wierzytelności wymienionych w § 45 Rozporz. jest jeszcze szereg innych niepodlegających zajęciu na podstawie specjalnych ustaw Rzeszy. Do nich należą renty inwalidzkie i na starość, odszkodowania z powodu wypadku, dodatki z powodu uszkodzenia cielesnego, premie służbowe podoficerów, zasiłki dla rodzin żołnierzy powołanych na ćwiczenia w czasie pokoju.

(W Polsce mają te postanowienia o tyle znaczenie, o ile nie zmieniono ich późniejszymi ustawami. Uwaga tłumacza).

rządzenia, ewentualną jego deklarację spisać na dowodzie doręczenia, który wskutek tego ma być przez niego podpisany. Jeżeli podobną deklarację spisano na dowodzie doręczenia, to jego odpis ma władza egzekucyjna również doręczyć wierzycielowi.

Przy wydaniu wymienionych w §§ 36, 39 Rozporządzeń, Załączn. VIII. zarządzeń i zawiadomień, należy postępować się wzorem VIII.

Art. 77.

Zrealizowanie zajętych i przekazanych wierzytelności ma władza egzekucyjna pozostawić wyłącznie wierzycielowi popierającemu. I tak wniesienie skargi przeciw dłużnikowi dalszemu ma być dokonane przez tego, kto jest uprawniony do procesowego zastępstwa wierzyciela. Ofiarowaną ewentualnie przez dłużnika dalszego zapłatę, może władza egzekucyjna wówczas tylko przyjąć, jeżeli jest równocześnie właściwą do poboru egzekwowanej sumy.

Zrealizowanie przekazanych wierzytelności

Art. 78.

Z dopuszczonego w § 42 Rozporz. środka zabezpieczenia ma władza egzekucyjna każdorazowo skorzystać, ilekroć dłużnik poza oznaczonymi pewnymi wierzytelnościami nie posiada w dostatecznej ilości przedmiotów nadających się do zajęcia, ponadto napotyka się na przeszkody w samym zajęciu i obawiać się należy, że w międzyczasie albo dłużnik ściągnie swe wierzytelności albo też inny wierzyciel uzyska w drodze zajęcia prawo pierwszeństwa. Zastosowanie tego środka zabezpieczenia opiera się oczywiście na przypuszczeniu, że wierzytelność pieniężna jest na rzecz dłużnika głównego zapadłą.

Zawładomienie o zamierzonym zajęciu (do § 42)

Dla zawiadomienia dłużnika dalszego i dłużnika głównego należy używać wzoru IX. **Załączn. IX.**

Zajęcie ma być dokonane w przeciągu trzech tygodni, licząc dnia doręczenia zawiadomienia dłużnikowi dalszemu; jeżeli się utraci prawo pierwszeństwa wskutek zawinionego zaniedbania powyższego terminu, odpowiedzialny za nie urzędnik ma ponosić skutki wynikłe z utraty prawa pierwszeństwa.

Art. 79.

Gdy §§ 36 do 42 Rozporz. odnoszą się do wierzytelności pieniężnych, to §§ 43 do 45 dotyczą sprawy zajęcia tych praw majątkowych dłużnika, w których chodzi o wydanie lub świadczenie rzeczy zmysłowych; należy tu n. p. roszczenie nabywcy do wydania kupionej rzeczy, właściciela o wydanie rzeczy powierzonej w zarząd, pożyczonej lub oddanej w przechowanie, zamawiającego o dostawę zamówionego przedmiotu i t. d.

Zajęcie innych praw majątkowych (do §§ 43 do 45, 49)

Paragraf 49 natomiast obejmuje wszystkie te prawa majątkowe, które nie należą do kategorii wyżej wymienionych ani też nie są przedmiotem egzekucji na majątku nieruchomym. Przede wszystkim wchodzi tu w rachubę takie prawa, które są pozby-

walne tylko ze względu na możliwość ich wykonywania, jak np. prawo używania, prawa wypływające z służebności gruntowych i t. d.

Zajęcia praw majątkowych wymienionych w § 43 dokonuje się przy zastosowaniu odpowiedniemi wszystkich przepisów miarodajnych do zajęcia wierzytelności pieniężnych. Poza tem należy przestrzegać przepisów § 44, 45. Przed zajęciem roszczenia odnoszącego się do rzeczy nieruchomości (§ 45 Rozporz.) należy w razie potrzeby postarać się o zgodę własnej państwowej władzy nadzorczej.

Zajęcia praw majątkowych wymienionych w § 49 dokonuje się również przy odpowiedniemi zastosowaniu przepisów miarodajnych do zajęcia wierzytelności pieniężnych, przyczem należy jednakowoż przestrzegać specjalnych przepisów § 49.

Ponieważ dla zajęcia praw majątkowych, nie będących wierzytelnościami pieniężnymi, nie można wydać ze względu na zbyt wielką różnorodność tych praw dalszych ogólnych wskazówek, ma władza egzekucyjna we wszystkich wątpliwych wypadkach prosić przełożoną władzę o odpowiednie pouczenie.

C. Egzekucja na majątku nieruchomym.

Art. 80.

Jak dalece jest potrzebne pozwolenie władzy nadzorczej na postawienie wniosku o przymusowy zarząd lub przymusową licytację, określają w tej sprawie w poszczególnych resortach przepisy już obowiązujące wzgl. w przyszłości wydać się mające. Wniosek o wpis zabezpieczenia hipotecznego jest tylko wówczas dopuszczalny, jeżeli wierzytelność przekracza kwotę 300 zł (§ 866 ustęp 3 proc. cyw.).

Przy egzekucji na prywatnych kolejach żelaznych i kolejach wązkotorowych miarodajne są przepisy ustawy z 19. sierpnia 1895 w sprawie prawa zastawu na prywatnych kolejach żelaznych i kolejach wązkotorowych i w sprawie egzekucji na nich (zb. ust. str. 499).

D. Postanowienia końcowe.

Art. 81.

Organ wykonawczy winien prowadzić księgę, *) do której ma wciągać wedle liczby bieżącej wszystkie kwoty, otrzymane w poszczególnych czynnościach egzekucyjnych, podając imię i nazwisko dłużnika tudzież numer wykazu zaległości.

Tenże funkcjonariusz winien wspomnianą księgę przedłożyć władzy egzekucyjnej zaraz po wykonaniu nakazu zajęcia i licytacji i przyjęte kwoty jej przekazać.

*) Co do podatków bezpośrednich patrz uwagę do art. 20.

Władza egzekucyjna ma wpisane pozycje dokładnie zbadać na podstawie notatek na nakazach zajęcia, protokołów zajęcia i licytacji, a odbiór pieniędzy pokwitować w księdze rachunkowej.

Władze okręgowe przepiszą formę tej księgi i ustanowią środki kontrolne w sprawie należytego oddania sum pieniężnych przyjętych przez urzędnika wykonawczego.

Art. 82.

Władza egzekucyjna ma się conajmniej z końcem każdego miesiąca obliczyć z organem wykonawczym co do przypadających mu należności, wpisanych po ich wpłaceniu do szpalty 11 wykazu zaległości.

**Należności
urzędnika
wykonaw-
czego**

W tym celu należy wykazane w szpalcie 11 kwoty aż po dzień obliczenia zsumować i wypłacić organowi wykonawczemu za pokwitowaniem. Należności wypłacone i wciągnięte po dniu obliczenia, należy uwzględnić przy obrachunku za następny miesiąc.

Art. 83.

Jeżeli egzekucję przeprowadza organ sądowy, stosować należy zamiast postanowień artykułów 30, 31, 36 do 73, 81, 82 zarządzenia wydane przez Ministra sprawiedliwości.

**Egzekucja
przez organ
sądowy**

Art. 84.

(nie ma już dziś znaczenia wskutek upływu czasu; odnosi się do egzekucji już zaczętych a nie ukończonych do czasu wejścia w życie ustawy cywilnej t. j. do 1. stycznia 1900 r.)

**Postanowie-
nia prze-
jęciowe**

Województwo

Wzór II
(do art. 24).

Gmina

Nr. wykazu zaległości.

Karta upominawcza.

Pan wzywa się niniejszem
do zapłaty następujących zaległości:

1.	tytułem	—	zł	gr
2.	„	—	zł	gr
3.	„	—	zł	gr
4.	„	—	zł	gr

w łącznej sumie zł gr

jakoteż niżej podane należytości w przeciągu dni
do rąk podpisanego (podpisanej kasy) pod zagrożeniem
przystąpienia do natychmiastowego zajęcia.

Funkcjonariusza upoważnionego do doręczenia karty
upominawczej upoważnia się zarazem do przyjęcia za-
płaty, na którą ma wydać pokwitowanie. *)

. dnia 192

(podpis).

Należytość za opomnienie gr.

*) Powyższe zdanie skreślić w razie przesłania karty upominawczej
pocztą.

Wzór III.
(do art. 29).

Dowód doręczenia

listu zamkniętego opatrzonego w pieczęć urzędową i następujący adres:

L. czynn. / Do
 nadawca:

 w
 (Doręczenie zwykłe).

Powyższy list oddałem dziś osobiście:
 nazwanemu(nej) — w mieszkaniu — w lokalu biurowym.

Tylko dla
 doręczeń
 w mieszka-
 niu.

Ponieważ nazwan-ego-ą nie zastałem w mieszkaniu
 dorosłemu członkowi rodziny a mianowicie —
 żonie — synowi — córce;
 dorosłemu służącemu — służącej tej rodziny;
 ponieważ nazwanego(a) w mieszkaniu nie zastałem
 a doręczenie członkowi rodziny wzgl. służąc-emu-ej
 nie było możliwe;
 mieszkającemu w tym samym domu i chętnemu do
 przyjęcia gospodarzowi domu — odnajemcy

Dla doręczeń
 w lokalu
 biurowym.

ponieważ nazwanego(a) w lokalu biurowym nie za-
 stałem, obecnemu w lokalu, Pan

Ponieważ Pan
 wzbraniał się przyjęcia listu, pozostawiłem go w mie-
 szkaniu — w lokalu biurowym.

Ponieważ nazwanego(a) nie zastałem w mieszkaniu a do-
 ręczenie członkowi rodziny wzgl. służącemu(ej), gospoda-
 rzowi domu ani odnajemcy nie było możliwe, złożyłem list
 u Pan

O złożeniu doniosłem przez przybicie na drzwiach mie-
 szkania pisemnego zawiadomienia i zakomunikowanie mie-
 szkającym w sąsiedztwie

Dzień doręczenia zanotowałem na kopercie listu.

. dnia 192

(Podpis organu doręczającego).

Województwo

Gmina

Nr. wykazu zaległości.

Wzór IV

(do art. 36).

Nakaz zajęcia.

Ponieważ Pan(i)

na poczet poniżej podanych zaległości, a mianowicie:

1. z tytułu	zł . . . gr
2. „	zł . . . gr
3. „	zł . . . gr
4. „	zł . . . gr

— mimo upomnienia nic nie zapłacił, (tylko
zapłacił, a więc jeszcze ma do zapłacenia),

poleca się organowi wykonawczemu

dokonać u Pana(i)

. . . zajęcia rzeczy zmysłowych na pokrycie zaległości
w kwocie zł . . . gr

niezapłaconych należności w kw. zł . . . gr

kosztów powstałych wskutek do-
konania zajęcia i sprzedaży za-
jętych rzeczy w przybliż. kw. zł . . . gr

Organ wykonawczy

upoważnia się do przyjmowania skuteczniejszej w chwili
dokonywania zajęcia zapłaty, na którą ma wydać po-
kwitowanie.(oznaczenie władzy egzekucyjnej
i podpis zastępującego ją urzędnika).

Należność organu wykonawczego

. zł gr.

Województwo

Wzór V

Gmina

(do art. 52).

Nr. wykazu zaległości.

Protokół zajęcia.

spisany w w mieszkaniu Pan-a-i
 dnia 192

Na podstawie nakazu zajęcia z dnia 192
 wydanego przez
 przeciw
 z powodu zalegających(ej)
 w łącznej sumie zł gr i kosztów
 w kwocie zł gr wziął w dniu dzisiejszym
 podpisany organ wykonawczy w posiadanie w celu zaję-
 cia niżej oznaczone w mieszkaniu — w posiadaniu — dłuż-
 nika znajdujące się rzeczy, a mianowicie:

1. oszacowane na zł gr
2. " zł gr
3. " zł gr

i t. d.

Czynności tej dokonał w obecności dłużnika (członka rodziny dłużnika w rodzinie dłuż-
 nika służąc-ego-a) po przybraniu
 z powodu oporu dłużnika — z powodu nieobecności dłuż-
 nika i dorosłej osoby z jego rodziny wzgl. jego służby
 Pan(a)ją
 i Pan(a)ją
 jako świadków, tudzież po bezskutecznem wezwaniu do
 zapłaty i okazaniu nakazu zajęcia.

Rzeczy wymienione pod nr. zabrał
 organ wykonawczy w celu przekazania ich władzy egze-
 kucyjnej.

Rzeczy wymienione pod nr. opatrzyl organ
 egzekucyjną pieczęcią urzędową wzgl. rzeczy pod nr.
 znakiem zajęcia (złożył w
 a ten schowek zamknął i zamek zabezpieczył pieczęcią
 urzędową.

Dłużnik zobowiązał się do wzięcia w przechowanie
 rzeczy wymienione pod nr. , przy czem zwró-
 cono mu uwagę na skutki karne usunięcia zastawu (§ 137
 ustawy karnej).

Rzeczy wymienione pod nr. wyłączono
z pod przechowania u dłużnika i oddano w przechowanie
— w pielęgnację — ; z tym
ostatnim ugodzono się,

Dłużnikowi i oznajmiono,
że publiczny przetarg zajętych rzeczy odbędzie się dnia
. przed—po—połudn . . . o godz . . .
w domu jeżeli nie będą wydane i ogłoszone
inne zarządzenia.

Dłużnik postawił następujący wniosek co do miejsca
czasu — licytacji — sprzedaży zajętych rzeczy: . . .

Niniejszy protokół obecnym interesowanym osobom
przeczytano (przedłożono do przegłądnięcia), a one po
przyjęciu podpisały jak następuje:

(podpisy)

Pan nie podpisał, ponieważ

Zakończono i podpisano:

(Podpis organu wykonawczego)

Należytość organu wykonawczego

. zł gr.

Województwo

Wzór VI
(do art. 64).

Gmina

Nr. wykazu zaległości

Protokół zajęcia

(przy bezowocnem zajęciu)

spisany w w mieszkaniu Pan-a-i
 dnia 192

W celu wykonania nakazu zajęcia wydanego dnia
 przez
 przeciw

z powodu zaległych w łącznej
 sumie zł . . . gr i kosztów zł . . gr
 udał się podpisany organ wykonawczy do wspomnianego
 wyżej mieszkania dłużnika.

W temże mieszkaniu przeszukałem w obecności dłuż-
 nika — p. należącego do rodziny
 dłużnika — służąc-ego-ą w rodzinie dłużnika — przybra-
 nych jako świadków P.
 i P. a to z powodu opozycji
 — nieobecności dłużnika — dorosłego członka rodziny
 wzgl. dorosłą osobę z służby po bezskutecznem wezwaniu
 o zapłatę i okazaniu nakazu zajęcia należące do mieszkania
 ubikacje i znajdujące się tam schowki, nie znalazłem je-
 dnakowoż rzeczy nadających się do zajęcia (znalazłem
 tylko następujące rzeczy nadające się do zajęcia:

1. oszacowanych na zł . . . gr
 2. „ zł . . . gr
- i t. d.

(Ponieważ z spieniężenia tych rzeczy nie należy się spo-
 dziewać nadwyżki ponad koszty egzekucji — ponieważ po-
 wyższe przedmioty należą do sprzętów domowych, uży-
 wanych przez dłużnika, a jest zupełnie widoczne, że przy
 ich spieniężeniu uzyskałoby się cenę nie stojącą w ża-
 dnym stosunku do ich wartości, odstąpiono od ich zajęcia).

Po wyjaśnieniu dłużnikowi, że w razie zachodzącej
 potrzeby może być zażądane od niego złożenie przysięgi
 w celu wyjawienia jego majątku, zapytano go, czy i jakie
 przedmioty łącznie z płynnymi wierzytelnościami i innymi
 prawami majątkowymi należą do jego majątku. Dłużnik
 oświadczył na to, że żadnych (tylko następujące) rzeczy
 nadając-ych-e się do zajęcia nie — posiada:

Powyższy protokół obecnym osobom przeczytano (dano do przegładnięcia) i po przyjęciu podpisano, jak następuje:

(podpisy)

Pan nie podpisał ponieważ

Na tem protokół zakończono.

Należytość organu wykonawczego

. zł gr.

(Podpis organu wykonawczego)

Województwo

Wzór VII

Gmina

(do art. 72).

Nr. wykazu zaległości.

Protokół licytacyjnej sprzedaży

spisany w w domu
 dnia 192

Wskutek polecenia z dnia 192
 przystąpiono dziś o godz. przed—po—połudn
 po stwierdzeniu, iż licytacje należycie
 opublikował (i po zawiadomieniu dłużnika przez okazanie
 mu nakazu licytacji), do publicznej licytacji zajętych pro-
 tokółem z dnia u Pan z powodu
 zaległych w łącznej kwocie zł gr
 i kosztów w kwocie zł gr rzeczy, utrzyma-
 nych w stanie nienaruszonym (z wyjątkiem
).

Przy licytacji byli obecni — naczelnik gminy — urzę-
 dnik policyjny — urzędnik gminny — i dłużnik

Przybyłym, chęć kupna mającym, oznaczono, że przy-
 bicie targu nastąpi na rzecz najwięcej oferującego na trzy-
 krotne zawołanie i że wydanie nabytej rzeczy nastąpi
 tylko za gotówkę, że jednakowoż nastąpi dalsza licytacja
 tej rzeczy przy wykluczeniu najwięcej pierwotnie dają-
 cego, gdyby tenże nie zażądał wydania rzeczy za zapłatą

ceny licytacyjnej przed ukończeniem licytacji; w tym wypadku odpowiada on za straty powstałe wskutek sprzedaży za niższą cenę, ale nie przysługują mu żadne roszczenia w razie korzystniejszej sprzedaży.

Mającym chęć kupna oznajmiono dalej, że

Przystąpiono następnie do przetargu:

1. oszacowan — na . . . zł . . gr
sprzedano P jako najwięcej dającemu za . . . zł . . gr.
2. i t. d.

Ponieważ uzyskana i złożona cena licytacyjna w kwocie . . . zł . . gr wystarczyła na pokrycie egzekwowanej sumy, zastanowiono licytację, a pozostałe jeszcze zajęte rzeczy wydano po zniesieniu zajęcia dłużnikowi.

(Ponieważ przeprowadzono licytacyjną sprzedaż wszystkich zajętych rzeczy i licytacyjną cenę kupna w kwocie łącznej . . . zł . . gr w całości otrzymano, postępowanie egzekucyjne zamknięto).

Powyższy protokół obecnym osobom przeczytano (dano do przegłądnięcia) i po przyjęciu podpisano, jak następuje:

(podpisy)

Pan nie mógł podpisać, ponieważ

Na tem protokół zakończono.

(Podpis organu wykonawczego)

Należytość organu wykonawczego:

. zł gr.

Województwo

Wzór VIII

Gmina

(do art. 76).

Nr. wykazu zaległości

(1.) Zakaz płacenia.

Pan(i) (imię, nazwisko i stan dłużnika)
w zalega wobec
1. z podatkiem zł . . gr
2. „ „ zł . . gr
3. „ „ zł . . gr
	i t d.
tudzież z kosztami egzekucyjnymi zł . . gr
	<hr/>
w łącznej kwocie zł . . gr

Powyższą kwotę ma ściągnąć podpisany (a) władza.

Na pokrycie tego długu ma być zajęta wierzytelność w kwocie zł . . gr, jaka wyżej wymienionemu przysługuje u Pan-a-i z tytułu (tu należy oznaczyć podstawę prawną pretensji, jak np. z tytułu „ceny kupna z“, „stosunku służbowego — najmu pracy za czas od do“). Niniejszem zakazuje się Panu na podstawie § 36 rozporządzenia z 15. listopada 1899 w sprawie przymusowego postępowania administracyjnego w celu ściągnięcia należności pieniężnych płacenia powyższej kwoty Pan(u-i)

Wierzytelny
odpis pisma
pod (2)

Według dołączonej w wierzytelnym odpisie uchwały przekazowej z dnia dzisiejszego przekazano zajętą wierzytelność do ściągnięcia Pan(u-i) (oznaczenie popierającego wierzyciela), wobec czego ważną zapłatę może Pan(i) uskutecznić tylko do rąk (oznaczenie organu poborczego).

Zarazem wzywa się Pana(i) po myśli § 41 wspomnianego rozporządzenia do złożenia Pan(u-i) (oznaczenie wierzyciela wzgl. jego ustawowego zastępcy) w przeciągu dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia niniejszego zarządzenia oświadczenia następującej treści:

1. czy i w jakim stopniu uznaje Pan(i) zajętą wierzytelność za uzasadnioną, i czy gotów jest uskutecznić zapłatę;

2. czy i jakie roszczenia do wierzytelności zgłaszają inne osoby;
3. czy i z powodu jakich roszczeń zajęto już wierzytelność na rzecz innych wierzycieli.

Powyższe oświadczenie może Pan(i) złożyć zaraz doręczającemu organowi wykonawczemu, a na ten wypadek ma Pan(i) podpisać odnośną uwagę umieszczoną na dowodzie doręczenia.

Za szkody wynikłe z powodu niewypełnienia przez Pana(i-ia) powyższego obowiązku, odpowiada Pan(i) względem wierzyciela.

. dnia 192

.
(Podpis władzy egzekucyjnej)

Do

Pan(a-i)

(Imię, nazwisko i stan dłużnika dalszego)

w

2.) Uchwała przekazowa.

Na pokrycie kwoty zł . . gr, którą Pan(i) w jest dłużny z tytułu zajęła podpisana władza egzekucyjna do tej samej wysokości wierzytelność, jaka przysługuje wyżej nazwanemu u Pan(a-i) (imię, nazwisko i stan dłużnika dalszego).

Na podstawie § 39 rozporządzenia z 15. listopada 1899 r. w sprawie przymusowego postępowania administracyjnego w celu ściągnięcia należności pieniężnych przekazuje się zajęta wierzytelność pieniężną Panu(i) (wierzyciel popierający) w celu jej ściągnięcia.

Do

Pan(a-i)

(Imię i nazwisko wierzyciela)

w

(3.) Wierzytelny odpis powyższego zakazu płacenia i uchwały przekazowej doręcza się Panu(i) z wezwaniem, aby się Pan(i) powstrzymał(a) od jakiegokolwiek dyspozycji zajętej pretensją, w szczególności jej ściągnięcia.

. dnia 192

(Podpis władzy egzekucyjnej)

Do

Pan(a-i)
(Imię, nazwisko i stan dłużnika)

w

(4.) Z powołaniem się na powyższe zarządzenie z dnia 192 zawiadamia się Pana(i), że zakaz płacenia z dnia 192 doręczono Pan(u-i)

(Imię, nazwisko i zawód dłużnika dalszego)

(Podpis władzy egzekucyjnej)

Do

Pan(a-i)
(Imię, nazwisko i stan głównego dłużnika)

w

(5.) Wierzytelny odpis powyższego zakazu płacenia

doręczonego dnia 192 Pan(u-i)
. w
otrzymuje Pan(i) z zawiadomieniem, że Pana(ią) (imię, nazwisko i stan dłużnika) dnia 192 (oznaczenie dnia doręczenia dłużnikowi) wezwano, aby się powstrzymał od jakiegokolwiek dyspozycji zajętej wierzytelnością w szczególności od jej ściągnięcia.

Zarazem dołącza się odpis dowodu doręczenia z dnia 192 z powołaniem się na zawarte w niem oświadczenie Pan(a-i) (imię, nazwisko i stan dłużnika dalszego) co do zajętej pretensji.

. dnia 192

(Podpis władzy egzekucyjnej)

Do

Pan(a-i)
(imię, nazwisko i stan wierzyciela popierającego)

w

Województwo

Gmina

Wzór IX
(do art. 78).

Nr. wykazu zaległości.

Tymczasowy zakaz płacenia.Pan(i) (imię, nazwisko i stan dłużnika
w jest dłużny:

1. tytułem podatku zł . . gr

2. " " zł . . gr

3. " " zł . . gr

i t d.

jakoteż tytułem kosztów postępowania
egzekucyjnego zł . . gr

razem sumę zł . . gr

W celu pokrycia powyższego długu zajmuje się pre-
tensję w wysokości zł . . gr, która wyżej
wymienionemu przysługuje u Pan-a-i z tytułu (tu należy
oznaczyć podstawę prawną pretensji, jak n. p. z tyt. „ceny
kupna z“, „stosunku służbowego, najmu
pracy za czas od do“,
z kontraktu pożyczki — najmu z dnia“).

Na podstawie § 42 rozporządzenia z 15. listopada 1899
w sprawie przymusowego postępowania administracyjnego
w celu ściągnięcia należności pieniężnych, zawiadamiam
Pan-a-ia o tem z wezwaniem nie uiszczania wyżej wy-
mienionej swoty Pan-u-i (dłużnik)
jeżeli chce Pan(i) uniknąć dwukrotnej zapłaty.

Niniejsze zarządzenie traci moc obowiązującą, jeżeli
nie otrzyma Pan(i) w przeciągu trzech tygodni, licząc od
dnia doręczenia niniejszego zakazu, dalszego zakazu za-
płaty w celu dokonania zajęcia.

. , dnia 192

.
(oznaczenie władzy egzekucyjnej
i podpis zastępującego ją urzędnika).

Do

Pan(a-i)
(imię, nazwisko i stan dłużnika dalszego).

w

(Na odpisie tymczasowego zakazu płacenia).

Odpis powyższego tymczasowego zakazu zapłaty doręczonego dnia bieżącego roku Pan-u-i : doręczam Pan-u-i z wezwaniem do wstrzymania się stosownie do tego od wszelkich zarządzeń, któreby dotyczyły pretensji objętej zakazem.

. dnia 192

.

(podpis jak na oryginale)

Do

Pan(a-i)

(Imię, nazwisko i stan dłużnika)

W

Przepisy o egzekucyjnym ściąganiu podatków państwowych *).

Ordynacja podatkowa (Reichsabgabenordnung) z 13 grudnia 1919
(Dz. U. Rzeszy str. 1993).

(Wyciąg).

Rozdział piąty.

Ściąganie.

Dział I.

Przepisy ogólne.

§ 298. Jeżeli sumy pieniężnej, należnej według ustaw skarbowych, nie zapłacono, może Urząd skarbowy zbadać stosunki majątkowe i dochodowe płatnika. W tym wypadku przysługują mu te same prawa, jakie posiada przy wymiarze podatku. Jeżeli pobór powierzono innemu organowi, to powyższe uprawnienia przysługują wyłącznie tylko Urzędowi skarbowemu.

Jeżeli egzekucja nie rokuje korzystnych wyników, albo też podjęte kroki egzekucyjne na ruchomym majątku płatnika pozostały bez skutku, ma płatnik na żądanie Urzędu skarbowego przedłożyć spis swego majątku, przy wierzytelnościach podać podstawę prawną i dowody, jakoteż złożyć przysięgę wyjawienia, że majątek swój zapodał wedle najlepszej wiedzy, jak tylko mógł dokładnie.

Urząd skarbowy odbiera przysięgę sam, skoro tylko płatnik gotów jest ją złożyć; w innych wypadkach prosi o jej odebranie Sąd powiatowy, w którego okręgu płatnik ma swoje miejsce zamieszkania wzgl. pobytu. Dla postępowania są miarodajne § 900 ustęp 1, 2, §§ 901 do 914 proc. cyw.; nie potrzeba atoli, aby koszty wyżywienia były z góry płacone. Sąd powiatowy nie ma badać, czy dłużnik jest obowiązany do złożenia przysięgi wyjawienia; może jednakowoż, w wypadku gdy dłużnik wniósł przeciw żądaniu Urzędu skarbowego zażalenie, odroczyć wydanie nakazu przyaresztowania aż do wydania rozstrzygnięcia przez Izbę skarbową.**)

§ 299. Sumy, należne według ustaw podatkowych, mogą być ściągane przymusowo w drodze administracyjnej.

*)b Obowiązują w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

**) W oryginale „Landesfinanzamts“.

Władzami egzekucyjnymi w rozumieniu niniejszego rozdziału są władze i urzędnicy, którym przysługuje prawo ściągania i które są powołane do zarządzenia i kierowania postępowaniem egzekucyjnym.

Dłużnikiem egzekucyjnym jest ten, kto jest obowiązany po myśli ustaw podatkowych do zapłaty długu podatkowego, względnie też kto obok dłużnika osobiście odpowiada. Jeżeli ktoś ma uiścić należność podatkową po myśli ustaw podatkowych z środków, będących w jego zarządzie, jest on obowiązany dopuścić do postępowania egzekucyjnego co do tego majątku, i w tych wypadkach przejmuje obowiązki dłużnika egzekucyjnego.

Egzekucję wolno wdrożyć dopiero wówczas, gdy dłużnikowi egzekucyjnemu zakomunikowano zarządzenie, na mocy którego zawieszano go o zapłatę, a od terminu zakomunikowania upłynął przynajmniej jeden tydzień, o ile inaczej nie postanowiono.

§ 300. Zarzuty co do zaistnienia samego roszczenia, którego zaspokojenia się żąda, lub też co do jego wysokości, należy wnieść poza postępowaniem egzekucyjnym, używając dopuszczalnych środków prawnych.

Jeżeli wykazano dowodnie, że roszczenie wygasło lub je odroczone albo też, że zarządzenie postępowania egzekucyjnego nie jest dopuszczalne, to należy żądaniu tymczasowo uczynić zadość; pretensji o zwrot należy dochodzić po myśli § 129. Zastrzeżenia spadkobiercy z §§ 2014, 2015 ust. cyw. nie stoją na przeszkodzie w wdrożeniu postępowania egzekucyjnego na majątku spadkowym, jeżeli chodzi o podatki, których płatność przypadła na rok kalendarzowy wyprzedzający zarządzenie postępowania egzekucyjnego.

§ 301. Jeżeli osoba trzecia twierdzi, że do przedmiotu egzekucji przysługują jej prawa, niedopuszczające jego sprzedaży, albo też podniesiono zarzuty po myśli §§ 772 do 774 proc. cyw. to sprzeciwu odnoszącego się do zajęcia należy w danym razie dokonać w drodze skargi. Za osobę trzecią uchodzi także ten, kto jest obowiązany do dopuszczenia egzekucji na majątku przez siebie zarządzanym, jeżeli dowodzi, że należące do niego przedmioty będą objęte egzekucją.

Co do zastanowienia postępowania egzekucyjnego i zniesienia dokonanych już kroków egzekucyjnych mają zastosowanie §§ 769 i 770 proc. cyw.

Skargę należy wnieść tylko w tym sądzie, w którego okręgu dokonano zajęcia. Jeżeli ją skierowano przeciw Państwu i dłużnikowi, występują wówczas Państwo i dłużnik jako uczestnicy w sporze.

§ 302. Przy związkach osób, które jako takie są obowiązane do płacenia podatku, prowadzi się egzekucję na majątku tegoż

związku. Analogicznie postępuje się przy związkach utworzonych dla osiągnięcia pewnego celu i przy innych, podlegających podatkowi ugrupowaniach, podobnych do osób prawnych.

§ 303. Urząd skarbowy może zarządzić egzekucję także przeciw osobom, które na mocy ustawy cywilnej już z samego prawa są obowiązane dług spłacić lub dopuścić do egzekucji. Zarządzenie egzekucji ma wyprzedzić rozstrzygnięcie Urzędu skarbowego, wydane tylko po uprzednim wysłuchaniu interesowanych osób; to rozstrzygnięcie służy za tytuł egzekucyjny. Egzekucję wolno rozpocząć dopiero po upływie terminu z § 299 ustęp 4.

Jeżeli osoby wymienione w ustępie pierwszym zaprzeczają obowiązkowi płacenia długu wzgl. dopuszczenia do egzekucji albo też podnoszą zarzuty po myśli §§ 781 do 784, 786 proc. cyw., wówczas rozstrzyga Urząd skarbowy. Przeciw rozstrzygnięciu, odrzucającemu sprzeciw, przysługuje prawo wniesienia skargi sądowej. Skargę należy wnieść w przeciągu nieprzekraczalnego terminu jednego miesiąca, a skierować ją przeciw Państwu. Co do zastanowienia egzekucji i zniesienia kroków egzekucyjnych mają zastosowanie § 769 i 770 proc. cyw.

Jeżeli osoby wymienione w ustępie pierwszym są stosownie do § 297 ustęp 3 na podstawie ustaw podatkowych uważane za dłużników egzekucyjnych, albo mają nałożone obowiązki takich dłużników, postępować należy wedle § 300, § 301 ust. 1 zdanie 2.

§ 304. Jeżeli pewna władza egzekucyjna przeprowadza na skutek prośby innej władzy egzekucyjnej zajęcie, licytacyjną sprzedaż rzeczy, egzekucję na wierzytelnościach lub wykonuje inne prawa majątkowe, wstępuje w miejsce właściwej władzy egzekucyjnej. Odpowiedzialność za wykonalność roszczenia ponosi władza prosząca.

Jeżeli władza uproszona podnosi zastrzeżenia co do zadośćuczynienia prośbie z powodu niewłaściwości lub z tego powodu, że czynność, o którą proszono, z wszelką pewnością nie jest dopuszczalna, to te swoje zastrzeżenia komunikuje proszącej władzy. Jeżeli ta ostatnia obstaje przy wykonaniu swej prośby, a władza proszona wykonania odmawia, to spór rozstrzyga władza nadzorcza władzy proszonej.

§ 305. Przeciw osobie stanu wojskowego, należącej do czynnej armii lub marynarki można wszcząć egzekucję dopiero po skutecznieniu doniesienia do przełożonej władzy wojskowej. Fakt otrzymania doniesienia należy na żądanie potwierdzić.

Jeżeli egzekucja przeciw osobie stanu żołnierskiego należącej do czynnej armii albo marynarki ma być dokonana w koszarach lub innych wojskowych budynkach służbowych, albo na wojennych okrętach, to władza egzekucyjna ma prosić władzę wojskową o przeprowadzenie egzekucji. Zajęte przedmioty należy wydać urzędnikowi wyznaczonemu przez władzę egzekucyjną.

§ 306. Władza egzekucyjna ma przeprowadzić postępowanie egzekucyjne za pośrednictwem organu egzekucyjnego lub funkcjonariusza, jakim w takich wypadkach ma się posługiwać.

Funkcjonariusze egzekucyjni mają być zaprzysiężeni.

Minister Skarbu może w porozumieniu z interesowanymi Ministrami powierzyć przeprowadzenie egzekucji sądowym organom egzekucyjnym.*)

§ 307. Organ egzekucyjny legitymuje się wobec dłużnika i osoby trzeciej co do przeprowadzenia egzekucji pisemnem poleceniem władzy egzekucyjnej; to polecenie należy okazać.

§ 308. Organ egzekucyjny jest uprawniony przeszukać mieszkanie i schowki dłużnika, o ile tylko wymaga tego cel egzekucji.

Jest on uprawniony kazać otworzyć zamknięte drzwi i schowki.

Jeżeli napotka na opór, może użyć przemocy i w tym celu zawezwać pomocy funkcjonariusza policyjnego.

§ 309. Jeżeli przy wykonaniu egzekucji napotkano na opór albo jeżeli nie zastano w mieszkaniu dłużnika samego dłużnika ani osoby, należącej do jego rodziny lub też będącej u niego w służbie, ma organ wykonawczy przybrać jako świadków dwie dorosłe osoby albo funkcjonariusza gminnego wzgl. policyjnego.

§ 310. W porze nocnej (§ 188 ustęp 1 proc. cyw.), jakoteż w niedzielę i uznane przez Państwo jako powszechnie obowiązujące święta, można przeprowadzać egzekucję tylko na podstawie pisemnego zezwolenia władzy egzekucyjnej.

Zezwolenie to należy przy wykonywaniu egzekucji okazać.

§ 311. Organ egzekucyjny ma co do każdej czynności egzekucyjnej spisać protokół.

Protokół winien zawierać:

1. miejsce i czas spisania,
2. przedmiot czynności egzekucyjnej z krótkim podaniem przebiegu,
3. nazwiska osób, z którymi spisano protokół,
4. podpisy osób i uwagę, że podpisy położono po przeczytaniu względnie po przedłożeniu do przegłądnięcia,
5. podpis organu egzekucyjnego.

Jeżeli wymaganiom pod 4 nie można uczynić zadość, należy podać powody.

§ 312. Wezwania i innego rodzaju uwiadomienia, należące do czynności egzekucyjnych, winien organ egzekucyjny skutecznie ustnie i w całej rozciągłości umieścić w protokole; jeżeli tego uczynić nie można, ma władza egzekucyjna temu, do kogo należy

*) W oryginale jest „Der Reichsminister der Finanzen kann . . . im Einvernehmen mit den obersten Landesverwaltungsbehörden“ t. j. z interesowanymi Ministrami poszczególnych krajów wedle konstytucji weimarskiej, a dawniej poszczególnych państw związkowych.

skierować wezwanie względnie zawiadomienie, przesłać odpis protokołu.

§ 313. Nie potrzebuje być uwierzytelniany odpis, który ma być doręczony (§ 210 proc. cyw.).

Pozwolenia na doręczenia w porze nocnej, w niedzielę lub uznane przez Państwo jako powszechnie obowiązujące święta (§ 188 proc. cyw.), udziela władza egzekucyjna. W wypadku przewidzianym w § 182 proc. cyw. należy pismo złożyć u władzy miejscowej lub w Urzędzie pocztowym miejsca doręczenia.

§ 314. Dłużnik egzekucyjny winien być przed egzekucją z reguły upomniany z pozostawieniem mu jednotygodniowego terminu zapłaty. Upomnienia pisemne należy wręczać wzgl. przysyłać w stanie zamkniętym; Izba skarbowa może zarządzić, ażeby zamiast upomnień przypomniano płacenie w drodze publicznych obwieszczeń.

§ 315. Koszty upomnienia i egzekucji ponosi dłużnik; ściągnąć je należy razem z pretensją. Minister Skarbu ustala ich wysokość za zgodą Rady Ministrów *).

Dział II.

Postępowanie egzekucyjne w celu ściągnięcia wierzytelności pieniężnych.

I. Egzekucja na majątku ruchomym.

1. Postanowienia ogólne.

§ 316. Egzekucji na majątku ruchomym dokonywa się przez zajęcie. Nie może ono sięgać dalej, aniżeli wymaga tego pokrycie egzekwowanych sum pieniężnych i kosztów egzekucji. Zajęcia należy zaniechać, jeżeli ze sprzedaży przedmiotów mających być zajętymi nie należy się spodziewać sumy wyższej ponad koszty egzekucji.

§ 317. Przez zajęcie uzyskuje Urząd skarbowy prawo zastawu na zajęтым przedmiocie.

To prawo zastawu zabezpiecza mu w stosunku do innych wierzycieli takie same prawa, jak prawo zastawu po myśli ustawy cywilnej; przysługuje mu pierwszeństwo przed prawem zastawu i prawami uprzywilejowanemi, które w konkursie nie są z nim postawione na równi.

Prawu zastawu nabytemu na zasadzie wcześniejszego zajęcia przysługuje pierwszeństwo przed prawem nabytem na zasadzie późniejszego zajęcia.

§ 318. Dłużnik może się ochronić przed zajęciem tylko wówczas, jeżeli okaże albo zezwolenie na przedłużenie terminu, albo udowodni, że dług zapłacił.

*) W oryginale „Reichsrats“.

Dłużnik może egzekwowaną kwotę zapłacić organowi egzekucyjnemu.

§ 319. Zajęciu rzeczy nie może się sprzeciwić osoba trzecia, nie będąca w jej posiadaniu, a powołująca się na prawo zastawu lub prawo pierwszeństwa. Może ona jednakowoż żądać uprzywilejowanego zaspokojenia z uzyskanej ceny sprzedaży bez względu na to, czy jej wierzytelność jest zapadłą, czy też nie.

Skargę należy wnieść wyłącznie w Sądzie, w którego okręgu dokonano zajęcia. Jeżeli skargę wniesiono przeciw Państwu i dłużnikowi, to stanowią oni współuczestników w sporze.

§ 320. Jeżeli ktoś nabywa w postępowaniu egzekucyjnym pewien przedmiot, to z tego tytułu nie może sobie rościć żadnych pretensji z powodu braku w pełnym prawie lub z powodu wad nabytej rzeczy.

2. Egzekucja na przedmiotach.

§ 321. Rzeczy, znajdujące się w przechowaniu dłużnika, zajmuje organ egzekucyjny w ten sposób, że bierze je w posiadanie.

Inne przedmioty jak pieniądze, kosztowności i papiery wartościowe należy pozostawić w przechowaniu dłużnika, jeżeli zaspokojenie Państwa nie będzie przez to narażone na żadne straty. Jeżeli pozostawia się rzeczy w przechowaniu dłużnika, zajęcie jest tylko wtedy skuteczne, gdy je uczyniono widocznym przez nałożenie pieczęci lub w inny odpowiedni sposób.

Organ egzekucyjny ma dłużnika powiadomić o zajęciu.

Powyższe przepisy należy stosować przy zajęciu rzeczy, będących w przechowaniu osoby trzeciej, gotowej do ich wydania.

§ 322. Owoce, nie oddzielone jeszcze od ziemi, mogą być zajęte, jak długo ich zajęcie nie nastąpiło w drodze egzekucji na majątku nieruchomym. Ich zajęcie może być dokonane nie wcześniej jak miesiąc przed normalnym czasem dojrzwania.

Wierzyciel, któremu przysługuje prawo zaspokojenia swych pretensji z gruntu, może się po myśli § 301 sprzeciwić zajęciu, jeżeli nie dokonano zajęcia dla wcześniejszej pretensji w drodze egzekucji na gruncie.

§ 323. Postanowienia §§ 811 do 813 proc. cyw. mają także w postępowaniu egzekucyjnym zastosowanie.

§ 324. Zajęte rzeczy należy na pisemne polecenie władzy egzekucyjnej publicznie sprzedać z reguły przez organ egzekucyjny; § 318 należy odpowiednio stosować. Kosztowności należy przed licytacją dać oszacować przez rzeczoznawcę. Zajęte pieniądze ma organ egzekucyjny odstawić władzy egzekucyjnej. Odebranie przez niego pieniędzy, należy uważać za dokonanie zapłaty ze strony dłużnika.

§ 325. Zajęte rzeczy nie mogą być licytacyjnie sprzedane przed upływem tygodnia, licząc od dnia zajęcia, o ile dłużnik nie

wyrazi zgody na wcześniejszą sprzedaż licytacyjną, albo jest ona konieczną, by uniknąć niebezpieczeństwa znacznego zmniejszenia się wartości względnie niestosunkowo wysokich kosztów dłuższego przechowywania.

Czas i miejsce licytacji należy publicznie ogłosić; należy przy tem określić w sposób ogólny rzeczy, które mają być licytacyjnie sprzedawane. Na wniosek władzy egzekucyjnej ma naczelnik danej miejscowości uczestniczyć w akcji licytacyjnym, albo zlecić uczestniczenie urzędnikowi gminnemu lub też funkcjonariuszowi policyjnemu.

§ 326. Przy licytacji należy postępować w myśl postanowień § 1239 ustęp 1 zdanie 1, ustęp 2. ust. cyw., tudzież § 817 ustęp 1. do 3 i § 818 proc. cyw. Przyjęcie przez funkcjonariusza przeprowadzającego licytację, ceny licytacyjnej uważać należy za zapłatę ze strony dłużnika, przyjąwszy oczywiście, że cenę licytacyjną złożono (§ 333 ustęp 4).

§ 327. Przybicie targu rzeczy złotych i srebrnych nie może nastąpić poniżej ich wartości jako kruszcu. Jeżeli nie złożono oferty dopuszczającej przybicia targu, można dokonać sprzedaży z wolnej ręki po cenie dosięgającej wartości złota wzgl. srebra.

§ 328. Zajęte papiery wartościowe, posiadające kurs giełdowy lub rynkowy, należy sprzedać z wolnej ręki po kursie dziennym; inne papiery wartościowe należy sprzedać w drodze licytacji według ogólnych przepisów.

§ 329. Zajęte owoce, od ziemi jeszcze nie oddzielone, wolno sprzedać licytacyjnie dopiero po dojrzeniu. Organ egzekucyjny ma zarządzić ich zbiór, jeżeli nie sprzedaje ich przed oddzieleniem.

§ 330. Jeżeli zajęty papier wartościowy jest imienny, to władza egzekucyjna jest uprawniona spowodować przepisanie na nazwisko nabywcy względnie, jeżeli chodzi o papier na okaziciela zamieniony na imienny, spowodować przepisanie z powrotem na papier na okaziciela i złożyć za dłużnika potrzebne oświadczenia.

§ 331. Na wniosek dłużnika albo ze względu na szczególną celowość, może władza egzekucyjna zarządzić, aby sprzedaż zajętej rzeczy odbyła się w inny sposób lub w innym miejscu, niż to postanowiono w poprzednich paragrafach, albo też, aby licytację przeprowadziła inna osoba a nie organ egzekucyjny.

§ 332. Do zajęcia już raz zajętych rzeczy wystarcza oświadczenie organu egzekucyjnego, że zajmuje je także dla pokrycia kwot, które należy określić według ich rodzaju i wysokości. To oświadczenie należy umieścić w protokóle. Dłużnika należy uwiadomić o dalszem zajęciu.

Jeżeli pierwszego zajęcia dokonano na wniosek innej władzy egzekucyjnej, albo dokonał go egzekutor sądowy, to odpis protokołu należy doręczyć teje władzy wzgl. egzekutorowi. Taki sam

obowiązek spoczywa na egzekutorze sądowym, który zajmuje pewną rzecz, zajęta już na zlecenie władzy egzekucyjnej.

§ 333. Jeżeli tę samą rzecz zajęto kilkakrotnie na wniosek różnych władz egzekucyjnych lub też na wniosek władzy egzekucyjnej i przez egzekutora sądowego, to dla przeprowadzenia licytacji miarodajnym jest wyłącznie pierwsze zajęcie.

Licytację przeprowadza się na rzecz wszystkich interesowanych wierzycieli na skutek popierania każdego z nich.

Cenę licytacyjną rozdziela się według porządku zajęć albo w razie odmiennego porozumienia się interesowanych wedle tego porozumienia.

Jeżeli cena licytacyjna nie wystarcza na pokrycie wierzytelności, a wierzyciel, na rzecz którego dokonano zajęcia wtórego, lub też jednego z następnych, żąda, nie mając na to zgody pozostałej reszty wierzycieli, innego rozdziału, a nie według porządku zajęć, wówczas należy przekazać sprawę z równoczesnym złożeniem ceny licytacyjnej temu sądowi powiatowemu, w którego okręgu dokonano zajęcia. Do doniesienia należy dołączyć pisma, odnoszące się do postępowania licytacyjnego. Rozdziału należy dokonać wedle postanowień §§ 873 do 882 proc. cyw.

W podobny sposób należy postąpić, jeżeli zajęcia dokonano równocześnie dla kilku wierzycieli.

3. Egzekucja na wierzytelnościach i innych prawach majątkowych.

§ 334. Jeżeli ma być zajęta pretensja pieniężna, to władza egzekucyjna ma pisemnie zakazać dłużnikowi dalszemu uskutecznić zapłaty dłużnikowi głównemu, a temu ostatniemu nakazać pisemnie, aby się wstrzymał z wydawaniem jakichkolwiek dyspozycji co do owej pretensji, w szczególności z jej ściąganiem. W zarządzeniu należy wyraźnie zaznaczyć, że Urząd skarbowy, na rzecz którego dokonano zajęcia, może pretensję ściągnąć. Zajęcia dokonano z chwilą, gdy dłużnikowi dalszemu doręczono zarządzenie. O doręczeniu należy zawiadomić dłużnika głównego.

§ 335. Do zajęcia wierzytelności, dla której istnieje hipoteka, potrzeba oprócz uchwały zajęcia jeszcze wydania władzy egzekucyjnej dokumentu hipotecznego. Jeżeli wydania dokonuje się w postępowaniu egzekucyjnym, uważa się je za dokonane z chwilą, gdy organ egzekucyjny odbiera dokument w celu przestania go władzy egzekucyjnej. Jeżeli udzielenie listu hipotecznego jest wykluczone, to fakt zajęcia musi być wpisany do ksiąg gruntowych; wpisu dokonuje się na podstawie uchwały zajęcia na wniosek władzy egzekucyjnej lub Urzędu skarbowego.

Jeżeli uchwałę zajęcia doręczono dłużnikowi dalszemu przed wydaniem listu hipotecznego wzgl. wpisaniem hipotecznego zajęcia, to zajęcie uważa się względem niego za dokonane z chwilą dokonania doręczenia uchwały.

Powyższe przepisy nie mają zastosowania przy zajmowaniu pretensji do świadczeń wymienionych w § 1159 ust. cyw. Nie mają również zastosowania przy hipotece zabezpieczającej w wypadkach przewidzianych w § 1187 ust. cyw., gdy chodzi o zajęcie wierzytelności głównej.

§ 336. Wierzytelności z weksli i innych papierów przemieszczalnych za pomocą indosu zajmuje się w ten sposób, że owe papiery bierze w posiadanie organ wykonawczy.

§ 337. Prawo zastawu, uzyskane przez zajęcie uposażenia lub też podobnej pretensji o charakterze bieżących poborów, rozciąga się również na kwoty zapadłe w terminie późniejszym.

Zajęcie dochodów służbowych odnosi się do dochodu, jaki dłużnik ma pobierać z powodu przeniesienia na inne stanowisko służbowe, powierzenia nowych funkcji urzędowych lub też z powodu podwyżki uposażenia. Powyższy przepis nie będzie miał zastosowania w razie zmiany służbodawcy.

§ 338. Zajęcie i oświadczenie, że Urząd skarbowy może ściągnąć pretensję, zastępują formalną deklarację dłużnika, od której zawisło uprawnienie do ściągnięcia w myśl ustawy cywilnej. Wystarcza to również przy wierzytelności, dla której istnieje hipoteka. Są one miarodajne, choćby były dokonane nieprawnie, dla dłużnika dalszego wobec dłużnika głównego, jako prawnie obowiązujące tak długo, jak długo nie zostaną zniesione wzgl. dłużnik dalszy nie dowie się o ich zniesieniu.

Dłużnik jest obowiązany udzielić wyjaśnień potrzebnych dla ustalenia pretensji i wydać dokumenty, dotyczące tych pretensji. Urząd skarbowy może go do tego zmusić po myśli § 202; może także władza egzekucyjna polecić organowi wykonawczemu zabrać dokumenty.

Jeżeli dokumentów nie znaleziono, to dłużnik ma na żądanie Urzędu skarbowego złożyć przysięgę wyjawnienia, że dokumentów nie posiada, a także nie wie, gdzie się znajdują.

Urząd skarbowy może zależnie od istoty rzeczy zmienić rotę przysięgi. Dla odebrania przysięgi należy odpowiednio stosować przepis § 296.

Jeżeli dokument posiada osoba trzecia, to Urząd skarbowy może zrealizować roszczenia dłużnika o jego wydanie.

§ 339. Na żądanie Urzędu skarbowego ma dłużnik dalszy w przeciągu dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia zarządzenia wymienionego w § 334 złożyć deklarację:

1. czy i w jakim stopniu uznaje pretensję za uzasadnioną i czy jest gotów uskutecznić zapłatę,
2. czy i które osoby zgłaszają do wierzytelności swoje roszczenia,
3. czy i z powodu jakich roszczeń została wierzytelność zajęta na rzecz innych wierzycieli.

Wezwanie do złożenia takiej deklaracji może być umieszczone w uchwale zajęcia. Dłużnik dalszy odpowiada wobec Urzędu skarbowego za szkody powstałe z powodu niewypełnienia nałożonych nań zobowiązań.

Postanowienia §§ 841 do 843 proc. cyw. mają zastosowanie także w postępowaniu egzekucyjnym.

§ 340. Jeżeli zajęta wierzytelność jest warunkowa lub odroczone albo też jej ściągnięcie zbyt jest uciążliwe, to władza egzekucyjna może zarządzić, aby ją spieniężono w inny sposób. Postanowienie § 338 ustęp 1 ma tu odpowiednie zastosowanie.

§ 341. Przy egzekucji na roszczeniach o wydanie lub świadczenie rzeczy, obowiązują obok postanowień §§ 334 do 340 jeszcze następujące:

Przy zajęciu roszczenia do rzeczy ruchomej zarządza władza egzekucyjna, że owa rzecz ma być wydana organowi wykonawczemu. Rzecz samą spienięża się tak jak rzecz zajęta.

Przy zajęciu roszczenia, odnoszącego się do rzeczy nieruchomości, zarządza władza egzekucyjna wydanie jej powiernikowi, którego ustanawia na jej wniosek Sąd powiatowy, właściwy dla tejże rzeczy. Jeżeli roszczenie odnosi się do przeniesienia prawa własności rzeczy nieruchomości, to przewłaszczenia (powzdania) należy dokonać na rzecz powiernika. Z przejściem prawa własności na dłużnika, uzyskuje Urząd skarbowy hipotekę zabezpieczającą dla swej pretensji. Powiernik ma zezwolić na wpis hipoteki zabezpieczającej. Egzekucja na rzeczy mającej być wydana, odbywa się w sposób przepisany dla egzekucji na rzeczach nieruchomości.

§ 342. Zakazy i ograniczenia, obowiązujące przy zajmowaniu wierzytelności i roszczeń według postanowień procedury cywilnej (§§ 850 do 852) i innych ustaw państwowych, są miarodajne także dla postępowania egzekucyjnego.

§ 343. Jeżeli wierzytelność zajęto na skutek zarządzenia kilku władz egzekucyjnych lub na zarządzenie władzy egzekucyjnej i Sądu, mają zastosowanie postanowienia §§ 853 do 856 proc. cyw.

W braku właściwego po myśli §§ 853 i 854 proc. cyw. Sądu powiatowego, należy dokonać zdeponowania w Urzędzie depozytowym tego Sądu powiatowego, w którego okręgu ma swą siedzibę władza egzekucyjna, której zarządzenie doręczono przed wszystkimi innymi dłużnikowi dalszemu.

§ 344. Powyższe przepisy stosuje się analogicznie także do egzekucji na innych prawach majątkowych, które nie podpadają pod egzekucję na majątku nieruchomym.

Jeżeli dłużnik dalszy nie jest obecny, to zajęcie należy uważać za dokonane z chwilą doręczenia dłużnikowi głównemu za-

kazu dysponowania w jakikolwiek sposób przysługującym mu prawem.

Prawo niepozbawalne podlega, o ile inaczej nie postanowiono, zajęciu, jeżeli jego wykonywanie może być przekazane innej osobie.

Władza egzekucyjna może wydać specjalne zarządzenia, gdy chodzi o egzekucję na prawach niepozbawalnych, których wykonywanie może być przekazane innej osobie; może w szczególności wprowadzić zarząd, gdy chodzi o egzekucję na prawie używania. W tym wypadku dokonuje się zajęcia przez oddanie przedmiotu użytkowego zarządcy, o ile się to już przedtem nie stało na mocy doręczonej uchwały o zajęciu.

Jeżeli jest dopuszczalną sprzedaż prawa, to tę sprzedaż może zarządzić władza egzekucyjna.

Przepisy o egzekucji na wierzytelnościach hipotecznych są miarodajne także dla egzekucji na ciężarach realnych, długach gruntowych wzgl. rentowych.

Postanowienia §§ 858 do 863 proc. cyw. mają zastosowanie także w postępowaniu egzekucyjnym.

II. Egzekucja na majątku nieruchomym.

§ 354. Egzekucji na majątku nieruchomym dokonuje się według przepisów o egzekucji sądowej. Wnioski wierzyciela stawia władza egzekucyjna.

Wnioski o licytację lub przymusowy zarząd są dopuszczalne wówczas tylko, gdy jest pewnem, że sumy pieniężnej nie da się ściągnąć w drodze zajęcia.

W wypadkach, gdy chodzi o drobne osadnictwo *) (małe gospodarstwa**), małe domostwa), zamieszkałe przez dłużnika, jest licytacja wzgl. przymusowy zarząd dopuszczalny tylko za zgodą dłużnika, jeżeli jest nim obywatel polski ***). Izba skarbowa może pominąć warunek obywatelstwa polskiego. Czy się ma do czynienia z małą osadą zamieszkałą przez dłużnika, rozstrzyga ostatecznie Izba skarbowa.

Wykonalność wierzytelności i dopuszczalność egzekucji według ustępu 2 i 3 nie podlega rozpatrywaniu Sądu wzgl. Urzędu ksiąg gruntowych.

§ 346. Jeżeli wpisano hipotekę w postępowaniu egzekucyjnym, to egzekucja w razie sprzedaży gruntu obciążonego jest z uwagi na powyższy grunt dopuszczalną przeciw prawnemu następcy. Postanowienia § 303 mają odpowiednie zastosowanie.

*) W oryginale „Kleinsiedlungen“.

***) Do 15 morgów magdeburgskich t. j. niecałe 4 hektary.

***) W oryginale „ein Deutscher“.

Dział III.

Postępowanie egzekucyjne z powodu innych świadczeń niż wierzytelności pieniężnych.

§ 347. Inne świadczenia aniżeli pieniężne może Urząd skarbowy wymusić wedle § 202.

§ 348. Jeżeli władza egzekucyjna chce wymusić danie zabezpieczenia, może tedy zamiast ściągania pieniędzy, wziąć w zastaw przedmioty, należące do dłużnika.

Jeżeli potrzeba wejść w tym celu w posiadanie rzeczy, może władza egzekucyjna polecić organowi egzekucyjnemu zabrać te rzeczy albo wprowadzić Urząd skarbowy po myśli § 321 ustęp 4, § 341 ustęp 2 w ich posiadanie; Urząd skarbowy może złożyć je do depozytu lub zatrzymać jako zabezpieczenie.

Oświadczenia władzy egzekucyjnej zastępują te oświadczenia dłużnika, które są potrzebne wedle ustawy cywilnej w szczególności §§ 232, 233 ust. cyw. do ustanowienia zabezpieczenia.

§ 349. Postanowienia § 348 mają odpowiednie zastosowanie, gdy dłużnik egzekucyjny jest zobowiązany przenieść na rzecz Państwa rzeczy lub prawa względnie uzasadnić na nich prawa dla Państwa.

§ 350. Przy sposobności nabywania przez Państwo praw majątkowych po myśli §§ 348, 349 są miarodajne przepisy prawa cywilnego na korzyść tych, którzy swoje prawa wyprowadzają od osoby nieuprawnionej do przelania tych praw *).

Dział IV.

Postępowanie zabezpieczeniowe.

§ 451. W celu zabezpieczenia roszczeń, nadających się do ściągnięcia w drodze postępowania przymusowego, może Urząd skarbowy zarządzić obłożenie aresztem ruchomy lub nieruchomy majątek dłużnika, jeżeli należy się obawiać, że wymuszenie świadczenia będzie bezskuteczne lub w dużej mierze utrudnione. Może on zarządzić obłożenie aresztem także wówczas, gdy roszczenie nie jest jeszcze cyfrowo ustalone. Przy wydawaniu takiego zarządzenia należy oznaczyć kwotę, za której złożenie

*) § 350 reguluje te wypadki, w których Państwo nabywa prawa majątkowe w dobrej wierze od dłużnika, będącego właścicielem tych praw na podstawie aktu prawnego zdziałanego z osobą, której nie przysługiwał żaden tytuł prawny do przedmiotu transakcji. Osoba pewna, nie będąc właścicielem, może przenieść prawo własności pewnej nieruchomości, ustanowić na niej prawo zastawu i t. p., a nabywca w dobrej wierze uzyskuje z takiego aktu prawnego pełne uprawnienia; takie same uprawnienia przysługują Państwu jako nabywcy.

może dłużnik uzyskać poniechanie zamiaru obłożenia aresztem, względnie uchylenie już dokonanego obłożenia aresztem. Przeciw zarządzeniu Urzędu skarbowego przysługuje zażalenie do Sądu skarbowego, a przeciw rozstrzygnięciu tegoż sądu zażalenie kasacyjne do Trybunału skarbowego. *)

Władza egzekucyjna dokonuje obłożenia aresztem wedle przepisów § 930 i nast. proc. cyw. przy odpowiednim zastosowaniu postanowień tego rozdziału.

§ 352. Osobisty areszt w celu zabezpieczenia jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy zachodzi potrzeba, aby zabezpieczyć na majątku dłużnika egzekucję, której wynik może być narażony na szwank. Zarządza go Urząd skarbowy i oznacza kwotę, za której złożenie można poniechać dokonania aresztowania. Zarządzenie Urzędu skarbowego traci moc obowiązującą, jeżeli nie zatwierdzi go Izba sakrbowa w przeciągu trzech dni. Przeciw zarządzeniu Urzędu skarbowego przysługuje zażalenie do Sądu skarbowego, a przeciw rozstrzygnięciu tegoż sądu zażalenie kasacyjne do Trybunału skarbowego**). Areszt osobisty w celu zabezpieczenia przeprowadza Sąd powiatowy miejsca zamieszkania i pobytu dłużnika po myśli § 933 proc. cyw. Sąd powiatowy ustala ograniczenia osobistej wolności; pozatem należy odpowiednio stosować § 298 ustęp 3.

§ 353. Jeżeli Urząd skarbowy zajmuje w wypadkach ustawowo przewidzianych majątek dłużnika, położony w kraju, ma to ogłosić w Monitorze Polskim***), może atoli opublikować także w innych dziennikach.

Z chwilą pierwszego ogłoszenia w Monitorze Polskim traci dłużnik prawo rozporządzania zajętą rzeczą pomiędzy żyjącymi.

Zarządzenie może być wpisane w księdze wieczystej; uważa się je jako znane innym osobom także wówczas, gdy im jest w szczególny sposób doręczone.

Uchwałę należy doręczyć tej władzy, która jest w myśl ustawy cywilnej powołaną do ustanowienia opiekuna.

Zajęcie należy znieść, jeżeli odpadły powody uzasadniające je. Zniesienie należy opublikować w tych samych pismach, w których opublikowano zajęcie.

*) Tok postępowania według przepisów polskich ogólnopństwowych jest ściśle administracyjny, a po wyczerpaniu administracyjnego toku instancji, przysługuje zażalenie do Trybunału administracyjnego z powodu mylnego stosowania ustawy.

***) Patrz uwagę do poprzedniego paragrafu.

****) W oryginale „durch den Reichsanzeiger“.

Dział V.

**Zaspokojenie przez spieniężenie przedmiotów
wziętych zabezpieczenie.**

§ 354. W celu zaspokojenia roszczeń ściągalnych w drodze postępowania egzekucyjnego, a nie wypełnionych w chwili ich zapadłości, może Urząd skarbowy przedmioty dane na zabezpieczenie, wzgl. które na ten cel zyskał (§ 101, 348, 349, 351 i t. p.) spieniężyć za pośrednictwem władzy egzekucyjnej. O ile potrzebne są przy tem oświadczenia dłużnika, orzeczenie władzy egzekucyjnej zastępuje te oświadczenia. Spieniężenia można dokonać tylko wtedy, gdy dłużnika egzekucyjnego powiadomiono o zamiarze spieniężenia, a od czasu tego powiadomienia upłynął przynajmniej jeden tydzień.

Przepisy o prowadzeniu rachunkowości podatków bezpośrednich.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17, poz. 261 z r. 1922).

Rozdział IV.

Rachunkowość poborców (sekwestratorów) skarbowych.

§ 28.

Poborcy (sekwestratorowie) skarbowi prowadzą swą rachunkowość z godnie z §§ 125—129 przepisów rachunkowo-kasowych.*)

§ 29.

W szczególności każdy poborca (sekwestrator) powinien prowadzić:

- a) pamiętnik zaległości według wzoru 5,
- b) kwitariusz według wzoru 6,
- c) księgę kasową według wzoru 7.

*) § 125 przep. rach. kas. Specjalnymi poborcami dochodów państwowych są: notariusze, pobierający opłaty stempłowe przy sporządzaniu aktów prawnych, sekwestratorowie skarbowi, tudzież gminy, ściągające podatki i inne należności państwowe, oraz inne organa, którym specjalnymi przepisami nadano prawo pobierania dochodów państwowych.

§ 126 przep. rach. kas. Specjalni poborcy mogą przyjmować tylko takie sumy skarbowe, których pobór należy do ich zakresu działania.

Przy poborze dochodów państwowych kierują się oni zasadami, zawartymi w przepisach o pobieraniu odnośnych dochodów.

§ 127 przep. rach. kas. Na sumy pobierane wydają specjali poborcy pokwitowania z kwitariuszów, otrzymanych od właściwych władz i urzędów.

§ 128 przep. rach. kas. Specjalni poborcy wpłacają dwa razy tygodniowo wszystkie swe wpływy do kasy skarbowej, o ile osobne przepisy inaczej nie stanowią.

W razie przesyłki pieniędzy pocztą, koszty potrąca się z ogólnej przesyłanej sumy. Kwit pocztowy jest tylko dowodem tymczasowym do czasu otrzymania kwitu z Kasy skarbowej.

Specjalni poborcy wnoszą do Kas skarbowych swe wpływy przy wykazach z dołączeniem ewentualnie dokumentów, na zasadzie których pobrano pieniądze.

§ 129 przep. rach. kas. Specjalni poborcy obowiązani są prowadzić poświadczone przez właściwe władze księgi kasowe oraz kwitariusze.

Co miesiąc, najdalej do 15 dnia następnego miesiąca, składają oni szczegółowe sprawozdania właściwej władzy, względnie urzędowi administrującemu odnośnymi dochodami — według wzorów, ustanowionych przez te władze, względnie urząd. Wraz ze sprawozdaniem za ostatni miesiąc okresu budżetowego składają oni tym władzom księgi kasowe i kwitariusze.

§ 30.

Do pamiętnika zaległości wpisuje się z ksiąg bierzezych pozycje dotyczące tych płatników, którzy nie wpłacili podatku w przepisany terminie, celem zastosowania względem nich środków przymusowych. Do tego pamiętnika wciąga się zalegających płatników, zamieszkałych w gminach miejskich i wiejskich, wzgl. zamieszkałych w dzielnicach większych miast, należących do wyznaczonego poborcy (sekwestratorowi) okręgu służbowego. Polecenie zastosowania środków egzekucyjnych wpisuje naczelnik Urzędu podatków i opłat skarbowych wzgl. jego zastępca w przedziale 8 pamiętnika zaległości.

(Dalszy ustęp odnosi się do okręgów Izby skarbowej lwowskiej i krakowskiej; wobec czego opuszcza się).

§ 31.

Kwitarjusze poborców (sekwestratorów) otrzymują Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych od Izb skarbowych i przechowują pod zamknięciem.

Zeszyty kwitarjuszów, zawierające blankiety not i pokwitowań, oprawne w zeszyty, wydają poborcom (sekwestratorom) naczelnicy Urzędów za pokwitowaniem.

Na każdy poszczególny rodzaj podatku wraz z ew. należniami odsetkami i karami za zwłokę, grzywnami, kosztami egzekucyjnymi, oraz dodatkami komunalnymi poborca (sekwestrator) wypisuje pokwitowanie wraz z notą przez kalkę, pokwitowanie wydaje płatnikowi, a notę pozostawia w zeszycie. Kwitarjusze winny być prowadzone starannie. Uszkodzony, omyłkowo wypisany i nieużyty blankiet pokwitowania powinien być przekreślony, zawinięty i pozostawiony w zeszycie, a przy sprawdzaniu (§ 35) zaznaczony jako nieużyty.

§ 32.

Wszystkie pobrane od płatników sumy poborcy (sekwestratorowie) wpisują do księgi kasowej w porządku chronologicznym; księgę kasową zamyka się z końcem każdego dnia; księga winna być oprawna, przesnurowana, karty w niej ponumerowane, a ilość kart poświadczona w końcu księgi przez naczelnika Urzędu podatków i opłat skarbowych.

§ 33.

Poborcy (sekwestratorowie), mający miejsce urzędowania w siedzibie Kasy skarbowej, wpłacają wszystkie swe wpływy do cięższej kasy codziennie, poborcy zaś (sekwestratorowie), którzy znajdują się w długotrwałych objazdach służbowych, jak również poborcy (sekwestratorowie) mający miejsce służbowe poza siedzibą Kasy skarbowej, mogą wnosić wpływy bezpośrednio do Kasy skarbowej lub za pośrednictwem poczty wzgl. Pocztovej Kasy Oszczędności w terminach, wyznaczonych im przez naczelnika

właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych; w każdym razie winni dokonać obliczenia się z Kasą skarbową nie rzadziej, jak co dwa tygodnie, obowiązkowo zaś w końcu każdego miesiąca kalendarzowego.

§ 34.

Wnosząc do Kasy skarbowej uiszczone przez płatników sumy, poborcy (sekwestratorowie) na podstawie kwitarjuszy i ksiąg kasowych sporządzają wykazy na blankietach pomocniczych dzienników przychodu (wzór Nr. 24 do § 153 instr. kas.) i składają Kasie w dwóch egzemplarzach. Od Kasy skarbowej otrzymują pokwitowania, które dołączają jako dowody do swych ksiąg kasowych. Na sumę wpływów każdego takiego wykazu Kasa wydaje poborcy (sekwestratorowi) osobne pokwitowanie. Ogólna suma pokwitowań winna być zgodna z sumą wpływów według księgi kasowej poborcy (sekwestratora) po dzień ostatniej wpłaty.

W razie przesłania pieniędzy do Kasy skarbowej za pośrednictwem P. K. O. lub przekazem pocztowym wykazy również winny być przesłane do Kasy skarbowej po uprzednim stwierdzeniu na nich przez poborcę (sekwestratora) wysłania pieniędzy.

§ 35.

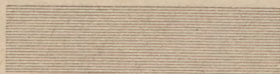
Raz na miesiąc w oznaczonym przez się terminie, winni naczelnicy Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych dokonywać rewizji pamiętników zaległości, kwitarjuszy i ksiąg kasowych prowadzonych przez poborców (sekwestratorów) i stwierdzać sprawność i ścisłość czynności egzekucyjnych i prawidłowość rachunkowości.

Niezależnie od powyższej kontroli naczelnicy Urzędów są obowiązani stale czuwać nad terminowem i akuratom wnoszeniem przez poborców (sekwestratorów) ściągniętych należności do Kas skarbowych.

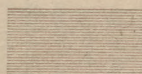
Nr

Nota

Zł

gr

Dnia 192 r.

Przyjęto od
(Nazwisko i imię płatnika).....
(Miejsce zamieszkania płatnika)

T y t u ł e m	S u m a	
Podatku względnie opłaty		
Za rok podatkowy		
Rata		
Odsetek wzgl. kar za zwłokę		
Grzywien i kar porządkowych		
Kosztów egzekucyjnych		
Razem		
Dodatków komunalnych		
Odsetek względnie kar za zwłokę		
Razem		
Ogółem		

Wyrażnie

Poborca (sekwestrator) skarbowy:

(Podpis)

Serja A.

Nr.....

Pokwitowanie.

Poborcy (sekwestratora) skarbowego (Nazwisko i imię)
 przy Urzędzie skarbo-
 wym podatków i opłat skarbowych (Inspektoracie skarbowym)
 w na

Zł gr

Dnia 192... r. przyjęto od (Nazwisko
 i imię płatnika oraz jego adres)

T y t u ł e m	S u m a	
Podatku względnie opłaty		
Za rok podatkowy		
Rata		
Odsetek wzgl. kar za zwłokę		
Grzywień i kar porządkowych		
Kosztów egzekucyjnych		
Razem		
Dodatków komunalnych		
Odsetek względnie kar za zwłokę		
Razem		
Ogółem		

Wyrażnie:

Poborca (sekwestrator) skarbowy:

M. P.

(Podpis)

(Strona 1)

Wzór Nr. 7.
do § 11 Instr.

Księga Kasowa
poborcy (sekwestratora) skarbowego

(Strona 2)

1	2	3	4	5	6
Nr. kolejny	Nazwisko i imię płatnika	Rodzaj należności	Data wpłaty	Nr. pokwitowania	P r z y - na R-k podatków wzgl. opłat odsetek i kar za zwłokę grzywnien i koszt egzekucyjnych
					S u -
					zł
					gr

(Dalszy ciąg strony drugiej)

7		8		9	10	11		12
c h ó d		R a z e m		Wpłaty poborey (sekwestratora) skarb. do kasy skarb.		S u m a		
na rachunek podatków komunalnych		(przedziałka 6 + 7)		Data wpłaty wzgl. przekazania	Nr. powi- towania Kasy skarb. wzgl. P. K. O.			U w a g a
m a								
zł	gr	zł	gr			zł	gr	

Kasa Skarbowa

w

Pomocniczy dziennik przychodu podatku (bezpośredniego)

Budżet Ministerstwa Skarbu

Wzór Nr. 24a do poz. 153 Instr.

za

192

r.

dz. par. roz. poz.

1	Nr. kolejny		
2	Gmina	Nazwa	
3	Miejscowość		
4	Imię i nazwisko płatnika		
5	Data wpływu i Nr. pokwitowania kasowego		
6	Ogólna suma wpływu		
7	Opłaty egzekucyjne	Wpływ na rachunek sum skarbowych	
8	Odsetki i kary za zwłokę		
9	Grzywny		
10	Podatek		
11	Razem przedziałka 7-10		
12		Wpływ na rachunek sum komunalnych	
13			
14			
15	Poz. księgi bierczej		
16	Rok podatkowy		
17	lata ubiegłe	Podział wpływu podatku przedziałka 10 za	
18	rok bieżący		
19	Uwaga		

WYCIĄG

z ustawy inwalidzkiej z dnia 18. marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 195).

Art. 23. Renta inwalidzka i pozostałych jest wolna od podatków państwowych i samorządowych i nie ulega zajęciu prawnemu. Prawo wyborcze przez to nie ulega żadnemu ograniczeniu.

WYCIĄG

z ustawy z dnia 17. lutego 1922 o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21 p. 164).

Art. 47. Uposażenie urzędników ulega zajęciu administracyjnemu tudzież zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu nie więcej, niż do wysokości jednej piątej części sumy uposażenia lub wynagrodzenia przypadającego do wypłaty.

Art. 48. Tytułem wyjątku od powyższej zasady ogólnej (art. 47) uposażenie urzędników i wynagrodzenie praktykantów ulega zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu za alimenty do wysokości $\frac{2}{5}$ uposażenia lub wynagrodzenia, przyczem pozostałe $\frac{3}{5}$ wolne są od wszelkich zapowiedzeń i zajęć.

Przy zbiegu zapowiedzeń za alimenty i za inne należności lub długi, $\frac{1}{5}$ część uposażenia lub wynagrodzenia staje się przedmiotem stosunkowego podziału zarówno na alimenty, jak na inne należności lub długi, drugą zaś $\frac{1}{5}$ część przekazuje się wyłącznie na zaspokojenie samych tylko alimentów, o ileby pierwsza $\frac{1}{5}$ część na nie przy zbiegu innych wierzycieli nie wystarczała.

Art. 49. Wyłącza się zupełnie z pod zapowiedzeń i zajęć, określonych w art. 47 i 48:

- a) diety oraz koszty podróży i przesiedlenia w sprawach służbowych,
- b) wsparcia i zapomogi, przyznawane urzędnikowi lub praktykantowi na leczenie jego lub jego rodziny, na pogrzeb jego rodziców, żony lub dzieci, albo też z powodu klęski elementarnej lub innego nieszczęśliwego wypadku.

Art. 50. Ustępowanie pod jakimkolwiek tytułem prawa do pobierania uposażenia lub wynagrodzenia praktykantów, jest wzbronione. Wszelka umowa przeciwna temu jest nieważna.

WYCIĄG

z ustawy z dnia 11. grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Art. 5. Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowia i sieroca) oraz odprawy mogą ulec zapowiedzeniu i za-

jęciu sądowemu tylko z tytułu alimentów, jakoteż zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu lub administracyjnemu z tytułu należności Skarbu Państwa.

Wysokość zapowiedzeń i zajęć wynosi: dla alimentów $\frac{2}{3}$ zaopatrzenia emerytalnego, względnie odprawy, a dla należności Skarbu Państwa $\frac{1}{3}$ zaopatrzenia emerytalnego, a $\frac{2}{3}$ odprawy.

Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu ani też zajęciu.

WYCIĄG

**z ustawy z dnia 2. kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312)
o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych.**

Art. 1. Potrącenia z uposażenia oficerów i szeregowych zawodowych opierają się na:

- a) postanowieniach ustaw;
- b) prawomocnych orzeczeniach sądowych;
- c) zarządzeniach właściwych administracyjnych władz wojskowych i cywilnych;
- d) dobrowolnem obciążeniu uposażenia w granicach, określonych przez niniejszą ustawę.

Art. 2. Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie celem zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego oraz należności i danin.

Zarządzenia administracyjne mogą być zaskarżone przez Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (art. 1, 9 i 10 ustawy z dnia 3. sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym — Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 600).

Art. 3. Potrącenia, wyszczególnione w art. 1 niniejszej ustawy, nie mogą przekraczać:

- a) o ile są dokonywane na podstawie orzeczeń sądowych — 10% uposażenia, a o ile mają one za podstawę wpływająca z ustawy obowiązek alimentacji — 30% uposażenia;
- b) o ile są dokonywane na podstawie zarządzeń administracyjnych — 10% uposażenia;
- c) o ile w rachubę wchodzi potrącenia na podstawie orzeczeń sądowych oraz zarządzeń administracyjnych, to łącznie nie mogą przekraczać 10%, a w wypadkach obowiązku alimentacji 30% uposażenia; o ile roszczenie alimentacyjne przysługuje osobie, na którą wojskowy pobiera dodatek ekonomiczny w myśl art. 4 ustawy z dnia 9. października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wówczas dodatek ten ma być wypłacony odnośnej osobie niezależnie od potrąceń z uposażenia;
- d) potrącenia, opierające się na dobrowolnem obciążeniu uposażenia na rzecz instytucji kredytowych celem zabezpiecze-

nia zaciągniętych w tych instytucjach za zgodą władzy przełożonej pożyczek 20% uposażenia;

- e) wszelkie inne potrącenia, wynikające z dobrowolnego obciążenia uposażenia, nie mogą przekraczać 3% uposażenia po potrąceniu opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 4. Poza granicami, w art. 3 określonymi, uposażenie służbowe osób, wymienionych w art. 1 nie podlega zapowiedzeniom i zajęciom sądowym oraz administracyjnym, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 5. Potrąceń dokonywa się z uposażenia, wypłaconego na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 9. października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), ostatniego ustępu art. 4 oraz art. 118 tejeże ustawy, po odliczeniu kwoty, potrącanej tytułem opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 6. Postanowienia art. 3 p. d) oraz e) nie odnoszą się do spłaty rat zaliczek zwrotnych, zaciągniętych na uposażenie. Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu i zajęciu, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 7. W razie zbiegu potrąceń na zasadzie niniejszej ustawy z umniejszeniem uposażenia, przewidzianem w art. 82, 83 i 84 ustawy z dnia 9. października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), potrącenia, zarządzone na zasadzie niniejszej ustawy, nie mogą naruszać kwoty uposażenia, pozostawionej wojskowemu w wypadkach art. 82, 83 i 84 wyżej wymienionej ustawy, i ulegają zawieszeniu do czasu przywrócenia pełnego uposażenia.

Powyższe postanowienie nie ma zastosowania w razie zbiegu potrącenia z tytułu alimentacji z umniejszeniem uposażenia w wypadku, przewidzianym w art. 82 wyżej wymienionej ustawy, w którym to wypadku może mieć miejsce potrącenie z tytułu alimentacji do wysokości 30% pozostawionej wojskowemu kwoty uposażenia.

Art. 8. Ustąpienie z jakiegokolwiek tytułu prawa do pobierania uposażenia służbowego osób, wymienionych w art. 1 i 4, z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w punkcie d) art. 3, jest wzbronione. Wszelka umowa przeciwna temu postanowieniu, jest nieważna.

Art. 9. Żołąd, oraz inne wszelkie należności służbowe szeregowych niezawodowych nie podlegają jakimkolwiek potrąceniom.

Art. 10. O porządku zaspokojenia wierzytelności, przewidzianych w art. 1 p. b), c) niniejszej ustawy, rozstrzyga termin doręczenia władzom, wypłacającym uposażenie, orzeczenia sądowego, względnie zarządzenia właściwej władzy administracyjnej, przyczem roszczenia Skarbu Państwa mają bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo przed innymi. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane na równi z

roszczeniami Skarbu Państwa i na których zaspokojenie ma przypaść conajmniej 20% uposażenia.

Odpis prawomocnego orzeczenia sądowego, względnie zarządzenia administracyjnego, winien być równocześnie przez sąd względnie władzę administracyjną wysłany instytucji, dokonywującej potrącenie, oraz wojskowemu, którego potrącenie dotyczy.

Art. 11. Tryb postępowania i tok instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń uskuteczniania potrąceń z uposażenia określi Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu. Skorzystanie przez interesowanego ze środka prawnego wstrzymuje wykonanie zarządzenia administracyjnego.

Art. 12. Do czasu istnienia w wojsku polskim urzędników wojskowych, chorążych i podurzędników, mają do nich zastosowanie postanowienia niniejszej ustawy, odnoszącej się do oficerów i szeregowych zawodowych.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie ustawy i przepisy w przedmiocie, objętym niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: **S. Wojciechowski.**

WYCIĄG

z ustawy o postępowaniu cywilnem.

(Przekład urzędowy *)

§ 182. Jeżeli doręczenie wedle powyższych przepisów nie da się wykonać, można je uskutecznić przez złożenie pisma, mającego doręczyć się, w sekretarjacie sądu powiatowego, w którego okręgu leży miejsce doręczenia, albo w urzędzie pocztowym tego miejsca, albo u sołtysa lub przełożonego policji i o takim złożeniu uwiadomić zapomocą przytwierdzenia pisemnego doniesienia na dziwniach mieszkania, a także, o ile to da się wykonać, przez usne zawiadomienie dwóch w sąsiedztwie mieszkających osób.

§ 188. O ile się doręczenia nie wykonuje przez nadanie na pocztę, wolno je uskutecznić w porze nocnej, w niedzielę i w dni świąt powszechnych jedynie za zezwoleniem sędziego. W okresie od 1. kwietnia do 30. września pora nocna obejmuje godziny od dziewiątej wieczór do czwartej rano, zaś w okresie od 1. października do 31. marca godziny od dziewiątej wieczór do szóstej rano.

*) Wydawnictwo Ministerstwa sprawiedliwości; t. XII zb. ust. ziem zach.

Zezwolenia udziela przewodniczący sądu procesowego; udzielić je może także sędzia powiatowy, w okręgu którego ma nastąpić doręczenie, a w sprawach, które załatwić ma sędzia wyznaczony lub wezwany, tenże sędzia.

O zarządzeniu, udzielającym takie zezwolenie, należy w odpisieawiadomić stronę przy doręczeniu.

Doręczenie, dokonane z pominięciem postanowień niniejszego paragrafu, jest ważne, jeżeli przyjęcia nie odmówiono.

(§ 199. Proc. cyw.) Doręczenie, które ma się wykonać zagranicą, skutecznia się zapomocą prośby, skierowanej do właściwej władzy obcego państwa lub do konsula lub posła, mającego stały pobyt w tem państwie.

§ 200. Doręczenia obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej (w orygin.: „an Deutsche“), mającym prawo eksterytorjalności, skuteczniają się o ile należą oni do poselstwa państwa, zapomocą prośby, skierowanej do Ministra Spraw Zagranicznych (na podstawie § 14 ustawy z dnia 23. czerwca 1921 (Dz. U. Rz. P. 1921 poz. 511).

Doręczenia przełożonym konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej skuteczniają się zapomocą prośby, skierowanej do Ministra Spraw Zagranicznych (w orygin.: „des Reichskanzlers; dalsze słowa: „wenn dieselben zur Mission eines Bundesstates i t. d.“ opuszcza się jako bez przedmiotowe).

§ 201. Doręczenie osobom, należącym do znajdującego się zagranicą lub zmobilizowanego oddziału wojskowego, albo do załogi powołanego do służby statku wojennego, można skuteczniać zapomocą prośby, skierowanej do przełożonej komendy.

§ 735. Dla egzekucji z majątku stowarzyszenia, nie mającego zdolności prawnej, wystarcza wyrok zapadły przeciwko temu stowarzyszeniu.

§ 736. Dla egzekucji z majątku spółki, zawartej według § 705 kodeksu cywilnego, potrzebny jest wyrok, wydany przeciw wszystkim spółnikom.

§ 737. Jeżeli istnieje użytkowanie majątku, dopuszczalną jest, bez względu na istniejące użytkowanie, egzekucja z przedmiotów podlegających użytkowaniu z powodu powstałych przed ustanowieniem użytkowania zobowiązań tego, kto ustanawiał użytkowanie, gdy ustanawiający zasądzony został na świadczenie, a użytkownik na poddanie się egzekucji.

To samo stosuje się do zobowiązań spadkowych przy użytkowaniu spadku.

§ 738. Jeżeli ustanowienie użytkowania majątku nastąpiło po prawomocnem ustaleniu długu osoby, która ustanawiała użytkowanie, wówczas co do wydania wypisu wykonawczego wyroku przeciw użytkownikowi odnośnie do przedmiotów podlegających użytkowaniu stosują się odpowiednio przepisy §§ 727, 730, 732.

To samo stosuje się przy użytkowaniu spadku co do udzielenia wypisu wykonawczego wyroku zapadłego przeciwko spadkodawcy.

§ 739. Jeżeli majątek podlega zarządowi i pobieraniu użytków, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, egzekucja z wniesionego przez żonę mienia dopuszczalną jest tylko wtedy, gdy żonę zasądzono na świadczenie, a męża na poddanie się egzekucji z wniesionego mienia.

§ 740. Jeżeli majątek podlega ogólnej małżeńskiej wspólności majątkowej, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, dla prowadzenia egzekucji z mienia łącznego potrzebny jest i będzie wystarczał wyrok zapadły przeciwko mężowi.

§ 741. Jeżeli żona prowadzi samodzielnie przedsiębiorstwo zarobkowe, dla prowadzenia egzekucji z mienia wniesionego i z mienia łącznego będzie wystarczał wyrok zapadły przeciwko żonie, chyba, że w chwili nastania zawisłości, wpisano do rejestru małżeńskich praw majątkowych sprzeciw męża przeciwko prowadzeniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub odwołanie jego zezwolenia na prowadzenie.

§ 742. Jeżeli stan majątku uległ zarządowi i pobieraniu użytków, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego dopiero wówczas, gdy już zawisł spór prowadzony przez żonę lub przeciwko niej, wówczas co do udzielenia wypisu wykonawczego wyroku na rzecz męża lub przeciwko niemu odnośnie do mienia wniesionego przez żonę, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 727, 730—732.

To samo stosuje się przy udzieleniu wypisu wykonawczego odnośnie do mienia łącznego, jeżeli ogólna małżeńska wspólność majątkowa lub wspólność mienia ruchomego nastąpiły dopiero wówczas, gdy już zawisł spór prowadzony przez żonę lub przeciwko niej.

§ 743. Po ustaniu ogólnej małżeńskiej wspólności majątkowej, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, można przed rozliczeniem się prowadzić egzekucję z mienia łącznego tylko wtedy, gdy zasądzono obu małżonków na świadczenie, lub jednego małżonka na świadczenie, a drugiego na poddanie się egzekucji.

§ 744. Jeżeli ogólna małżeńska wspólność majątkowa, wspólność dorobku lub wspólność mienia ruchomego ustała po ukończeniu sporu prowadzonego przez męża, wówczas co do udzielenia przeciwko żonie wykonawczego wypisu wyroku odnośnie do mienia łącznego, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 727, 730 do 732.

§ 745. W wypadku trwającej nadal małżeńskiej wspólności majątkowej, do prowadzenia egzekucji z mienia łącznego, po-

trzebny jest i będzie wystarczał wyrok zapadły przeciwko pozostałemu przy życiu małżonkowi.

Po ustaniu trwającej nadal małżeńskiej wspólności majątkowej mają zastosowanie przepisy §§ 743, 744 z tem, że miejsce męża zajmuje pozostała przy życiu małżonka, a miejsce żony potemkowie, mający prawo do udziału w spadku.

§ 746. Dla prowadzenia egzekucji z majątku dziecka, podlegającego pobieraniu użytków przez rodziców, wystarcza wyrok zapadły przeciwko dziecku.

§ 747. Dla prowadzenia egzekucji ze spadku, jeżeli jest kilku spadkobierców, potrzebny jest do chwili podziału wyrok, wydany przeciwko wszystkim spadkobiercom.

§ 748. Jeżeli spadek podlega zarządowi wykonawcy testamentu, dla prowadzenia egzekucji ze spadku potrzebny jest i będzie wystarczał wyrok wydany przeciwko wykonawcy testamentu.

Jeżeli wykonawcy testamentu przysługuje tylko zarząd poszczególnych przedmiotów spadku, prowadzenie egzekucji z tych przedmiotów jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy spadkobierca został zasądzony na świadczenie, a wykonawca testamentu na poddanie się egzekucji.

Dla prowadzenia egzekucji z powodu roszczenia o zachówek wymagany jest tak w wypadku ust. 1, jak w wypadku ust. 2, wyrok wydany zarówno przeciwko spadkobiercom, jak i przeciwko wykonawcy testamentu.

§ 749. Do udzielenia na rzecz wykonawcy testamentu lub przeciw niemu wykonawczego wypisu wyroku, wydanego na rzecz spadkodawcy lub przeciwko niemu, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 727, 730—732. Na podstawie takiego wypisu można wykonać egzekucję jedynie z tych przedmiotów spadku, które podlegają zarządowi wykonawcy testamentu.

§ 758. Komornik sądowy ma prawo przeszukiwać mieszkanie i schowki dłużnika, o ile wymaga tego cel wykonania.

Ma prawo kazać otworzyć zamknięte drzwi domu, drzwi pokoju i schowki.

W razie oporu ma prawo do użycia siły i w tym celu może zażądać pomocy policyjnych organów wykonawczych. Jeżeli jest potrzebna pomoc wojskowa, winien się zwrócić do sądu wykonawczego.

§ 759. Jeżeli przy czynności wykonawczej stawiono opór, albo jeżeli przy czynności wykonawczej w mieszkaniu dłużnika nie jest obecny ani dłużnik, ani żadna dorosła osoba, należąca do rodziny dłużnika, lub będąca na służbie w tej rodzinie, komornik sądowy winien przybrać jako świadków dwie dorosłe osoby lub urzędnika gminnego lub policyjnego.

§ 761. W porze nocnej (ust. 1 § 188) jak również w niedziele i w powszechne dni świąteczne, można przedsięwziąć czynność wykonawczą tylko za zezwoleniem sędziego powiatowego, w którego okręgu ma się czynność wykonać.

Zarządzenie, na mocy którego udzielono zezwolenia, należy okazać przy egzekucji.

§ 762. Komornik sądowy winien spisać protokół o każdej czynności wykonawczej.

Protokół musi zawierać:

1. miejsce i czas spisania;
2. przedmiot czynności wykonawczej z krótką wzmianką o istotnym przebiegu;
3. nazwisko osób, z którymi miano do czynienia;
4. podpis owych osób z uwagą, że podpisanie nastąpiło po poprzednim przeczytaniu lub przedłożeniu do przejrzenia i po poprzednim przyjęciu;
5. podpis komornika sądowego.

Jeżeli nie można było zadość uczynić jednemu z wymagań pod 1—4 wymienionych, należy podać przyczynę.

§ 769. Sąd procesowy może na wniosek zarządzić, aby wstrzymano egzekucję za daniem zabezpieczenia lub też też dania zabezpieczenia do chwili wydania wyroku co do zarzutów wymienionych w §§ 767, 768 albo by egzekucję dalej prowadzono jedynie za daniem zabezpieczenia, i by dokonane środki wykonawcze zostały uchylone za daniem zabezpieczenia. Faktyczne twierdzenia, uzasadniające wniosek, należy uwiarogodnić.

W nagłych wypadkach może sąd wykonawczy wydać takie zarządzenie, wyznaczając czasokres, w ciągu którego należy przedłożyć rozstrzygnięcie sądu procesowego. Po bezwocnym upływie czasokresu egzekucję należy dalej prowadzić.

O wnioskach tych można rozstrzygać bez poprzedniej ustnej rozprawy.

§ 770. Sąd procesowy może w wyroku rozstrzygającym zarzuty wydać zarządzenia wymienione w poprzednich paragrafach lub uchylić, zmienić albo potwierdzić już wydane zarządzenia. Do zaskarżenia takiego rozstrzygnięcia mają odpowiednie zastosowania przepisy § 718.

§ 772. Dopóki istnieje zakaz zbycia tego rodzaju, jaki określają §§ 135, 136 kodeksu cywilnego, nie powinno się z powodu osobistego roszczenia lub z powodu prawa, które wskutek tego zakazu nie ma skutków, zbywać lub przekazywać w drodze egzekucji przedmiotu, tym zakazem objętego. Na podstawie zakazu zbycia można wnieść opozycję stosownie do § 771.

§ 773. Nie powinno się w drodze egzekucji zbywać lub przekazywać przedmiotu, należącego do dziedzictwa poprzedniego, jeżeli w wypadku nadejścia dziedziczenia następnego według

§ 2115 kodeksu cywilnego zbycie lub przekazanie nie ma skutków wobec spadkobiercy następnego. Spadkobierca następny może wnieść opozycję stosownie do § 771.

§ 774. Jeżeli według § 741 prowadzi się egzekucję z wniesionego mienia żony lub z mienia łącznego, mąż może wnieść opozycję stosownie do § 771, gdy zapadły przeciw żonie wyrok niema przeciwko niemu skutków odnośnie do mienia wniesionego lub łącznego.

§ 778. Dopóki spadkobierca spadku nie przyjął, egzekucja z powodu roszczenia skierowanego przeciwko spadkowi, dopuszczalną jest tylko ze spadku.

Z powodu własnych zobowiązań spadkobiercy nie jest dopuszczalną egzekucja ze spadku, dopóki nie nastąpiło przyjęcie spadku.

§ 779. Egzekucję, którą już rozpoczęto przeciwko dłużnikowi w chwili jego śmierci, prowadzi się dalej ze spadku po nim.

Jeżeli przy czynności wykonawczej koniecznym jest wezwanie dłużnika, sąd wykonawczy — na wniosek wierzyciela winien ustanowić dla spadkobiercy tymczasowego osobnego zastępcę, gdy spadku jeszcze nie przyjęto, albo gdy spadkobierca jest nieznan, lub też gdy niewiadomo, czy spadek przyjął. Ustanowienia zastępcy należy zaniechać, gdy został ustanowiony kurator spadku, albo gdy zarząd spadku należy do wykonawcy testamentu.

§ 781. Przy egzekucji przeciwko spadkobiercy dłużnika nie uwzględnia się ograniczenia odpowiedzialności, dopóki na jej podstawie spadkobierca nie wnieśli zarzutów przeciwko egzekucji.

§ 782. Spadkobierca na podstawie przysługujących mu według §§ 2014, 2015 kodeksu cywilnego ekscencji może żądać tylko, aby na czas trwania wyznaczonych tam czasokresów ograniczono egzekucję do takich kroków, które są dopuszczalne względem wykonania aresztu. Jeżeli przed upływem tego czasokresu podano wniosek o otwarcie upadłości względem spadku, należy na wniosek utrzymać w mocy ograniczenie egzekucji także po upływie owego czasokresu, dopóki nie nastąpi prawomocne rozstrzygnięcie co do otwarcia postępowania upadłościowego.

§ 783. Odnośnie do przedmiotów spadku, spadkobierca może żądać według § 782 ograniczenia egzekucji także przeciwko wierzycielom, nie będącym wierzycielami spadku, chyba że za zobowiązania spadku odpowiada bez ograniczenia.

§ 784. Jeżeli nakazano zarząd spadku lub otwarto upadłość spadku, spadkobierca może żądać uchylecia kroków egzekucyjnych, dokonanych na korzyść wierzyciela spadku względem jego majątku nie należącego do spadku, chyba, że za zobowiązania spadku odpowiada bez ograniczenia.

W razie zarządu spadku, takie same prawo przysługuje zarządcy spadku odnośnie do kroków egzekucyjnych, dokonanych względem spadku na korzyść innego wierzyciela, a nie wierzyciela spadku.

§ 786. Postanowienia ust. 1. § 780 i §§ 781—785 mają odpowiednie zastosowanie do ograniczonej odpowiedzialności, zachodzącej według § 1489 kodeksu cywilnego, a postanowienia w ust. 1. § 780 i w §§ 781, 785 do ograniczonej odpowiedzialności, zachodzącej według §§ 419, 1480, 1504, 2187 kodeksu cywilnego.

§ 811. Następujące rzeczy nie ulegają zajęciu:

1. ubrania, łóżka, pościel i bielizna, sprzęty domowe i kuchenne, w szczególności piece do ogrzewania i gotowania, o ile te przedmioty są niezbędne do użytku dłużnika lub dla utrzymania odpowiedniego gospodarstwa domowego;
2. środki spożywcze, środki do ogrzewania i oświetlenia, potrzebne dłużnikowi, jego rodzinie i jego służbie na cztery tygodnie, lub gdy takich zapasów na przeciąg dwóch tygodni niema, a dostarczenie ich na ten okres czasu nie jest zapewnione, kwota pieniężna potrzebna dla ich nabycia;
3. Jedna krowa dojna albo według wyboru dłużnika zamiast niej dwie kozy lub dwie owce wraz z zapasami żywności i podściółki, potrzebnymi dla utrzymania i na ściółkę dla nich na cztery tygodnie lub gdy takich zapasów na przeciąg dwóch tygodni niema, kwota pieniężna potrzebna dla ich nabycia, o ile wymienione zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia dłużnika, jego rodziny i jego służby;
4. u osób, prowadzących gospodarstwo rolne, potrzebne dla prowadzenia gospodarstwa narzędzia i bydło wraz z koniecznym nawozem, oraz płody gospodarstwa rolnego, o ile są potrzebne dla dalszego prowadzenia gospodarstwa do czasu, kiedy prawdopodobnie uzyska się takie same lub podobne płody;
5. u artystów, rzemieślników, robotników przemysłowych i innych osób czerpiących zarobki z pracy ręcznej lub innych osobistych świadczeń, przedmioty niezbędne dla dalszego osobistego zatrudnienia zarobkowego;
6. u wdów i małoletnich spadkobierców osób wymienionych pod 1, 5, jeżeli prowadzą dalej interes zarobkowy przez zastępcę na swój rachunek, przedmioty niezbędne dla dalszego osobistego prowadzenia interesu przez zastępcę;
7. u oficerów, oficerów marynarki, urzędników, duchownych, nauczycieli w publicznych zakładach naukowych, adwokatów, notariuszów, jak również u lekarzy i akuszerów, przedmioty potrzebne dla sprawowania obowiązków lub wykonywania zawodu oraz przyzwoita odzież;
8. u oficerów, lekarzy wojskowych, oficerów marynarki, urzędników, duchownych, lekarzy i nauczycieli w pu-

- blicznych zakładach naukowych, kwota pieniężna, która równa się niepodlegającej zajęciu części dochodów służbowych lub emerytury za czas od zajęcia do najbliższego terminu wypłaty płacy lub emerytury;
9. sprzęty, naczynia i towary niezbędne dla prowadzenia apteki;
 10. książki, przeznaczone do użytku dłużnika i jego rodziny w kościele lub w szkole lub w innym zakładzie naukowym lub też do nabożeństwa domowego;
 11. używane przy prowadzeniu domu i zawodu książki, papiery familijne, oraz obrączki ślubne, ordery i odznaki honorowe;
 12. sztuczne członki, okulary i inne środki pomocnicze, konieczne z powodu ułomności cielesnej, o ile przedmioty te są przeznaczone do użytku dłużnika lub jego rodziny;
 13. przedmioty przeznaczone do bezpośredniego użytku na pochowanie ciała.

§ 812. Nie powinno się zajmować przedmiotów, należących do zwykłych sprzętów domowych i używanych w gospodarstwie domowym dłużnika, jeżeli jest bezwzględnie widocznem, że z ich spieniężenia otrzyma się tylko taką cenę kupna, która nie stoi w żadnym stosunku do ich wartości.

§ 813. Przy zajmowaniu u osób, trudniących się gospodarstwem rolnem, pól, nie oddzielonych jeszcze od gruntu, oraz przy zajmowaniu przedmiotów, wymienionych pod 1, 4 § 811, powinno się wezwać biegłego w zakresie gospodarstwa rolnego, o ile przyjąć należy, że wartość przedmiotów, które ma się zająć, przewyższa kwotę tysiąca złotych.

W jakich przypadkach powinno się wezwać biegłego przy mniejszej wartości, postanawia zarząd wymiaru sprawiedliwości (Landesjustizverwaltung).

§ 816. Przetargu zajętych rzeczy nie wolno odbyć przed upływem tygodnia od dnia zajęcia, o ile wierzyciel i dłużnik nie zgodzą się na wcześniejszy przetarg lub o ile tenże nie jest potrzebnym dla uniknięcia niewspółmiernych kosztów dłuższego przechowania.

Przetarg dokonywa się w gminie, w której nastąpiło zajęcie, o ile wierzyciel i dłużnik nie zgodzą się na inne miejsce.

Czas i miejsce przetargu należy ogłosić publicznie, wraz z ogólnem oznaczeniem rzeczy, które mają być sprzedane.

Przy przetargu mają odpowiednie zastosowanie przepisy zd. 1, ust. 1. i 2. § 1239 kodeksu cywilnego.

§ 817. Trzykrotne wywołanie powinno poprzedzać przybicie targu dla największej ofiarującego; przepisy § 156 kodeksu cywilnego mają zastosowanie.

Rzecz, co do której nastąpiło przybicie targu, wolno wydać tylko za zapłatą w gotówce.

Jeżeli najwięcej ofiarujący nie żądał wydania mu rzeczy za zapłatą ceny kupna w czasie ustanowionym w warunkach licytacyjnych lub w braku takiego ustanowienia przed końcem terminu przetargu, należy rzecz tę powtórnie sprzedać z przetargu. Najwięcej ofiarującego nie dopuszcza się do wnoszenia dalszej oferty; odpowiada on za niedobór, do nadwyżki zaś nie może rościć pretensji.

§ 818. Przetarg zostaje umorzony, skoro uzyskana kwota wystarcza na zaspokojenie wierzyciela i na pokrycie kosztów egzekucji.

§ 830. Dla zajęcia wierzytelności, dla której istnieje hipoteka, wymaganem jest oprócz uchwały o zajęciu także wydanie wierzycielowi listu hipotecznego. Jeżeli wydanie uskutecznia się w drodze egzekucji, uważa się je za dokonane, skoro komornik sądowy odbierze list celem doręczenia go wierzycielowi. Jeżeli udzielenie listu hipotecznego jest wykluczone, potrzebny jest wpis zajęcia do księgi wieczystej; wpis następuje na podstawie uchwały o zajęciu.

Jeżeli uchwałą o zajęciu doręczono dłużnikowi dłużnika przed wydaniem listu hipotecznego lub przed wpisem zajęcia, uważa się zajęcie za dokonane wobec dłużnika a dłużnika względem osoby trzeciej od chwili doręczenia.

Przepisy niniejsze nie mają zastosowania, o ile chodzi o zajęcie roszczeń do świadczeń wymienionych w § 1159 kodeksu cywilnego. To samo obowiązuje przy hipotece zabezpieczającej w wypadku przewidzianym w § 1187 kodeksu cywilnego o zajęciu wierzytelności głównej.

§ 837. Dla przekazania zajętej wierzytelności, dla której istnieje hipoteka, wystarcza wydanie wierzycielowi uchwały o przekazaniu. Jeżeli udzielenie listu hipotecznego jest wykluczone, potrzebny jest dla uzyskania przekazania w miejsce zapłaty wpis przekazania do księgi wieczystej; wpis następuje na podstawie uchwały o przekazaniu.

Przepisy niniejsze nie mają zastosowania, o ile chodzi o przekazanie roszczeń do świadczeń, wymienionych w § 1159 kodeksu cywilnego. To samo obowiązuje przy hipotece zabezpieczającej w wypadku przewidzianym w § 1187 kodeksu cywilnego względnie przekazania wierzytelności głównej.

Przy istnieniu hipoteki zabezpieczającej tego rodzaju, jaki jest wskazany w § 1190 kodeksu cywilnego, można zająć i przekazać wierzytelność główną według ogólnych przepisów, jeśli wierzyciel w miejsce zapłaty żąda przekazania mu wierzytelności bez hipoteki.

§ 841. Wierzyciel, który o wierzytelność skarży, obowiązany jest oznajmić dłużnikowi spór, o ile nie jest wymagane doręczenie zagranicą lub przez obwieszczenie publiczne.

§ 842. Wierzyciel, który zwleka ze ściąganiem przekazanej mu do ściągnięcia wierzytelności, odpowiada przed dłużnikiem za powstałą stąd szkodę.

§ 843. Wierzyciel bez uszczerbku dla swego roszczenia może zrzec się praw nabytych wskutek zajęcia roszczenia i przekazania go do ściągnięcia. — Zrzeczenie uskutecznia się zapomocą oświadczenia, które należy doręczyć dłużnikowi. Oświadczenie to należy doręczyć również dłużnikowi dłużnika.

§ 851. W braku szczególnych przepisów wierzytelność ulega zajęciu tylko o tyle, o ile może być przeniesiona.

Wierzytelność, która według § 399 kodeksu cywilnego ulega przeniesieniu, może być zajęta i przekazaną do ściągnięcia o tyle, o ile dłużny przedmiot może ulec zajęciu.

§ 852. Roszczenie o zachówek ulega zajęciu tylko wówczas, gdy je przyznano w umowie lub gdy jest już prawnie zawisłe.

To samo stosuje się do roszczenia, przysługującego według § 528 kodeksu cywilnego darującemu o zwrot daru.

§ 853. Jeżeli wierzytelność pieniężną zajęto na rzecz kilku wierzycieli, dłużnik dłużnika ma prawo, a na żądanie wierzyciela, któremu wierzytelność przekazano, ma obowiązek, przy doniesieniu o stanie sprawy i wręczeniu doręczonych sobie uchwał zdepotować dłuższą kwotę w tym sądzie powiatowym, którego uchwała najpierw została jemu doręczona.

§ 854. Jeżeli roszczenie dotyczące ruchomej rzeczy zmysłowej, zajęto na rzecz kilku wierzycieli, dłużnik dłużnika ma prawo, a na żądanie wierzyciela, któremu wierzytelność przekazano, ma obowiązek, przy doniesieniu o stanie sprawy i wręczeniu doręczonych sobie uchwał wydać ową rzecz temu komornikowi sądowemu, który jest upoważniony do przyjęcia rzeczy w myśl uchwały najpierw mu doręczonej. Jeżeli wierzyciel nie wyznaczył takiego komornika sądowego, na wniosek dłużnika dłużnika zamianuje komornika sądowego sąd powiatowy tego miejsca, w którym rzecz ma być wydana.

Jeżeli uzyskana kwota nie wystarczy na pokrycie wierzytelności, a wierzyciel, na którego rzecz dokonano drugiego lub późniejszego zajęcia, żąda bez pozwolenia reszty zainteresowanych wierzycieli, by rozdział przeprowadzono inaczej, niż według kolejności zajęć, komornik sądowy, składając osiągniętą cenę, winien donieść o stanie sprawy temu sądowi powiatowemu, którego uchwała najpierw została dłużnikowi dłużnika doręczona. Do tego doniesienia należy dołączyć pisma, odnoszące się do postępowania.

W taki sam sposób należy postąpić, gdy zajęcia dokonano równocześnie na rzecz kilku wierzycieli.

§ 855. Jeżeli roszczenie dotyczy nieruchomości, dłużnik dłużnika ma prawo, a na żądanie wierzyciela, któremu wierzytelność przekazano, ma obowiązek, przy doniesieniu o stanie sprawy i wręczeniu doręczonych sobie uchwał, wydać ową rzecz sekwestratorowi zamianowanemu lub na jego wniosek zamianować się mającemu przez ten sąd powiatowy, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

§ 856. Każdy wierzyciel, któremu roszczenie przekazano, ma prawo wytoczyć skargę przeciwko dłużnikowi dłużnika o dopełnienie ciążących na nim według przepisów §§ 853—855 obowiązków.

Każdy wierzyciel, na rzecz którego zajęto roszczenie, może w każdym stadium sporu przyłączyć się do powoda jako uczestnik sporu.

Dłużnik dłużnika winien wezwać na termin do rozprawy ustnej wierzycieli, którzy skargi nie wytoczyli i nie przyłączyli się do powoda.

Rozstrzygnięcie, wydane w sporze co do roszczenia wytoczonego w skardze, jest skuteczne dla wszystkich i przeciwko wszystkim wierzycielom.

Dłużnik dłużnika nie może powołać się na korzystne dlań rozstrzygnięcie wobec wierzyciela, którego na termin wyznaczony do ustnej rozprawy nie wezwał, mimo że powinien to być uczynić.

§ 858. Do egzekucji z udziału do okrętu, zapisanego do rejestru okrętowego (udział okrętowy), mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 857 z następującymi zmianami.

Jako sąd wykonawczy właściwym jest ten sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się port ojczysty lub miejsce przynależności okrętu.

Do wniosku o zarządzenie sprzedaży udziału należy dołączyć wyciąg z rejestru okrętowego, zawierający wszystkie wpisy dotyczące udziału; wyciąg nie może być dawniejszy, niż z przed tygodnia.

Uchwałę o zajęciu należy doręczyć pełnomocnikowi spółki okrętowej („Korrespondentreeđer“); zajęcie staje się skutecznem również od chwili tego doręczenia.

Sąd wykonawczy powinien zawiadomić bezzwłocznie władzę rejestrową o wydaniu uchwały o zajęciu.

Jeżeli z wyciągu rejestru okrętowego okaże się, że udział jest obciążony prawem zastawu, przysługującym komu innemu, a nie wierzycielowi prowadzącemu egzekucję, należy nakazać zdeponowanie ceny kupna. W tym wypadku rozdział uzyskanej kwoty uskuteczni się według postanowień §§ 873—882; wierzytelności, dla których zostało zapisane prawo zastawu na udziale, należy przyjąć do planu podziału według treści rejestru okrętowego.

§ 859. Udział spółnika w majątku spółki, zawartej według § 705 kodeksu cywilnego, ulega zajęciu. Udział spółnika w poszczególnych przedmiotach należących do majątku spółki, nie ulega zajęciu.

Te same przepisy stosują się do udziału współspadkobiercy w spadku i w poszczególnych przedmiotach, należących do spadku.

§ 860. Przy stanie majątku podlegającym ogólnej wspólności majątkowej, wspólności dorobku lub wspólności mienia ruchomego, udział jednego z małżonków w mieniu łącznym lub w poszczególnych przedmiotach do niego należących nie ulega zajęciu. To samo stosuje się przy trwającej nadal wspólności majątkowej do udziałów pozostałego przy życiu małżonka oraz potomków.

Po ustaniu wspólności udział w mieniu łącznym osoby, mającej doń prawo, ulega zajęciu na rzecz wierzyciela.

§ 861. Przy stanie majątku podlegającym zarządowi i pobieraniu użytków, prawo przysługujące mężowi do mienia wniesionego, nie ulega zajęciu. Uzyskane przez męża owoce mienia wniesionego nie ulegają zajęciu, o ile są potrzebne do wypełnienia zobowiązań męża, wskazanych w §§ 1384—1387 kodeksu cywilnego, do wypełnienia ciążącego na nim w myśl ustawy obowiązku dania utrzymania swej żonie, swej poprzedniej żonie lub swym krewnym i do opędzenia swego własnego utrzymania, odpowiadającego jego stosunkom.

Opozycję według § 766 może wnieść także żona.

§ 862. Prawo przysługujące ojcu lub matce do majątku dziecka na mocy należnego rodzicom pobierania użytków, nie ulega zajęciu. To samo stosuje się do roszczeń, przysługujących im według §§ 1655, 1656 kodeksu cywilnego, dopóki te roszczenia nie są wymagalne.

Do zajęcia owoców, uzyskanych przez ojca lub matkę na mocy przysługującego rodzicom prawa do pobierania użytków, przepisy zd. 2. ust. 1. § 861 mają odpowiednie zastosowanie z tem zastrzeżeniem, że roszczenia, oznaczone w §§ 1655, 1656 kodeksu cywilnego, gdy są wymagalne, uważane są narówni z uzyskanymi owocami.

Opozycję według § 766 może wnieść także dziecko.

§ 863. Jeżeli dłużnik jako spadkobierca, jest według § 2338 kodeksu cywilnego ograniczony przez ustanowienie spadkobiercy następnego, użytki ze spadku nie ulegają zajęciu o ile są potrzebne do wypełnienia ciążącego na dłużniku z mocy ustawy zobowiązania dania odpowiadającego stanowi utrzymania swej żonie, swej poprzedniej żonie albo swym krewnym i do opędzenia swego utrzymania, odpowiadającego jego stosunkom. To samo stosuje się do roszczenia o czysty dochód roczny, gdy dłużnik wedle § 2338 kodeksu cywilnego został ograniczony przez mianowanie wykonawcy testamentu.

Zajęcie jest dopuszczalne bez ograniczenia, gdy jest poszukiwane roszczenie wierzyciela spadku albo prawo, mające skutki również wobec spadkobiercy następnego lub wykonawcy testamentu.

Przepisy te mają odpowiednie zastosowanie, gdy udział potomka w mieniu łącznym należącym do trwającej nadal małżeńskiej wspólności majątkowej, ulega wedle ust. 2. § 1513 kodeksu cywilnego ograniczeniu tego rodzaju, jaki jest podany w ust. 1.

§ 900. Postępowanie rozpoczyna się na skutek wniosku wierzyciela o wyznaczenie terminu do złożenia przysięgi wyjawienia. Do wniosku należy dołączyć tytuł wykonawczy oraz inne dokumenty, z których wynika obowiązek dłużnika do złożenia przysięgi.

Obecność wierzyciela na terminie nie jest wymagana.

Jeżeli dłużnik zaprzecza obowiązku złożenia przysięgi, sąd winien przez uchwałę rozstrzygnąć tę opozycję. Złożenie przysięgi następuje dopiero po uprawomocnieniu się rozstrzygnięcia; sąd wykonawczy może jednak nakazać złożenie przysięgi przed uprawomocnieniem się, jeżeli wcześniejszą opozycję prawomocnie już odrzucono.

§ 901. Jeżeli dłużnik nie stawia się na terminie wyznaczonym dla złożenia przysięgi, albo jeśli bezpodstawnie odmówi jej złożenia, sąd na wniosek winien zarządzić areszt dłużnika celem zniewolenia go do złożenia przysięgi.

§ 902. Zaaresztowany dłużnik może każdego czasu żądać w sądzie powiatowym miejsca aresztu, aby od niego odebrano przysięgę. Takiemu wnioskowi należy bezzwłocznie zadość uczynić.

Po złożeniu przysięgi dłużnika uwalnia się z aresztu i uwiadamia o tem wierzyciela.

§ 903. Dłużnik, który złożył wymienioną w § 807 przysięgę, ma tylko wtedy obowiązek do złożenia jeszcze raz przysięgi także wobec innego wierzyciela, gdy uwiarogodniono, że nabył on później majątek.

Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli od złożenia przysięgi upłynęło pięć lat.

§ 904. Areszt nie ma być stosowany:

1. względem członków Sejmu i Senatu w czasie trwania sesji, o ile Sejm lub Senat nie zatwierdzi wykonania (gegen Mitglieder, einer deutschen Gesetzgebenden Versammlung während der Sitzungsperiode, sofern nicht die Versammlung die Vollstreckung genehmigt.)
2. względem osób wojskowych, należących do zmobilizowanej części wojska lub do załogi powołanego do służby statku wojennego;

3. względem szypra, marynarzy, służby okrętowej i wszystkich osób zatrudnionych na okręcie, gdy okręt gotów jest do odpłynięcia (gotów do żeglugi).

§ 905. Areszt przerywa się:

1. względem członków Sejmu i Senatu na czas trwania sesji, o ile Sejm lub Senat zarządzi uwolnienie (gegen Mitglieder einer deutschen gesetzgebenden Versammlungen für die Dauer der Sitzungsperiode, wenn die Versammlung die Freilassung verlangt);
2. względem osób wojskowych, powołanych do zmobilizowanej części wojska lub do powołanego do służby statku wojennego, na czas trwania tych stosunków.

§ 906. Nie można wykonać aresztu względem dłużnika, którego zdrowie przez wykonanie aresztu byłoby narażone na bezpośrednie i poważne niebezpieczeństwo, dopóki stan taki trwać będzie.

§ 907. Areszt wykonywa się w pomieszczeniu, w którym równocześnie nie znajdują się więźniowie pozostający pod śledztwem i skazani.

§ 908. Sąd, zarządzając areszt, winien wydać nakaz zaaresztowania, w którym należy wymienić wierzyciela, dłużnika i powód zaaresztowania.

§ 909. Zaaresztowania dłużnika dokonywa komornik sądowy. Nakaz aresztowania musi być okazany dłużnikowi przy aresztowaniu i na żądanie udzielony w odpisie.

§ 910. Przed aresztowaniem urzędnika, duchownego lub nauczyciela w publicznych zakładach naukowych, komornik sądowy winien donieść o tem władzy przełożonej (co do sędziów p. art. 79 ust. konst.). Zaaresztowania wolno tylko wówczas dokonać, gdy władza przełożona postara się o służbowe zastępstwo dłużnika. Władza jest obowiązana bezzwłocznie wydać odpowiednie zarządzenia i zawiadomić o tem komornika sądowego.

§ 911. Wierzyciel winien z miesiąca na miesiąc płacić z góry koszty spowodowane aresztem łącznie z kosztami utrzymania. Niedopuszczalnem jest przyjęcie dłużnika do aresztu, jeśli nie złożono zapłaty przynajmniej za jeden miesiąc. Jeżeli zapłaty nie wniesiono ponownie najpóźniej do południa ostatniego dnia, za którą ją uiszczono, należy z urzędu zwolnić dłużnika z aresztu. Względem dłużnika, którego zwolniono z aresztu z tego powodu lub bez jego współdziałania na wniosek wierzyciela, nie można zastosować ponownie aresztu na wniosek tego samego wierzyciela.

§ 912. Jeżeli areszt ma być wykonany względem osoby wojskowej, należącej do armii czynnej lub do czynnej marynarki, sąd winien wezwać o wykonanie władzę wojskową.

§ 913. Areszt nie może przekraczać sześciu miesięcy. Po upływie sześciu miesięcy zwalnia się dłużnika z aresztu z urzędu.

§ 914. Dłużnika, względem którego wykonano już areszt sześciomiesięczny z powodu odmówienia złożenia przysięgi wyjawienia wymienionej w § 807, można na wniosek innego wierzyciela ponownie zniewolić za pomocą aresztu do złożenia przysięgi tylko wtedy, gdy będzie uwiarogodnione, iż dłużnik nabył później majątek.

Przepis ten nie ma zastosowania, gdy od ukończenia aresztu upłynęło pięć lat.

§ 915. Sąd wykonawczy winien prowadzić wykaz tych osób, które złożyły przed nim przysięgę wyjawienia, wskazaną w § 807 lub względem których zarządzono areszt z powodu odmówienia przysięgi. Jeżeli areszt trwał sześć miesięcy, o wykonaniu jego należy uczynić wzmiankę w wykazie.

Jeżeli od końca roku, w którym skutecznie wpis w rejestrze, upłynęło pięć lat, należy wpis wykreślić w ten sposób, że nazwisko się wymaże albo rejestr się zniszczy.

Każdemu rejestr wolno przeglądać, nadto sekretarz sądowy na wniosek winien udzielać wiadomości o istnieniu lub niestnieniu wpisu.

§ 930. Wykonanie aresztu na majątku ruchomym skutecznia się przez zajęcie. Zajęcie dokonywa się wedle tych samych zasad jak każde inne zajęcie, i ustanawia ono prawo zastawu ze skutkami w § 804 wymienionymi. Dla zajęcia wierzycielności właściwym jest sąd aresztu jako sąd egzekucyjny.

Pieniądze zajęte, oraz suma, przypadająca wierzycielowi z uzyskanej kwoty na podstawie postępowania działowego, będą zdeponowane.

Sąd wykonawczy na wniosek może nakazać, aby zmysłową rzecz ruchomą sprzedano w drodze przetargu, a uzyskaną kwotę zdeponowano, jeżeli grozi jej niebezpieczeństwo znacznego obniżenia wartości lub jeżeli jej przechowanie spowodowałoby niewspółmiernie wysokie koszty.

Skorowidz ustaw i rozporządzeń.

	str.
Rozporządzenie z dnia 15 listopada 1899 r. w sprawie przymusowego ściągania należności pieniężnych w drodze administracyjnej (zb. ust. pruskich str. 545)	7
Instrukcja do powyższego rozporządzenia z dnia 20 listopada 1899 r.	25
Ordynacja podatkowa Rzeszy (Reichsabgabenordnung) z dnia 13 grudnia 1919 (Dz. U. Rzeszy str. 1993); wyciąg zawierający przepisy o egzekucyjnym ściąganiu podatków państwowych	69
Instrukcja Ministerstwa skarbu z 26 czerwca 1922 r. (Dz. Urz. Min. Skbu Nr. 17, poz. 261); wyciąg zawierający przepisy o prowadzeniu rachunkowości podatków bezpośrednich (rachunkowość poborców (sekwestratorów) skarbowych	83
Ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, p. 164); wyciąg zawierający przepisy o zajęciu uposażenia funkcjonariuszów państwowych	93
Ustawa z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195); wyciąg zawierający przepis o zajęciu renty inwalidzkiej i pozostałych	93
Ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz 46); wyciąg zawierający przepisy o zajęciu zaopatrzenia emerytalnego.	93
Ustawa z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312).	94
Ustawa o postępowaniu cywilnem; wyciąg zawierający przepisy mające zastosowanie w administracyjnem postępowaniu egzekucyjnem	96

I. Dodatek

do przepisów o przymusowym postępowaniu
w drodze administracyjnej.

INSTRUKCJA

o przymusowym ściąganiu państwowych podatków i opłat tudzież
innych należności skarbowych.

§ 1.

Przymusowe ściąganie zaległych państwowych podatków bezpośrednich, dodatków samorządowych do tych podatków, opłat i innych należności skarbowych przez skarbowe władze egzekucyjne w drodze administracyjnej, wykonywane być winno na podstawie niniejszej instrukcji.

W razie poruczenia egzekucji powyższych należności samorządom gminnym lub powiatowym, organa egzekucyjne tych samorządów stosować się winny również do niniejszej instrukcji.

§ 2.

Władzami egzekucyjnymi I. instancji są urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych. Do nich należy egzekwowanie należności określonych w § 1 niniejszej instrukcji zarówno przez te władze wymierzanych, jakoteż ściąganych na żądanie innych właściwych władz wymiarowych i egzekucyjnych.

Do władz egzekucyjnych I. instancji należy czuwanie nad prawidłowym i zgodnym z obowiązującymi przepisami wykonywaniem czynności egzekucyjnych.

Organami wykonawczymi władz egzekucyjnych są sekwestраторowie i inni urzędnicy tych władz, działający na podstawie udzielonego im upoważnienia do wykonywania czynności egzekucyjnych.

Jeżeli pobór i egzekucję należności skarbowych (§ 1 nin. instr.) poruczono związkom samorządowym, są one organami wykonawczymi do poboru i egzekucji tych należności.

W stosunku do włościan na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, wykonanie wszelkiego rodzaju czynności egzekucyjnych należy do obowiązków wójta gminy.

§ 3.

Władzami egzekucyjnymi II. instancji są Izby skarbowe, do których należy nadzór nad wykonywaniem czynności egzekucyj-

nych przez władze I. instancji, oraz rozstrzyganie zażaleń w przedmiocie naruszenia przepisów egzekucyjnych przez władze egzekucyjne I. instancji.

Zażalenia wnoszone być winny do tej władzy egzekucyjnej I. instancji, której organa egzekucyjne dopuściły się naruszenia obowiązujących przepisów.

§ 4.

Każdy organ egzekucyjny winien być zaopatrzony w legitymację służbową, uprawniającą do wykonywania czynności egzekucyjnych i pisemny nakaz wykonania egzekucji. Każda legitymacja winna być opatrzona pieczęcią urzędową odnośnej władzy egzekucyjnej i podpisem Naczelnika teje.

Skoro organ egzekucyjny przestaje stale pełnić służbę egzekucyjną, należy legitymację od niego odebrać.

§ 5.

Bez tytułu egzekucyjnego nie wolno przeprowadzać egzekucji.

Tytułami egzekucyjnymi są nakazy lub wezwania płatnicze na podatki, opłaty i inne należności skarbowe, prawomocne orzeczenia karne, rozstrzygnięcia i orzeczenia władz skarbowych, na podstawie których należność staje się dojrzałą do egzekucji.

§ 6.

Czynności egzekucyjne należy wykonywać tylko w porze dziennej i w dniach powszednich.

W dniach niedzielnych i świątecznych, stosownie do religijnego wyznania dłużnika, egzekucji nie należy prowadzić.

W wyjątkowych wypadkach nagłej potrzeby można wykonać czynność egzekucyjną w nocy lub w dzień świąteczny, jednak tylko za uprzedniem specjalnem zezwoleniem władzy egzekucyjnej.

§ 7.

Jeżeli czynność egzekucyjna wykonaną być ma w obrębie stacji kolejowych, portów państwowych, zabudowań wojskowych lub policyjnych, winien organ egzekucyjny przed rozpoczęciem czynności porozumieć się z właściwą władzą kolejową, portową, wojskową, względnie policyjną, celem wyznaczenia przez nią przedstawiciela.

§ 8.

Organa egzekucyjne winny pełnić swą służbę z powagą, w sposób najszybciej prowadzący do celu, bacząc na to, aby egzekwowany dłużnik nie doznał niepotrzebnej szkody. W czasie swej czynności mają unikać zbędnych rozmów oraz użycia zwrotów i uwag mogących drażnić płatnika.

§ 9.

O ile cel egzekucji tego wymaga, są organa egzekucyjne upoważnione do przeszukiwania mieszkania dłużnika egzekwowanego i schowków tam się znajdujących.

W celu dokonania egzekucji wolno im nakazać otworenie zamkniętych drzwi domowych i pokojowych, tudzież zamkniętych schowków.

Obowiązkiem Naczelnika władz egzekucyjnych jest pouczyć organa egzekucyjne szczegółowo o tych uprawnieniach.

§ 10.

Z mocy postanowień art. 8 ustawy z 14. XII. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5 p. 37 z 1924 r.) mają prawo organa egzekucyjne zwrócić się do organów Policji Państwowej lub wszelkich innych organów państwowych i samorządowych o udzielenie pomocy czynnej, ilekroć organa egzekucyjne same własnymi środkami nie mogą dokonać czynności służbowych.

Organ egzekucyjny jest obowiązany wezwać interwencji funkcjonariusza miejscowej Policji, aby był obecny przy czynności egzekucyjnej:

- 1) gdy zewnętrzne drzwi domu, w którym egzekucja ma być dokonana, są zamknięte i odmówiono ich otworzenia;
- 2) gdy nie otworzono drzwi pokojów wewnętrznych, lub odmówiono otworzenia zamków od zamkniętych pomieszczeń i schowków;
- 3) gdy czynność egzekucyjna odbywa się w nieobecności dłużnika egzekwowanego, a nie ma żadnej dorosłej osoby należącej do rodziny lub domowników, ani też osoby, która sprawuje dozór nad mieszkaniem lub lokalem tegoż;
- 4) jeżeli organowi egzekucyjnemu stawiane są przeszkody niewłaściwym zachowaniem się lub oporem egzekwowanego dłużnika lub innej osoby, obecnej podczas wykonywania czynności egzekucyjnej, albo gdy zachodzi wypadek gwałtu publicznego.

§ 11.

O wypadkach gwałtu publicznego lub stawiania oporu czynnego, winien organ egzekucyjny niezwłocznie donieść swej bezpośredniej władzy egzekucyjnej, której obowiązkiem jest poczynić dalsze odpowiednie zarządzenia, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

§ 12.

Jeżeli zamierzone jest użycie interwencji organów bezpieczeństwa publicznego, ma organ egzekucyjny zwrócić się o pomoc do najbliższego posterunku Policji Państwowej.

§ 13.

Jeżeli organ egzekucyjny nie mógł wykonać czynności egzekucyjnej wskutek przeszkód od siebie niezawisłych, winien o tem niezwłocznie zawiadomić władzę egzekucyjną, dołączając odnośne akta egzekucyjne i podając przyczyny niemożności przeprowadzenia egzekucji. Władza egzekucyjna po zbadaniu stanu sprawy wydać ma stosowne dalsze zarządzenia.

Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego zostanie stwierdzone, że **bezwzględne ściągnięcie należności spowoduje niewątpliwie ruinę gospodarczą płatnika**, władza egzekucyjna po należytym zbadaniu położenia ekonomicznego płatnika i tylko w wypadku, gdy tenże wniósł odpowiednie przedstawienie, **może wstrzymać egzekucję** lub ją ograniczyć do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego wyżej skutku.

O każdym takim wstrzymaniu lub ograniczeniu egzekucji, zawiadomi władza egzekucyjna niezwłocznie przełożoną Izbę Skarbową, dołączając akta sprawy .

Izba Skarbowa winna natychmiast bądź powziąć decyzję własną władzą, bądź przedstawić sprawę do decyzji Ministerstwa Skarbu.

§ 14.

Jeżeli dłużnik zmarł przed wykonaniem u niego egzekucji, ma organ egzekucyjny zaniechać egzekucji i donieść o tem władzy egzekucyjnej, która wyda zarządzenie celem ściągnięcia należności od osób wchodzących w prawa zmarłego.

§ 15.

Jeżeli ma być wdrożoną egzekucja przeciw Spółce, która nie posiada majątku ruchomego, ma władza egzekucyjna zbadać w rejestrze handlowym, czy i które osoby odpowiadają majątkiem swoim za zobowiązania spółki i stosownie do wyniku, zarządzić egzekucję na majątku spółników, osobiście odpowiedzialnych swym majątkiem .

W wypadkach wątpliwych należy zasięgnąć opinii właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

§ 16.

Skarbowe władze egzekucyjne mają prawo przeprowadzenia we własnym zakresie działania następujących rodzajów egzekucji:

1) upomnienia, zajęcia i oszacowania oraz sprzedaży ruchomości dłużnika;

2) zajęcia pretensji dłużnika lub innych jego praw u osób trzecich, o ile te pretensje lub prawa nie są hipotecznie zabezpieczone. Na obszarze b. dzielnicy austriackiej dozwolone jest to tylko w drodze sądowej;

3) sekwestracji dochodów z nieruchomości czyli przymusowego zarządu nieruchomości dłużnika. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej i w b. rosyjskiej z wyłączeniem obszaru b. Królestwa Kongresowego dozwolone jest to tylko w drodze sądowej.

Wszelkie inne kroki egzekucyjne przeprowadzać mogą władze skarbowe tylko przy pomocy właściwych Sądów.

§ 17.

Władze egzekucyjne obowiązane są natychmiast po upływie terminu płatności wezwać (upomnieć) płatników do zapłaty zaległości, pod rygorem przymusowego ściągnięcia tychże, w razie nieuiszczenia ich w terminie 14-dniowym od daty wezwania.

§ 18.

Organa egzekucyjne dokonują zajęcia ruchomości w mieszkaniu lub w zakładach przemysłowych, handlowych i gospodarczych, należących do dłużnika.

Przybywszy na miejsce, winien organ egzekucyjny oznajmić cel swego przybycia, okazać swą legitymację służbową i wezwać dłużnika do zapłaty zaległości.

Organ egzekucyjny ma zaniechać zajęcia: skoro dłużnik zapłaci zaległość do rąk egzekutora, względnie **udowodni uiszczenie zaległości wiarygodnym dokumentem**, jakoto: kwitem kasowym lub pocztowym, — albo skoro udowodni przedłożeniem rozporządzenia właściwej władzy, że zaległość została umorzona, odroczo-
na lub rozłożona na ratałne spłaty.

§ 19.

Zajęcie ma być dokonane w takim rozmiarze, jaki jest potrzebny do pokrycia zaległości wraz z karami i odsetkami za zwłokę oraz z kosztami egzekucyjnymi.

Zajęcie ma być zaniechane, skoro niema widoków, że gotówka uzyskana ze sprzedaży zająć się mających przedmiotów pokryje koszty egzekucyjne.

§ 20.

Przez majątek ruchomy podlegający zajęciu rozumieć należy rzeczy fizyczne, które nie stanowią na zasadzie przepisów obowiązującego prawa cywilnego nieruchomości z natury swej lub z przeznaczenia swego, a które są własnością dłużnika i znajdują się w jego przechowaniu i posiadaniu, lub które wprowadzie są w posiadaniu lub przechowaniu innej osoby, jednak są własnością dłużnika.

Uwaga: Pojęcie rzeczy ruchomych i nieruchomych określają: § 293 i nast. austr. Kod. Cyw., art. 527 i nast. Kod. Cyw. Król. Kongr., art. 383 i nast. rosyj. prawa cyw. Cz. I T. X Zb. Praw, § 90. i nast. niem. Kod. Cyw.

§ 21.

Nie wolno zajmować ruchomości, które z mocy postanowień ustawowych wyłączone są z pod egzekucji.

Wykaz tych przedmiotów uwidoczniiony jest w załączniku do niniejszego §-u.

§ 22.

Egzekucję przeciw opieszałym płatnikom należy przeprowadzić w ten sposób, aby zabezpieczyć interesy Skarbu Państwa, a z drugiej strony uniknąć narażenia egzystencji gospodarce płatników.

W tym celu należy zająć najpierw znajdującą się u płatnika gotówkę, kosztowności, klejnoty, papiery wartościowe i wogóle cenniejsze przedmioty, które łatwo dadzą się przenieść, a rzeczy zbyt kosztowne przed potrzebami. Gdyby takich przedmiotów nie znaleziono, należy zająć inne ruchomości należące do płatnika.

Urządzenie domowe, a w szczególności meble, należy tylko wówczas zajmować, gdy dłużnik niema innego majątku ruchomego, którego zajęcie zabezpieczałoby dostatecznie pretensje Skarbu.

§ 23.

Przy skierowaniu egzekucji na ruchomości, wchodzące w skład gospodarstwa zarobkowego płatnika, należy przestrzegać następujących prawideł:

a) inwentarz żywy i martwy, służący do prowadzenia gospodarstwa rolnego, może ulegać zajęciu tylko w wypadkach, gdy płatnik posiada nadwyżkę inwentarza ponad ilość niezbędną do prowadzenia zwyczajnego gospodarstwa. W żadnym wypadku nie należy zajmować takiego inwentarza, bez którego prowadzenie zwyczajnego gospodarstwa rolnego byłoby niemożliwe, wyjąwszy, gdyby dłużnik wyraził pisemnie zgodę na zajęcie i sprzedaż tegoż.

b) zapasy zboża, siana, słomy i innych ziemiopłodów, niezbędne dla najbliższych zasiewów i utrzymania ludzi roboczych oraz inwentarza roboczego w gospodarstwie rolnem nie ulegają zajęciu, wyjąwszy, gdy dłużnik wyraził pisemnie zgodę na zajęcie i sprzedaż takich zapasów.

Nie ulegają również zajęciu zapasy nawozów.

Ilość inwentarza martwego i żywego oraz zapasów, konieczną do prowadzenia gospodarstwa rolnego, ma w wypadkach wątpliwych ustalić organ egzekucyjny protokólnie, po wysłuchaniu opinii fachowych rzeczoznawców-rolników, uwzględniając warunki gospodarze obiektu.

O ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe, ulegają zajęciu przede wszystkim zapasy **wytworów i towarów**, a w braku tychże lub w razie niewystarczalności tychże na zabezpieczenie należności Skarbu, zająć należy inwentarz, jednakże z wyłączeniem urządzenia i przedmiotów, niezbędnie potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 24.

Zajęcie towarów oddanych do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i inn.) należy przedsięwziąć tylko wtedy, gdy skierowanie egzekucji na inny majątek dłużnika było bezskuteczne, lub gdy zebrane przez władzę egzekucyjną dane o majątku dłużnika wskazują, że bez zastosowania tego środka, ściągnięcie należności skarbowej byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione.

Organa egzekucyjne winny przestrzegać przytem, aby zajęcie przesyłek nie następowało podczas transportu, lecz było dokonywane przed wysłaniem ich przez stację lub przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłek do stacji przeznaczenia.

Przedmioty ulegające zepsuciu lub tracące na wartości wskutek ich dłuższego przechowywania, albo przedmioty, których przechowywanie byłoby połączone z kosztami niewspółmiernie wysokimi w stosunku do ich wartości, należy zajmować tylko w braku innych przedmiotów podlegających zajęciu.

§ 25.

Wszystkie protokoły zajęcia ruchomości, dokonanego przez organa skarbowe, a nie przez organa samorządowe, winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem Naczelnika Władzy egzekucyjnej na dowód, że sprawdził on i w razie potrzeby wyłączył ruchomości nie podlegające egzekucji.

§ 26.

Jeżeli ruchomości dłużnika zostały już zajęte sądownie lub administracyjnie na rzecz osób trzecich, winien organ egzekucyjny, nie przystępując do ich zajęcia uczynić o tem wzmiankę w protokole swej czynności i zdać sprawę władzy egzekucyjnej.

W wypadku powyższym zająć należy tylko te przedmioty, które jeszcze nie zostały zajęte.

§ 27.

Jeżeli przy zajęciu ktokolwiek zarzuca, iż trzecie osoby mają pretensje do przedmiotów, które organ egzekucyjny ma zamiar zająć, a niema innych przedmiotów podlegających zajęciu, winien organ egzekucyjny przeprowadzić zajęcia, lecz zarazem w protokole zajęcia zanotować na podstawie natychmiast wdrożonych dochodzeń, następujące okoliczności:

- a) co do których przedmiotów i na czyją rzecz (imię i nazwisko, oraz miejsce zamieszkania) ogłoszono pretensje o wyłączenie;
- b) jakie dowody (świadkowie, dokumenty i t. p.) żądający wyłączenia ofiarować może w celu wykazania swych pretensji.

Zarazem organ egzekucyjny oznajmić ma dłużnikowi i żądającemu wyłączenie względnie tej osobie, która w imieniu uprawnio-

nego podniosła to żądanie, że względem przedmiotów, których wyłączenie żądano, tak długo nie będą prowadzone dalsze kroki egzekucyjne, aż władza egzekucyjna orzeknie o tem roszczeniu.

Protokoły zajęcia spisane starannie z uwzględnieniem powyższych postanowień, należy natychmiast przedkładać administracyjnej władzy egzekucyjnej.

Władza egzekucyjna wdrożyć ma **bezwłocznie** dalsze dochodzenia, zmierzające do zupełnego wyjaśnienia stanu sprawy (żądanie, dokumentów dowodowych i przesłuchanie świadków), i jeżeli żądający wyłączenia wykazał słuszność swych roszczeń za pomocą świadków lub dokumentów, ma władza egzekucyjna natychmiast zarządzić wyłączenie z pod egzekucji dotyczących przedmiotów i o tem bezwłocznie zawiadomić dłużnika oraz osobę żądającą wyłączenia.

Na skargę o wyłączenie, którą zgłoszono już po zajęciu, ma władza egzekucyjna w każdym wypadku natychmiast zarządzić wstrzymanie postępowania egzekucyjnego aż do zbadania stanu sprawy.

Jeżeli żądający wyłączenia, nie podniósłszy poprzednio swych roszczeń w drodze pozasądowej, lub nie wyczekując orzeczenia władzy egzekucyjnej, wniesie skargę do Sądu, należy egzekucję wstrzymać oraz niezwłocznie i bezpośrednio zakomunikować o tem właściwemu oddziałowi Prokuraturji Generalnej przy dołączeniu aktów sprawy.

§ 28.

Równocześnie z zajęciem należy dokonać opisania i oszacowania wartości zajętych przedmiotów i uwidocznic to w protokóle zajęcia.

Każda rzecz zajęta winna być opisana według jej nazwy, rodzaju i znamion odróżniających ją od innych rzeczy tego samego rodzaju, a w miarę potrzeby według wagi i miary, zaś kruszcze i metale szlachetne według próby.

Skrobania w protokóle zajęcia są niedopuszczalne, — winien on być sporządzony czytelnie, bez poprawek i przekreślań. Dłużnik i osoby biorące udział w egzekucji mogą czynić organowi egzekucyjnemu uwagi i proponować zmiany w opisaniu. O ile nie zostaną uwzględnione, winien organ egzekucyjny zanotować w protokóle zajęcia przyczyny nieuwzględnienia zaproponowanych zmian.

Wartość każdego zajętego przedmiotu określi organ egzekucyjny, po wysłuchaniu dłużnika.

W razie sporu co do wartości przedmiotu, należy na żądanie dłużnika i na jego koszt powołać do oszacowania znawców.

Organ egzekucyjny ma przestrzegać, by oszacowania nie dokonywano niewspółmiernie nisko w stosunku do rzeczywistej wartości zajętego przedmiotu.

§ 29.

Zajęte przedmioty po umieszczeniu na nich znaku urzędowego zajęcia w sposób nieszkodliwy, oraz po ostrzeżeniu dłużnika co do skutków karnych, jakie pociąga za sobą usunięcie lub zamiana zajętych przedmiotów, — należy z reguły pozostawić pod jego dozorem lub dozorem zaufania godnej trzeciej osoby, którą wyznaczy organ egzekucyjny.

Przyjęcie pod dozór winno być stwierdzone przez dozorcę podpisem w protokóle zajęcia.

Organ egzekucyjny ma poinformować dozorcę, że nie wolno mu używać rzeczy zajętych, ani ich komu innemu powierzać, lecz że jest obowiązany osobiście mieć nad nimi należytą pieczę.

O ile dozór pociąga za sobą koszty, mają one być pokryte z ceny uzyskanej ze sprzedaży zajętych ruchomości, a jeżeli licytacja nie dojdzie do skutku, pokryć koszty winien bezpośrednio dłużnik.

§ 30.

Zajęte ruchomości należy **niewłócznie** przenieść na skład:

- a) gdy płatnik nie daje rękojmi sumiennego przechowania zajętych ruchomości,
- b) gdy według sprawdzonych informacji, posiadanych przez władzę egzekucyjną, płatnik rozporządza dostatecznymi środkami, lecz uchyla się złośliwie od obowiązku podatkowego,
- c) gdy oddanie ruchomości pod nadzór innych osób nie może być dokonane z braku zaufania do nich,
- d) gdy nikt dozoru przyjąć nie chce, wreszcie,
- e) gdy zachodzi uzasadniona obawa bojkotu akcji egzekucyjnej w miejscu dokonanego zajęcia.

Uniknąć należy w miarę możliwości przenoszenia na skład urządzenia domowego.

W innych wypadkach między dniem zajęcia a dniem ewentualnego przeniesienia ruchomości na skład, ma być zasadniczo zachowany termin trzydniowy.

§ 31.

Protokół zajęcia poza opisaniem i oszacowaniem zajętych przedmiotów (§ 28 instr.) powinien zawierać:

- 1) dokładne oznaczenie czasu i miejsca sporządzenia,
- 2) wyszczególnienie tytułu egzekucyjnego,
- 3) imiona i nazwiska osób, które uczestniczyły w czynności egzekucyjnej z zaznaczeniem, czy zajęcia dokonano w obecności dłużnika, czy też w jego nieobecności, a także w obecności jakich świadków względnie rzeczoznawców,
- 4) podpisy osób biorących udział w egzekucji z nadmienieniem, że protokół podpisany został po odczytaniu go obecnym,

5) podpis osoby, której oddano zajęte przedmioty pod dozór. Jeżeli nie uczyniono zadość jednemu z powyższych warunków, należy w protokóle podać przyczyny.

§ 32.

Organ egzekucyjny po dokonaniu zajęcia i oszacowaniu oznaczy termin sprzedaży zajętych ruchomości, czas i miejsce dokonać się mającej licytacji, przyczem ma mieć na względzie najkorzystniejsze dla dłużnika warunki.

§ 33.

Termin sprzedaży zajętych ruchomości nie może być wcześniej wyznaczony jak po upływie **trzech tygodni** od dnia ich zajęcia.

Termin sprzedaży należy ogłosić publicznie najmniej na 7 dni przed terminem licytacji. Ogłoszenia o licytacji winny być bezwarunkowo umieszczone na zewnątrz lokalu, w którym odbyć się ma licytacja, we właściwym Urzędzie gminnym (Magistracie) i w lokalu władzy egzekucyjnej.

Rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie przez czas dłuższy pociąga za sobą znaczne i niewspółmierne do ich wartości koszty, lub gdy dłużnik wyrazi na to swą zgodę, mogą być sprzedane w krótszym niż trzecztygodniowym terminie.

§ 34.

Sprzedaż przedmiotów zajętych u rolników nie może mieć miejsca podczas siewów zwyczajnych na wiosnę i w jesieni, za każdym razem przez 2 tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. — Czas siewów i żniw przyjąć należy według stosunków miejscowych.

§ 35.

Licytacja odbywa się w obecności przedstawiciela policji miejscowej lub zarządu gminnego w dniach powszednich i w miejscu, gdzie się znajdują zajęte ruchomości.

§ 36.

Licytacji należy zaniechać, skoro dłużnik lub kto inny za niego złoży całą należność wraz z karami, odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi. Należy ją wstrzymać, gdy dłużnik wykaże się urzędowym aktem udzielenia odroczenia lub rozłożenia na raty zaległej kwoty.

§ 37.

Licytacja uważana jest za niedoszłą do skutku:

1) gdy do licytacji stanęła tylko jedna osoba kupująca.

2) jeżeli nikt z obecnych nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

W powyższych wypadkach — wyznacza się ponowny termin licytacyjny, przyczem stosować się należy do przepisów obowiązujących dla wyznaczenia pierwszego terminu.

Gdy mają być sprzedane rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu, licytacja w dalszym ciągu trwać może i w dniach następnych.

§ 38.

Licytację przeprowadza i kieruje nią organ egzekucyjny.

Przed rozpoczęciem licytacji ma on sprawdzić, czy ilość, jakość i rodzaj przedmiotów wystawionych na sprzedaż, zgodne są z protokołem zajęcia i opisanie, — oraz czy ogłoszenia, o których jest mowa w § 33 nin. instr., zostały prawidłowo podane do publicznej wiadomości.

§ 39.

Organ egzekucyjny ma oświadczyć obecnym, że ruchomości sprzedane będą tylko za gotówkę najwyżej dającemu, z obowiązkiem natychmiastowego ich zabrania.

Porządek, w jakim pojedyncze przedmioty będą sprzedawane, oznaczy organ egzekucyjny, przyczem może uwzględnić życzenie dłużnika.

Zajęte przedmioty należy wywoływać pojedynczo albo partjami, jeżeli są sprzedawane większe ilości tego samego rodzaju przedmiotów.

§ 40.

Organ egzekucyjny wywołuje przy każdym przedmiocie cenę szacunkową tegoż.

Nie wolno uwzględniać na pierwszej licytacji ofert na kwoty niższe od ceny oszacowania. Jeżeli nikt z obecnych nie zaofiaruje ceny wyższej, należy wyznaczyć nowy termin licytacyjny.

W drugim terminie licytacyjnym rozpoczyna się licytację od ceny zaofiarowanej, przyczem zajęte przedmioty mogą być sprzedane poniżej ceny oszacowania; jednak przedmioty ze złota i srebra nie mogą być sprzedawane za cenę niższą od wartości kruszcza.

§ 41.

Licytację należy tak długo prowadzić, dopóki licytanci zgłaszają wyższe jeden od drugiego oferty.

Przybicie ceny kupna na rzecz najwyżej dającego następuje wówczas, skoro mimo trzykrotnego wezwania, żaden z licytantów nie zgłasza wyższej oferty.

Jeżeli nabywca nie składa aż do zamknięcia licytacji ceny kupna, należy na tej samej licytacji ponownie wywołać te same przedmioty, jednak ten, kto poprzednio podał najwyższą ofertę

lecz ceny przybicia nie złożył, jest od ponownej licytacji wyłączoney.

§ 42.

Licytację co do danego dłużnika załyka się, skoro uzyskana kwota wystarcza na zaspokojenie pretensji skarbowych i pokrycie kosztów egzekucyjnych.

Zamknięcie licytacji ogłasza organ egzekucyjny.

Jeżeli kwota uzyskana z licytacji części zajętych przedmiotów pokryła należność przypadającą od dłużnika, należy niesprzedane rzeczy wydać dłużnikowi.

§ 43.

Z przeprowadzonej licytacji ma organ egzekucyjny sporządzić protokół, który winien zawierać:

- 1) imię i nazwisko oraz charakter służbowy organu egzekucyjnego, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania rzeczoznawców, jeżeli byli do licytacji powołani;
- 2) miejsce i czas odbytej licytacji;
- 3) czas rozpoczęcia przetargu i zamknięcia licytacji;
- 4) wykaz przedmiotów wywołanych z podaniem pozycji protokołu ich zajęcia;
- 5) cenę wywołaną;
- 6) najwyższą uzyskaną ze sprzedaży kwotę;
- 7) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy;
- 8) podpisy organu egzekucyjnego, organu policji, względnie zwierzchności gminnej, które brały udział w licytacji, tudzież nabywcy przedmiotu sprzedanego.

§ 44.

Oprócz postanowień zawartych w niniejszej instrukcji, należy stosować niewyczerpane przez nią postanowienia obowiązujących przepisów dzielnicowych, a w szczególności przepisy o egzekucji majątku nieruchomego, wierzytelności i innych praw dłużnika zabezpieczonych hipotecznie, tudzież przepisy o przymusowej administracji majątku nieruchomego i o sekwestracji dochodów z tegoż (§ 16 p. 2 i 3 nin. instr.), a mianowicie:

- a) na obszarze b. Królestwa Kongresowego: przepisy egzekucji z nieruchomości i z jej dochodów, zamieszczone w decyzji Komisji Skarbu z 11, 23. maja 1839 r. (Zb. Przep. Adm. Wydz. Skarbu T. IV. wyd. z r. 1866 Nr. 29) i w T. V. Zb. Praw ros. wyd. z r. 1893 art. 281 i nast. (tłumaczenie urzędowe Min. Sk. z 1918 r.).
- b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej, przepisy zamieszczone w dodatku do dziennika rozp. b. austr. Min. Sk. Nr. 6 z 1899 r. i Nr. 10 z r. 1910;

- c) na obszarze b. dzielnicy pruskiej przepisy zamieszczone w rozporządzeniu b. ces. niem. z 15. 11. 1899 r. Zb. Pr. str. 545 i w rozp. wyk. z 28. 11. 1899 r.;
- d) na obszarze b. cyw. Zarządu Ziem Wschodnich, przepisy, zamieszczone w rozporządzeniu Kom. Gen. z 8. 3. 1920 (Dz. U. C. Z. Z. W. Nr. 22 poz. 544).

§ 45.

O ile władze egzekucyjne nie są w możności ściągnąć należności skarbowej środkami określonymi w niniejszej instrukcji, obowiązane są zwrócić się z odpowiednimi wnioskami do swych bezpośrednio przełożonych władz skarbowych II. instancji.

Warszawa, dnia 17. maja 1926 r.

Minister Skarbu:

(—) G. Czechowicz.

Załącznik do § 2 instrukcji
egzekucyjnej.

Wyłączone są z pod zajęcia:

I. Sumy złożone na książeczki oszczędnościowe P. K. O. do wysokości dwóch tysięcy pięciuset złotych.

§ 15 Rozp. Prez. Rzeczypospolitej z 27. 6. 1924, (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 545).

II. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej:

- 1) codziennie używane ubranie, niezbędne stosownie do pory roku,
- 2) bielizna i sprzęty gospodarskie w ilości niezbędnej dla dłużnika i jego rodziny do codziennego użytku,
- 3) pościel tychże osób i łóżka,
- 4) znajdujące się w domu zapasy żywności i opału w ilości potrzebnej na utrzymanie domu w ciągu miesiąca,
- 5) obrazy świętych, nie mające szat ani ozdób kosztownych,
- 6) papiery rodzinne i inne pisma należące do dłużnika, wyjąwszy obligi, akcje, obligacje i t. p. papiery procentowe,
- 7) niezbędne umundurowanie osób, będących w służbie czynnej,
- 8) ruchomości, uznane przez prawo cywilne za przynależność majątków nieruchomości,
- 9) ruchomości włościan, uznane za niezbędne w gospodarstwie włościańskim,
- 10) konie, powozy, uprząż i inne rekwizyty stacji pocztowej, wymienione w kontrakcie, zawartym przez utrzymującego stację

pocztową ze Skarbem Państwa na utrzymanie stacji; przedmioty te nie ulegają zajęciu i sprzedaży za długi utrzymującego stację pocztową, przez cały czas trwania powyższego kontraktu.

Art. 973 ust. post. cyw. z 1864 r. i ros. ustawy post. cyw. T. XVI. cz. I str. 213, rozp. Kom. Gen. Z. Wsch. z 15. 5. 1919 r. (Dz. U. C, Z. Z. W. Nr. 4 poz. 23), art. 7 rozp. K. Gen: z 8. 3. 1920. Dz. U. Nr. 22 poz. 544.

11) przedmioty, które na zasadzie miejscowego prawa cywilnego uznane są za nieruchomość z przeznaczenia,

12) wkładki oszczędnościowe w gminnych kasach pożyczko-oszczędnościowych z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 1083. Ust. Postęp. Cyw.

Art. 1551 ust. post. cyw. dla Król. Kongr. i ust. post. cyw. T. XVI cz. I. Rozp. Prez. Rzeczypospolitej z 30. 12. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 1069) i § 12 rozp. Min. Spraw Wewn. z 13. 3. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35 poz. 239).

Uwaga: Według art. 524 Kod. Cyw. dla Król. Kongr. przedmioty przez właściciela nieruchomości w niej umieszczone do użycia i eksploatacji tej nieruchomości, są nieruchome z przeznaczenia.

Są tedy nieruchome z przeznaczenia, gdy je właściciel do użytku i eksploatacji nieruchomości umieścił:

zwierzęta, przeznaczone do uprawy,
narzędzia rolnicze,
nasiona dane dzierżawcom lub częścinikom,
gołębie w gołębnikach,
króliki w zagrodach,
ule z pszczołami,
ryby w stawach,
prasy, kotły, alembiki, kadzie i beczki,
narzędzia potrzebne do prowadzenia kuźni,
papierni i innych fabryk,
słoma i nawozy.

Są także nieruchome z przeznaczenia wszelkie przedmioty ruchome, przywiązane na zawsze do nieruchomości przez właściciela.

Według art. 525 powoł. Kod. Cyw. uważa się, że właściciel przywiązał przedmioty ruchome do nieruchomości na zawsze, gdy przymocowane są do niej na gips, wapno lub cement, albo gdy nie mogą być odłączone bez ich złamania i uszkodzenia lub bez zniszczenia lub uszkodzenia części nieruchomości, do której są przymocowane.

Zwierciadła w mieszkaniu uważa się za ustanowione na zawsze, jeżeli podstawa, na której są osadzone, stanowi całość z boazerją. To samo stosuje się do obrazów i innych ozdób.

Co się tyczy posągów, są one nieruchomością, gdy umieszczone są we wnęce umyślnie dla nich urządzonej, chociażby mogły być usunięte bez połamania lub uszkodzenia.

Uwaga: Według art. 387 ust. ros. przynależnościami gruntu są wszystkie płody znajdujące się na powierzchni ziemi i wszystkie skryte we wnętrzu ziemi minerały i inne kopaliny.

Według art. 388 ust. ros. przynależnościami fabryk są wszystkie zabudowania fabryczne, narzędzia, instrumenty, ziemie, lasy, pokosy, rudy, pokłady soli, rurociągi, oraz wszelkie kopaliny.

Według art. 389 ust. ros. przynależnościami domów są: części domów służące do wewnętrznego lub zewnętrznego ich wykończenia, których nie można oddzielić od budynku bez jego uszkodzenia; tak np. marmurowe, mahoniowe i t. p. posadzki marmurowe, wykonane z brązu lub inne kominki, cenne obicia, lustra w ścianach i t. p.

Podane obok artykuły dotyczące ros. Kod. Cyw. cz. I. T. X. Zbr. Pr. wyd. z 1914 r. obowiązującego na ziemiach wschodnich, utrzymanego w mocy rozp. Kom. Gen. Z. W. z 15. 5. 1919 r. Dz. Urz. C. Z. Z. W. Nr. 4 poz. 23.

III. Na obszarze b. dzielnicy austriackiej.

a) Nie wolno skierować egzekucji na rzeczy, których prawnie uznane kościoły lub stowarzyszenia religijne w swych nabożeństwach używają, jakoteż na części krzyża świętego i relikwie, z wyjątkiem oprawy tychże. Egzekucja względem oprawy krzyża świętego lub relikwii musi być tak wykonana, aby autentyki nie zostały uszkodzone.

b) Z pod egzekucji są wyjęte:

1) ubranie, łóżka, bielizna, sprzęt domowy i kuchenny, a mianowicie też piece izbowe i kuchenne, o ile te przedmioty są niezbędne dla dłużnika i członków jego rodziny, z nim w spółności domowej żyjących, tudzież dla jego służby;

2) żywność i paliwo, których potrzeba na dni czternaście dla dłużnika i członków rodziny, z nim w spółności domowej żyjących, tudzież dla jego służby;

3) jedna krowa dojna, albo według wyboru dłużnika, dwie kozy lub trzy owce, a do tego zapasy żywności i ściółki potrzebne dla utrzymania tych zwierząt na czas aż do najbliższych żniw, ale jedynie o tyle, o ile te zwierzęta są niezbędnie potrzebne do wyżywienia dłużnika i członków rodziny, z nim w spółności domowej żyjących, tudzież jego służby;

4) wsparcie, udzielone dłużnikowi w naturaljach z powodu klęski, z funduszów bądźto publicznych, bądźto prywatnych;

5) u urzędników, duchownych, nauczycieli, adwokatów, notariuszów, lekarzy i artystów, jakoteż u innych osób, które pracę umysłową wykonują lub do takiej pracy się przygotowują, przed-

mioty potrzebne do pełnienia służby, do przygotowania się i do wykonywania zawodu jakoteż przyzwoite ubranie; również wszelkie przedmioty potrzebne osobom wojskowym i policji państwowej do pełnienia służby;

6) u rzemieślników i drobnych przemysłowców robotników rękodzielniczych i fabrycznych i innych osób, jakież u akuszerek, przedmioty niezbędne do wykonywania ich zawodu;

7) u osób, pobierających płace pieniężne, które ustawa lub przywilej w całości lub w części od egzekucji uwalnia, taka część znalezionej u nich gotówki, jaka odpowiada dochodom z pod egzekucji wyjętym, a przypadającym na czas od dokonanego zajęcia do najbliższego terminu płatności ich poborów;

8) gotówka pochodząca widocznie ze wsparcia lub ze zwrotnej zaliczki, którą zobowiązany z powodu klęski z funduszów publicznych lub prywatnych otrzymał;

9) sprzęty, naczynia i zapasy towarów niezbędne do prowadzenia apteki, co zresztą nie przeszkadza zaprowadzeniu administracji przymusowej;

10) książki do nabożeństwa i książki szkolne przeznaczone do użytku dłużnika i członków rodziny z nim w społeczności domowej żyjących;

11) obrączki ślubne dłużnika, jego listy i inne pisma tudzież portrety rodzinne z wyjątkiem ram;

12) ordery i odznaki honorowe;

13) protezy, okulary i inne niezbędne środki pomocnicze używane z powodu cielesnych ułomności, o ile te przedmioty przeznaczone są do użytku dłużnika i jego rodziny;

14) leki, aparaty, środki żywności i inne przedmioty dostarczone dłużnikowi z publicznych lub prywatnych środków celem zwalczania choroby;

c) Nie podlegają również zajęciu przedmioty, które fizycznie z nieruchomością są połączone lub służą do utrzymania jej w stanie zdatnym do użytku albo dla jej bezpieczeństwa, jak np. wiadra przy studniach, narzędzia ogniowe i t. p. W gospodarstwach rolnych nie podlegają zajęciu przedmioty do prowadzenia gospodarstwa nieodzownie potrzebne.

§§ 250—251 austr. ord. egz. Dod. do Dz. Rozp. austr. Min. Sk. Nr. 6 z 1899 r. Rozp. austr. M. Sk. z 7. 7. 1914 r. Dz. Rozp. Nr. 231 str. 814 i nast. z 1914 r.

Względem przynależności nieruchomości, wolno prowadzić egzekucję jedynie razem z egzekucją względem samej nieruchomości.

Niema osobnej egzekucji względem przynależności górniczej i przynależności okrętów i spławów.

§ 252 austr. ord. egz.

Uwaga: Pod przynależnością rozumie się przedmiot z rzeczą trwale złączony. Zalicza się tu nietylko przyrost rzeczy, dopóki

od niej nie został odłączony, ale także i rzeczy poboczne, bez których rzecz główna nie może być użytkowana, lub które przez ustawę albo właściciela do stałego użytkowania z rzeczą główną zostały przeznaczone.

Wg. § 294 austr. Kod. cyw.

Trawa, drzewo, owoce i wszystkie przedmioty użytkowe, które ziemia ze swej powierzchni wydaje, są nieruchomością dotychczas, póki nie zostały odłączone od ziemi. Nawet ryby w stawie i zwierzyna w lesie, stają się dopiero wówczas ruchomością, jeżeli zostały złowione, a zwierzyna, jeżeli została schwytana lub upolowana.

§ 295 austr. Kod. Cyw.

Zboże, drzewo, pasza dla bydła i wszystkie chociaż już zebrane płody, jakoteż wszystko bydło, tudzież wszystkie narzędzia i sprzęty należące do nieruchomości, dotychczas stanowią nieruchomości, póki służą do prowadzenia normalnego gospodarstwa.

§ 296 powoł. Kod.

IV. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Wyłączone są z pod egzekucji:

1) Ubranie, łóżka, pościel i bielizna, sprzęty domowe i kuchenne, w szczególności piec do gotowania i ogrzewania, o ile te przedmioty są niezbędne do użytku dłużnika lub do utrzymania odpowiedniego gospodarstwa domowego;

2) środki spożywcze, do ogrzewania i oświetlenia, potrzebne dłużnikowi, jego rodzinie i jego służbie na cztery tygodnie, albo gdy takich zapasów na dwa tygodnie niema, a dostarczenie ich na ten okres czasu nie jest zapewnione, gotówka potrzebna na ich zakup;

3) jedna krowa dojna albo stosownie do wyboru dłużnika zamiast niej dwie kozy lub dwie owce wraz z zapasami żywności i ściółki dla tych zwierząt na cztery tygodnie, albo gdy takich zapasów na dwa tygodnie niema, gotówka potrzebna na ich zakup, o ile te zwierzęta są niezbędnie potrzebne do wyżywienia dłużnika, jego rodziny tudzież służby;

4) u osób prowadzących gospodarstwo rolne. — narzędzia i bydło potrzebne do prowadzenia gospodarstwa wraz z potrzebnym nawozem, tudzież płody gospodarstwa rolnego, o ile są potrzebne do dalszego prowadzenia gospodarstwa do czasu, kiedy prawdopodobnie uzyska się takie same lub podobne płody;

5) u artystów, rzemieślników, robotników przemysłowych i innych osób, czerpiących zarobki z pracy ręcznej lub innych osobistych świadczeń, — przedmioty niezbędne do dalszego prowadzenia osobistego zatrudnienia zarobkowego;

6) u wdów i małoletnich spadkobierców osób pod L. 5 wymienionych, jeżeli prowadzą dalej interes zarobkowy przez zastępcę;

7) u oficerów marynarki, urzędników, duchownych, nauczycieli w publicznych zakładach naukowych, adwokatów, notariuszów, lekarzy i akuszerki, przedmioty potrzebne do wykonywania służby lub zawodu, **oraz przyzwoita odzież**;

8) u oficerów, lekarzy wojskowych, oficerów marynarki, urzędników, duchownych, lekarzy i nauczycieli w publicznych zakładach naukowych — gotówka, która równa się nie podlegającej zajęciu części dochodów służbowych lub emerytury za czas od dokonanego zajęcia do najbliższego terminu wypłaty poborów służbowych lub emerytur;

9) sprzęty, naczynia i towary, niezbędne do prowadzenia apteki;

10) książki przeznaczone do użytku dłużnika i jego rodziny w kościele, w szkole lub w innym zakładzie naukowym, albo do nabożeństwa domowego;

11) książki używane przy prowadzeniu domu i zawodu, papiery rodzinne, tudzież obrączki ślubne, ordery i odznaki honorowe;

12) protezy, okulary i inne środki pomocnicze, konieczne z powodu ułomności cielesnej, o ile te przedmioty przeznaczone są do użytku dłużnika lub jego rodziny;

13) przedmioty przeznaczone do bezpośredniego użytku na pochowanie ciała zmarłego.

§ 811 i 112 niem. ust. post. cyw.

Przedmiotów, które należą do zwykłych sprzętów, używanych w gospodarstwie domowym dłużnika, nie powinno się zajmować, jeżeli jest oczywiście widocznem, że z ich spieniężenia otrzyma się tylko taką cenę kupna, która nie stoi w żadnym stosunku do ich wartości.

§ 812 niem. ust. post. cyw.

Uwaga: Nie należy prowadzić egzekucji mobilarnej na częściach składowych gruntów i budowli, tudzież na ich przynależnościach.

Do istotnych części składowych gruntu należą rzeczy z ziemią ściśle złączone, w szczególności budowle oraz płody gruntu, dopóki z ziemią trwale są połączone.

Nasienie staje się istotną częścią składową gruntu z chwilą zasiania, a roślina z chwilą zasadzenia.

§ 94 prusk. Kod. cyw.

Do istotnych części składowych budowli należą rzeczy, które wstawiono celem jej wykonania.

Do części składowych gruntu nie należą takie rzeczy, które złączono z ziemią jedynie dla przemijającego celu. Rzeczy wstawione w budowlę jedynie dla przejściowego celu, nie należą do części składowych budowli.

§ 95 prusk. Kod. cyw.

Prawa, połączone z własnością gruntu uważa się za części składowe gruntu.

§ 96 prusk. Kod. cyw.

Przynależnością są rzeczy ruchome, które nie będąc częściami składowymi rzeczy głównej, mają według swego przeznaczenia służyć jej celowi gospodarczemu i pod względem umieszczenia pozostają do niej w stosunku, odpowiadającym temu przeznaczeniu.

§ 97 prusk. Kod. cyw.

Do służenia celowi gospodarczemu rzeczy głównej są przeznaczone:

1) w budowli stale urządzonej dla przedsiębiorstwa przemysłowego, w szczególności we młynie, kuźni, browarze, fabryce — maszyny i inne sprzęty, przeznaczone do prowadzenia przedsiębiorstwa;

2) w majątności ziemskiej — sprzęty i bydło, przeznaczone do prowadzenia gospodarstwa, płody rolne, o ile są potrzebne do dalszego prowadzenia gospodarstwa aż do chwili, kiedy można się spodziewać otrzymania takich samych lub podobnych płodów, tudzież znajdujący się w majątności i na niej uzyskany zapas nawozu.

§ 98 prusk. Kod. cyw.

Uwaga: Według pisma Min. Skbu z 27. maja 1927 L: D. P. O. 4094/I powyższa instrukcja obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

SKARBIEC

BIBLIOTEKA
UNIwersytecka
Gdańsk

P.A. 4436

BIBLIOTEKA
UNIwersytecka
Gdańsk

7.

75.4